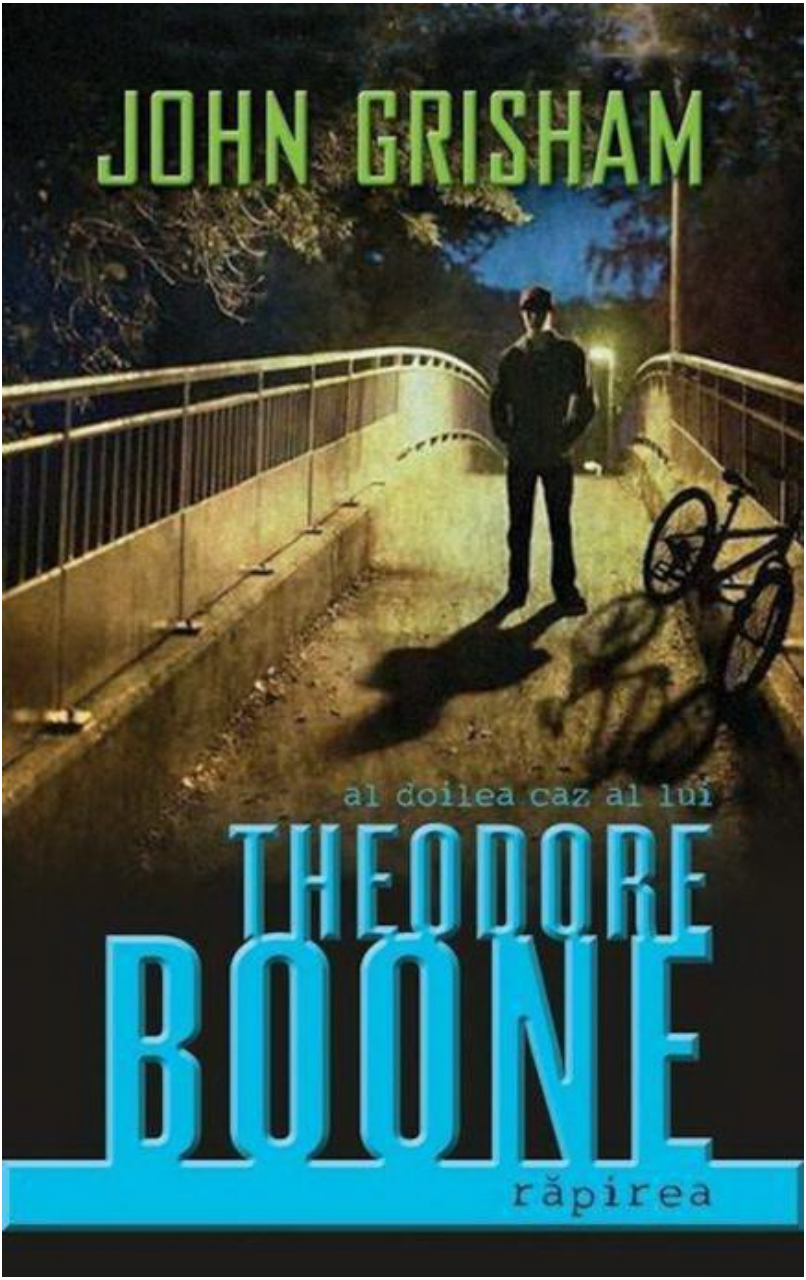
JOHN GRISHAM
al doilea caz al lui
THEODORE
BOONE
răpirea

JOHN GRISHAM

Traducere din limba engleză IANINA MARINESCU

biblioteca rao

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GRISHAM, JOHN
Theodore Boone: răpirea / John Grisham; trad.: Ianina Marinescu. — Bucureşti: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-609-174-9
I. Marinescu, Ianina (trad.)
821.111(73)-31 = 135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
www.raobooks.com www.rao.ro
JOHN GRISHAM
Theodore Boone*: *The Abduction © 2011 by Belfry Holdings, Inc.

Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-609-174-9

CAPITOLUL 1

April Finnemore fu răpită în toiul nopţii, undeva între 21.15, când vorbise ultima oară cu Theo Boone, şi 03.30 dimineaţa, când maică-sa, întrând în camera fetei, îşi dădu seama că dispăruse. Se pare că răpirea fusese făcută pe grabă; oricine ar fi luat-o pe April nu-i îngăduise să-şi ia ceva cu ea. Laptopul rămăsese aici. Deşi în camera ei era ordine, doar nişte haine împrăştiate pe ici, pe colo, era destul de greu de stabilit dacă reuşise să ia cu ea ceva. Probabil că nu, presupuneau cei de la poliţie. Periuţa de dinţi se afla la locul ei lângă chiuvetă, rucsacul lângă pat, pijamalele pe podea, deci i se dăduse voie măcar să se schimbe. Maică-sa, atunci când nu plângea şi nu-i turuia gura, reuşise să le spună poliţiştilor că puloverul preferat al fiicei sale, cel cu alb şi albastru, nu era în dulap. Şi dispăruseră şi tenişii preferaţi ai lui April.

Curând, poliţiştii renunţară la ideea că ea ar fi fugit de acasă. Mama ei îi asigură că nu avea niciun motiv să fugă de acasă, iar April nu-şi luase cu ea lucrurile necesare pentru o evadare reuşită.

O verificare rapidă a casei scoase la iveală că nu existau semne că răpitorul intrase cu forţa. Toate ferestrele erau închise, la fel şi cele trei uşi de la parter. Cine o răpise pe April fosese suficient de prevăzător pentru a închide uşa în urma sa şi a o încuia. După cercetarea locuinţei şi după discuţia de vreo oră cu doamna Finnemore, poliţiştii hotărâră să stea de vorbă cu Theo Boone. Până la urmă, el era cel mai bun prieten al lui April şi seara, înainte de a merge la culcare, de regulă sporovăiau la telefon sau

online.

După cum arăta ceasul digital de lângă patul părinţilor, la reşedinţa Boone telefonul sună la 04.33. Domnul Woods Boone, care dormea iepureşte, ridică receptorul, în timp ce doamna Marcella Boone se întoarse pe partea cealaltă, întrebându-se oare cine suna la o asemenea oră. Când domnul Boone spuse: „Da, domnule ofiţer”, doamna Boone se trezi de-a binelea şi se dădu cu greu jos din pat. Ea ascultă sfârşitul convorbirii soţului ei, înţelese repede că era ceva legat de April Finnemore şi se simţi derutată când soţul ei încheie:

— Sigur că da, domnule ofiţer, putem ajunge într-un sfert de oră.

— Ce s-a întâmplat, Woods? întrebă ea.

— Se pare că April a fost răpită, iar poliţiştii vor să stea de vorbă cu Theo.

— Nu cred că a răpit-o el.

— Păi, s-ar putea să avem o problemă dacă nu e sus în camera lui.

Dar el era în camera lui, dormind profund, şi nu auzise telefonul sunând. După ce îşi puse pe el blugii şi un hanorac, le spuse părinţilor că o sunase pe April de pe mobil seara trecută şi că stătuseră de vorbă câteva minute, aşa cum făceau de obicei.

În timp ce mergeau cu maşina prin oraşul încă întunecat înainte de ivirea zorilor, Theo nu se putea gândi decât la April şi la viaţa grea pe care o avea, la părinţii ei ciudaţi, la fratele şi la sora ei profund marcaţi de atmosfera de acasă, amândoi luându-şi lumea în cap de îndată ce împliniseră vârsta potrivită. April era cea mai mică dintre cei trei copii ai acestor doi oameni care nu ştiau ce însemna o familie

adevărată. După spusele lui April, părinţii erau nebuni, iar Theo n-o putea contrazice. Amândoi fuseseră condamnaţi pentru droguri. Mama ei creştea capre la o mică fermă din afara oraşului şi făcea brânză, o brânză proastă, după părerea lui Theo. Se plimba prin oraş într-un fost dric vopsit în galben, având drept animal de companie o maimuţă călare pe o puşcă. Tatăl ei era un hipiot bătrân care, alături de alţi câţiva rataţi ai anilor ’80, continua să cânte într-o formaţie prăpădită de garaj. Nu avea o slujbă stabilă şi adesea dispărea cu săptămânile. Cei doi Finnemore erau tot timpul în prag de despărţire, discuţiile despre divorţ plutind mereu în aer.

April avea încredere în Theo şi îi împărtăşise lucruri pe care el jurase să nu le mai spună nimănui.

Casa în care locuia familia Finnemore era proprietatea altcuiva, fiind o casă închiriată pe care April o detesta pentru că părinţii ei nu erau deloc interesaţi să o întreţină. Era situată într-o zonă mai veche a oraşului Strattenburg, pe o stradă umbroasă, mărginită de alte case ridicate după război şi care văzuseră şi zile mai bune. Theo fusese acolo doar o singură dată, acum doi ani, la o petrecere nereuşită de ziua lui April, organizată în pripă de mama ei. Cei mai mulţi dintre copiii invitaţi nu veniseră pentru că nu le dăduseră voie părinţii, din pricina reputaţiei dubioase a familiei Finemore.

Când cei trei Boone au ajuns, pe alee erau parcate două maşini de poliţie. Vizavi, vecinii stăteau pe verandă şi priveau.

În momentul în care membrii familiei Boone intrară oarecum stânjeniţi în casă, doamna Finnemore – pe numele ei May, şi care-şi botezase copiii April,

March şi August[1] – şedea pe o canapea din camera de zi, discutând cu un poliţist în uniformă. Se făcură rapid prezentările; domnul Boone nu o văzuse niciodată.

— Theo, cineva a luat-o pe April, rosti doamna Finnemore pe un ton plin de dramatism.

Apoi izbucni în lacrimi şi se întinse să-l îmbrăţişeze pe Theo. El nu dorea deloc să fie îmbrăţişat, dar cedă din respect şi o lăsă să-şi facă numărul. Ca de fiecare dată, femeia purta nişte veşminte largi, care semănau mai mult cu un cort decât cu o rochie, de culoare cafeniu-deschis, dintr-un material care aducea cu pânza de sac. Părul ei lung şi grizonant era strâns într-o coadă de cal. Oricât ar fi fost de nebună, Theo era mereu impresionat de frumuseţea ei. Spre deosebire de mama sa, doamna Finnemore nu făcea niciun efort să fie atrăgătoare – însă unele lucruri nu pot fi ascunse. Mai era şi foarte creativă, pe lângă brânza de capră, îi mai plăcea să picteze şi să facă obiecte din ceramică. April moştenise de la ea partea bună – ochii frumoşi şi talentul artistic.

După ce doamna Finnemore se linişti, doamna Boone îl întrebă pe poliţist:

— Ce s-a întâmplat?

Acesta îi răspunse făcându-i un rezumat al puţinelor fapte pe care le ştiau până în momentul de faţă.

— Ai vorbit cu ea aseară? îl întrebă poliţistul pe Theo.

Numele lui era Bolick, sergentul Bolick, iar Theo

---

1 Luni ale anului în limba engleză: mai, aprilie, martie şi august (n.tr.)

îl cunoştea pentru că îl văzuse pe la tribunal. Theo îi cunoştea pe majoritatea poliţiştilor din Strattenburg, precum şi pe cei mai mulţi dintre avocaţii, judecătorii, portăreii şi funcţionarii de la tribunal.

— Da, domnule. La nouă şi un sfert, după cum arată telefonul meu, spuse Theo.

Bolick avea reputaţia de a fi un tip inteligent, dar Theo nu era pregătit să-l placă.

— Ce drăguţ! A spus ceva ce ne-ar putea fi de folos acum? Era îngrijorată? Speriată?

Theo se simţi imediat prins la mijloc. Nu putea să mintă un poliţist, dar nici nu putea să dezvăluie un secret pe care promisese să-l păstreze. Aşa că spuse:

— Nu-mi amintesc nimic de genul ăsta.

Doamna Finnemore nu mai plângea; se uita insistent la Theo, cu ochii ei strălucitori.

— Despre ce aţi vorbit? întrebă sergentul Bolick.

În cameră întră un detectiv în haine civile şi începu să asculte cu atenţie.

— Despre chestiile obişnuite: şcoală, teme, nu-mi amintesc chiar tot.

Theo văzuse suficiente procese pentru a şti că adesea răspunsurile trebuiau să rămână vagi şi că „Nu-mi aduc aminte” şi „Nu mai ştiu” erau perfect acceptabile în multe situaţii.

— Aţi stat de vorbă şi online?

— Nu, domnule, aseară nu. Doar la telefon.

De multe ori îşi scriau pe Facebook şi îşi trimiteau sms-uri, dar Theo ştia că nu trebuie să se ofere să dea mai multe informaţii, ci doar să răspundă la întrebarea care i se adresa. O auzise de multe ori pe mama lui spunându-le asta clientelor sale.

— Vreun semn de pătrundere forţată? întrebă

domnul Boone.

— Niciunul, răspunse Bolick. Doamna Finnemore dormea adânc în dormitorul de la parter şi nu a auzit nimic, iar la un moment dat s-a trezit şi s-a dus să controleze ce face April. Şi atunci a văzut că fata dispăruse.

Theo se uită la doamna Finnemore care îi aruncă din nou o privire aprigă. El ştia adevărul, iar ea ştia că el ştie adevărul. Problema era că Theo nu putea spune adevărul pentru că îi promisese lui April.

Adevărul era că doamna Finnemore nu fusese acasă în ultimele două nopţi. April fusese singură, speriată, cu toate uşile şi ferestrele închise cât mai bine; cu o veche bâtă de baseball la capul patului; cu telefonul în apropiere, în caz că trebuia să sune la 911, şi neavând pe nimeni cu care să vorbească, în afară de Theodore Boone, care jurase să nu spună nimănui. Tatăl ei era plecat din oraş cu trupa lui. Mama ei lua pastile şi îşi pierdea minţile.

— În ultimele câteva zile a menţionat April cum că ar vrea să fugă de acasă? îl întrebă detectivul pe Theo.

O, da, tot timpul. Vrea să fugă la Paris şi să studieze arta. Vrea să fugă la Los Angeles şi să locuiască cu March, sora ei mai mare. Vrea să fugă la Santa Fe şi să devină pictoriţă. Vrea să fugă, punct.

— Nu-mi aduc aminte de nimic de genul ăsta, zise Theo şi era adevărat, pentru că „în ultimele câteva zile” putea să însemne aproape orice; prin urmare, întrebarea era prea vagă pentru a necesita un răspuns concret din partea sa.

Văzuse asta de nenumărate ori în procese. După părerea lui, sergentul Bolick şi detectivul erau mult

prea neglijenţi cu întrebările lor. Până acum nu reuşiseră să-l prindă la înghesuială, iar el nu spusese nici măcar o minciună.

Pe May Finnemore o podidiră lacrimile şi făcu un adevărat spectacol din asta.

Bolick şi detectivul îl întrebară pe Theo despre alţi prieteni ai lui April, despre posibilele probleme pe care le-ar fi putut avea ea, despre cum se descurca la şcoală şi aşa mai departe. Theo le răspunse scurt, fără prea multe cuvinte.

O poliţistă în uniformă coborî în camera de zi şi se aşeză lângă doamna Finnemore care părea înnebunită de durere. Sergentul Bolick le făcu un semn din cap celor trei Boone, indicându-le să meargă în bucătărie. Îl urmară împreună cu detectivul. Bolick se uită la Theo şi îi spuse cu voce joasă:

— Fata ţi-a vorbit vreodată de o rudă aflată în închisoare în California?

— Nu, domnule, zise Theo.

— Eşti sigur?

— Bineînţeles că sunt sigur.

— Despre ce e vorba? se interesă doamna Boone.

Doar nu era să rămână tăcută în vreme ce fiul ei era interogat cu brutalitate. Domnul Boone era gata să intervină şi el.

Detectivul scoase o poză alb-negru, de 20 x 25 cm, făcută la arestare, cu un personaj dubios pe care toate detaliile îl descriau ca fiind un infractor cu state vechi.

— Numele lui e Jack Leeper, un nenorocit, explică Bolick. Văr de departe cu May Finnemore şi şi mai de departe cu April. A crescut pe aici prin împrejurimi, şi-a luat tălpăşiţa cu mult timp în urmă şi

şi-a făcut o carieră ca bătăuş, hoţ mărunt, traficant de droguri şi aşa mai departe. A fost prins în California acum zece ani pentru răpire, condamnat pe viaţă, fără posibilitate de eliberare pentru bună purtare. A evadat acum două săptămâni. În după-amiaza asta, am primit un indiciu cum că ar putea fi prin zonă.

Theo se uită la chipul sinistru al lui Jack Leeper şi simţi că îi vine rău. Dacă acest ticălos pusese mâna pe ea, atunci April avea mari probleme.

— Seara trecută, pe la 7.30, continuă Bolick, Leeper a intrat într-un minimarket deţinut de nişte coreeni la patru străzi distanţă de aici, şi-a cumpărat ţigări şi bere şi a fost surprins de camerele de supraveghere. Nu e cel mai isteţ escroc din lume. Aşa că ştim sigur că se află prin zonă.

— De ce ar fi luat-o pe April? rosti Theo cu gâtul uscat şi gata să se prăbuşească.

— După spusele autorităţilor din California, în celula lui s-au găsit nişte scrisori de la April. Ea coresponda cu el, probabil de milă, căci urma să nu mai iasă niciodată din închisoare. Deci ea începe să-i scrie. Însă am căutat prin camera ei şi nu am găsit niciun indiciu cum că el i-ar fi răspuns. Ea nu ţi-a pomenit niciodată de asta? întrebă detectivul.

— Niciodată, spuse Theo.

Învăţase că ciudata familie a lui April ascundea multe secrete şi că ea ţinea pentru sine multe lucruri.

Detectivul luă fotografia, iar Theo se simţi uşurat. Îşi dorea să nu mai vadă niciodată acel chip, dar nu credea că-l va putea uita vreodată.

— Bănuim că April îl cunoştea pe răpitor, spuse sergentul Bolick. Altfel cum se poate explica lipsa indiciilor unei intrări forţate?

— Credeţi că i-ar putea face vreun rău? întrebă Theo.

— Nu avem cum să ştim asta, Theo. Omul ăsta şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii în închisoare. Comportamentul lui e imprevizibil. Partea bună e că reuşim de fiecare dată să-l prindem.

— Dacă April e cu el, ne va contacta, spuse Theo. Va găsi ea o cale.

— Atunci te rog să ne dai de ştire.

— Nicio grijă.

— Scuzaţi-mă, domnule ofiţer, interveni doamna Boone, dar am crezut că în astfel de cazuri anchetaţi mai întâi părinţii. Copiii dispăruţi sunt de cele mai multe ori răpiţi de către unul din părinţi, nu-i aşa?

— Corect, răspunse Bolick. Şi suntem în căutarea tatălui. După spusele mamei, ea a vorbit cu el ieri după-amiază, iar el era cu trupa lui undeva în vestul Virginiei. Ea e aproape sigură că el nu e implicat în chestia asta.

— April nu-l poate suferi pe taică-său, îi scăpă lui Theo, apoi îşi dori să-şi fi ţinut gura.

Mai stătură de vorbă câteva minute, dar era evident că discuţia se încheiase. Poliţiştii le mulţumiră celor trei membri ai familiei Boone că veniseră şi le promise să-i ţină la curent. Domnul şi doamna Boone îi răspunseră că, dacă le puteau fi utili, ei aveau să fie toată ziua la serviciu. Iar Theo, desigur, la şcoală.

Pe când se îndepărtau cu maşina, doamna Boone spuse:

— Biata copilă! Smulsă din camera ei.

Domnul Boone, care era la volan, se uită peste umăr şi întrebă:

— Theo, eşti bine?

— Presupun, răspunse el.

— Normal că nu e bine, Woods! Prietena lui tocmai a fost răpită.

— Pot să vorbesc şi singur, mamă, spuse Theo.

— Sigur că poţi, dragule. Sper doar să o găsească şi asta cât mai repede.

Dinspre est se zărea o rază de soare. Pe când treceau prin cartierul rezidenţial, Theo se uită pe geam, în căutarea chipului aspru al lui Jack Leeper. Dar nu era nimeni acolo. În case se aprindeau luminile. Oraşul se trezea.

— E aproape şase, anunţă domnul Boone. Eu propun să mergem la Gertrude's şi să mâncăm renumitele ei gofre. Theo?

— De acord, zise el, deşi nu-i era foame deloc.

— Excelent, dragule, spuse doamna Boone, deşi ştiau cu toţii că ea nu va comanda nimic altceva decât o cafea.

CAPITOLUL 2

Gertrude's era un restaurant vechi de pe Main Street, la câteva blocuri distanţă de tribunal şi ceva mai aproape de secţia de poliţie. Avea pretenţia că serveşte gofre cu nuci pecan, renumite în toată lumea, dar Theo se îndoia adesea de asta. Oare oamenii din Japonia şi din Grecia chiar auziseră de Gertrude şi de gofrele ei? Nu era convins. La şcoală avea prieteni chiar de aici, din Strattenburg, care nu auziseră niciodată de Gertrude's. La câţiva kilometri în afara oraşului, pe autostrada principală, era un refugiu vechi care avea în faţă o pompă de benzină şi un indicator mare pe care scria: RENUMITA CIOCOLATĂ DE CASĂ CU MENTĂ A LUI DUDLEY. Când era mic, Theo presupusese în mod natural că toată lumea din

oraş nu doar că se dădea în vânt după ciocolata de casă cu mentă, dar că şi vorbea despre ea non-stop. Căci cum ar fi putut atinge altfel statutul de renumită? Apoi, într-o zi, la şcoală discuţia luase o întorsătură neobişnuită şi se ajunsese până la subiectul importurilor şi al exporturilor. Theo făcuse observaţia că domnul Dudley făcea mari exporturi de ciocolată de casă cu mentă, pentru că era foarte faimoasă. Aşa scria pe panou. Spre marea lui mirare, doar un alt coleg de clasă mai auzise de această ciocolată de casă. Încetul cu încetul, Theo îşi dăduse seama că poate nu era chiar atât de cunoscută pe cât pretindea domnul Dudley. Şi tot încetul cu încetul, începuse să înţeleagă conceptul de reclamă mincinoasă.

De atunci devenise foarte neîncrezător în faţa unor asemenea pretenţii de notorietate.

Dar în dimineaţa asta nu-i stătea mintea la gofre şi la ciocolată de casă, fie ele renumite sau nu. Era prea preocupat să se gândească la April şi la chipul dezgustător al lui Jack Leeper. Cei trei Boone se aşezară la o masă micuţă din restaurantul aglomerat. În aer plutea o aromă puternică de şuncă grasă şi de cafea, iar subiectul care încinsese spiritele, după cum îşi dădu seama Theo la scurtă vreme după ce se aşeză, era răpirea lui April Finnemore. În dreapta, patru poliţişti în uniformă vorbeau cu voce tare despre posibilitatea ca Leeper să se afle prin apropiere. În stânga, la o masă de bărbaţi cu părul grizonant, se vorbea cu mare autoritate despre mai multe subiecte, dar păreau cu toţii interesaţi în mod deosebit de „răpire”, aşa cum o numeau din când în când.

Meniul promova mitul că restaurantul Gertrude era într-adevăr locul de baştină al „renumitelor gofre

cu nuci pecan”. În semn de protest tăcut împotriva reclamei mincinoase, Theo comandă ouă jumări şi cârnăciori. Tatăl său, gofre, iar mama sa preferă pesmeţi de grâu.

Imediat ce chelneriţa se îndepărtă, doamna Boone îl privi pe Theo drept în ochi şi îi spuse:

— Bun, să auzim. Mai e ceva în povestea asta.

Theo era uluit de fiecare dată de uşurinţa cu care maică-sa făcea asta. Putea el să spună numai jumătate dintr-o poveste, căci ea căuta imediat şi cealaltă jumătate.

Putea el să mai adauge câte o minciunică, nimic serios, poate doar aşa, de distracţie, iar ea instinctiv se repezea asupra ei şi o făcea bucăţi. Putea el să se ferească de o întrebare directă, iar ea îl bombarda cu alte trei. Theo bănuia că dobândise această abilitate după anii pe care-i petrecuse lucrând ca avocat de divorţuri. Ea spunea adesea că nu se aştepta niciodată să i se spună adevărul de către clienţii săi.

— Sunt de aceeaşi părere, spuse domnul Boone.

Theo nu-şi putea da seama dacă era într-adevăr de aceeaşi părere sau doar făcea echipă cu nevasta lui, cum se întâmpla adesea. Domnul Boone era un avocat specializat în domeniul imobiliar care nu se ducea niciodată la tribunal şi, deşi nu mult îi lipsea, era de regulă cu un pas sau doi în urma doamnei Boone când venea vorba să-l ia pe Theo la bani mărunţi despre ceva anume.

— April m-a rugat să nu spun nimănui, zise Theo, la care mama lui replică numaidecât:

— Iar April are acum mari probleme, Theo. Dacă ştii ceva, spune-ne! Acum.

Ochii ei se îngustară. Sprâncenele i se arcuiră.

Theo ştia ce urmează şi, ca să fim sinceri, ştia că era mai bine să le spună adevărul părinţilor săi.

— Doamna Finnemore nu era acasă aseară când am vorbit cu April, şopti Theo cu capul plecat şi rotindu-şi ochii în stânga şi-n dreapta. Şi nu a fost acasă nici în seara de dinainte. Ia nişte pastile şi se poartă ciudat. April a stat de una singură.

— Dar tatăl ei unde e? vru să ştie domnul Boone.

— E plecat cu trupa lui, nu a mai dat pe acasă de o săptămână.

— Nu are o slujbă? întrebă doamna Boone.

— Cumpără şi vinde mobilă veche. April spune că scoate ceva bani, iar apoi dispare o săptămână sau două cu trupa.

— Biata copilă! zise doamna Boone.

— O să le spui poliţiştilor? întrebă Theo.

Ambii părinţi sorbiră îndelung din ceştile lor de cafea. Schimbară priviri nedumerite în timp ce cântăreau această problemă. În cele din urmă, fură de acord să vorbească mai târziu despre asta, la birou, în timp ce Theo avea să fie la şcoală. Evident, doamna Finnemore îi minţise pe poliţişti, dar domnul şi doamna Boone aveau reţineri în a se amesteca în această poveste. Se îndoiau că ea ştia ceva despre răpire. Părea destul de afectată. Se simţea probabil vinovată că fusese plecată de acasă când fiica sa era răpită.

Sosi mâncarea, iar chelneriţa reumplu ceştile de cafea. Theo bău lapte.

Situaţia părea foarte complicată, iar Theo se simţea uşurat că şi părinţii săi erau implicaţi şi că aveau şi ei partea lor de griji.

— Altceva, Theo? îl întrebă tatăl.

— Nu-mi amintesc nimic altceva.

— Aseară când ai stat de vorbă cu ea, era speriată? vru să ştie mama lui.

— Da, era foarte speriată şi îşi făcea griji pentru mama ei.

— Şi de ce nu ne-ai spus? întrebă tatăl.

— Pentru că m-a rugat să-i promit că nu voi spune nimănui. April are multe probleme şi e foarte închisă. De asemenea, îi e ruşine cu familia ei şi încearcă să îi protejeze. Spera ca mama ei să apară din clipă în clipă. Presupun că a apărut altcineva.

Dintr-odată Theo îşi pierdu pofta de mâncare. Ar fi trebuit să facă mai multe. Ar fi trebuit să încerce să o protejeze pe April spunându-le părinţilor săi sau poate vreunui profesor de la şcoală. Cineva tot l-ar fi ascultat. Ar fi putut face ceva. Dar April îl pusese să jure că-şi va ţine gura şi îl asigurase că nu era în pericol. Uşile erau încuiate, luminile, aprinse şi aşa mai departe.

În drum spre casă, de pe bancheta din spate, Theo spuse:

— Nu ştiu dacă pot să mă duc azi la şcoală.

— Mă aşteptam să spui asta, răspunse tatăl său.

— De data asta ce motiv ai? întrebă mama.

— Păi, în primul rând nu am dormit suficient azi-noapte. Ne-am trezit de la cât? De la patru şi jumătate?

— Aşa că vrei să te duci acasă să te culci? zise tatăl.

— N-am spus asta, dar nu sunt sigur că n-o să mă ia somnul la şcoală.

— Sunt convinsă că n-o să te ia. Eu şi mama ta ne ducem la serviciu şi nu avem de ales decât să nu ne ia

somnul.

Theo aproape că lăsă să-i scape ceva despre siesta zilnică a tatălui său; un somn scurt la birou şi cu uşa încuiată, de obicei în jur de trei după-amiaza. Toată lumea care lucra la firma de avocatură Boone & Boone ştia că Woods era la etaj, că îşi scosese pantofii şi îşi pusese picioarele pe birou, cu telefonul pe silenţios şi sforăind vreo jumătate de oră în fiecare după-amiază.

— Poţi face faţă, adăugă tatăl.

În acest moment, problema lui Theo era obiceiul său de a încerca să nu se ducă la şcoală. Dureri de cap, tuse, intoxicaţii alimentare, febră musculară, gaze – Theo le încercase pe toate şi le-ar mai încerca din nou. Nu era vorba că nu-i plăcea la şcoală; de fapt, de regulă îi făcea plăcere după ce ajungea acolo. Avea note bune şi se distra cu prietenii lui.

Cu toate acestea, lui Theo îi plăcea la tribunal, urmărind procese şi audieri, ascultându-i pe avocaţi şi pe judecători, stând de vorbă cu poliţiştii şi cu grefierii, ba chiar şi cu portăreii. Theo îi cunoştea pe toţi.

— Mai e un motiv pentru care nu mă pot duce la şcoală, spuse el, deşi ştia că lupta era din start pierdută.

— Să-l auzim, spuse mama.

— Uite, e vorba despre căutarea care are loc şi la care trebuie să dau o mână de ajutor. Cât de des avem parte de o căutare în Strattenburg? E important, mai ales că o caută pe cea mai bună prietenă a mea. Trebuie să-i ajut să o caute pe April! Ea s-ar aştepta la asta de la mine. În plus, nu o să mă pot concentra la şcoală. O totală pierdere de vreme, nu mă voi putea

gândi la altceva decât la April.

— Bună încercare, spuse tatăl.

— Nu e rea deloc, adăugă mama.

— Uite, vorbesc serios, trebuie să fiu pe stradă.

— Sunt nedumerit, spuse tatăl său, chiar dacă de fapt nu era. Pretindea adesea că era nedumerit atunci când stătea de vorbă cu Theo. Eşti prea obosit să te duci la şcoală, dar cu toate astea ai suficientă energie să conduci o căutare.

— Mă rog… Nu mă pot duce la şcoală.

O oră mai târziu, Theo îşi lăsă bicicleta în faţa şcolii şi intră înăuntru fără tragere de inimă, chiar când suna de 8.15. În holul central se întâlni imediat cu trei fete de clasa a opta care plângeau şi voiau să afle dacă el ştia ceva despre April. Le spuse că nu ştia nimic mai mult decât ce apăruse la ştirile de dimineaţă.

Evident, toată lumea din oraş se uitase la ştirile de dimineaţă. Fusese prezentată o fotografie şcolară de-a lui

April şi una făcută la arestarea lui Jack Leeper. Se întărea afirmaţia că avusese loc o răpire. Theo nu înţelegea asta. O răpire (şi verificase în dicţionar) presupunea de regulă o cerere de răscumpărare – bani gheaţă care să fie plătiţi pentru eliberarea persoanei sechestrate. Familia Finnemore nu-şi putea achita facturile lunare – cum oare aveau de gând să facă rost de bani pentru a o elibera pe April? Iar răpitorul nu dăduse niciun semn. De regulă, din câte îşi amintea Theo de la televizor, familia primeşte destul de repede de veste că răufăcătorii au copilul şi că vor un milion de dolari sau cam aşa ceva pentru a-l aduce înapoi în siguranţă.

O altă ştire de dimineaţă o arăta pe doamna Finnemore plângând în faţa casei. Poliţia nu dezvăluise prea multe, declarând doar că urmăresc toate pistele. Un vecin susţinuse că dulăul lui începuse să latre pe la miezul nopţii, ceea ce era întotdeauna semn rău. În ciuda faptului că reporterii păreau să fie foarte activi în această dimineaţă, adevărul era că aveau foarte puţine detalii despre povestea fetei dispărute.

Dirigintele lui Theo era domnul Mount, care mai preda şi educaţie civică. După ce aşteptase să se aşeze băieţii, domnul Mount strigă catalogul. Erau prezenţi toţi şaisprezece. Conversaţia viră repede către dispariţia lui April, iar domnul Mount îl întrebă pe Theo dacă mai avea şi alte informaţii.

— Nu, răspunse Theo, iar colegii săi părură dezamăgiţi.

Theo era unul dintre cei câţiva băieţi care vorbeau cu April. Cei mai mulţi dintre elevii de clasa a opta, băieţi şi fete, o plăceau pe April, dar găseau dificil să-şi petreacă timpul cu ea. Ea era tăcută, se îmbrăca mai degrabă ca un băiat, decât ca o fată, nu era interesată de ultimele trenduri în modă sau de bârfele din revistele săptămânale pentru adolescenţi şi, aşa cum ştia toată lumea, provenea dintr-o familie ciudată.

Clopoţelul anunţă sfârşitul primei ore, iar Theo, deja obosit, se târî spre ora de spaniolă.

CAPITOLUL 3

Ultimul clopoţel sună la 15.30 şi la 15.31 Theo era deja pe bicicletă, îndepărtându-se în grabă de şcoală, avântându-se pe alei şi străduţe lăturalnice şi evitând traficul din centru. Traversă Main Street, îi

făcu semn cu mâna poliţistului care stătea în apropiere de o intersecţie şi se prefăcu a nu auzi când acesta strigă după el:

— Theo, ia-o mai încet!

O scurtă printr-un mic cimitir şi viră pe Park Street.

Părinţii lui erau căsătoriţi de 25 de ani şi în ultimii 20 lucraseră ca parteneri în micuţa firmă Boone & Bonne, situată pe Park Street, la numărul 415, în inima oraşului vechi. Pe vremuri mai aveau un partener, pe Ike Boone, unchiul lui Theo, dar Ike fusese obligat să părăsească firma în urma unei greşeli majore pe care o făcuse. Acum firma avea doi parteneri cu drepturi egale – Marcella Boone, la parter, într-un birou modern şi îngrijit unde se ocupa în principal de divorţuri, şi Woods Boone, la etaj, singur-singurel, într-o încăpere mare şi aglomerată, cu rafturi pline până la refuz de cărţi, mormane de dosare pe podea şi un nor permanent de fum de pipă, plutind uşor spre tavan. Firma era întregită de Elsa, care răspundea la telefon, întâmpina clienţii, se ocupa de gestionarea biroului, mai bătea câte ceva la maşină şi mai arunca un ochi şi la câine, la Judge; apoi Dorothy, secretara pe probleme imobiliare, care lucra pentru domnul Boone şi făcea o muncă pe care Theo o considera îngrozitor de plicticoasă; şi apoi Vince, asistentul care lucra la cazurile doamnei Boone.

Judge, câinele lui Theo, câinele familiei şi câinele firmei, era o potaie care îşi petrecea ziua la birou, târându-se uneori în linişte din încăpere în încăpere şi observând lucrurile, adesea luându-se după câte cineva până la bucătărie unde se aştepta la ceva de mâncare, dar în cea mai mare parte a timpului

sforăind într-un culcuş pătrat de la recepţie, unde Elsa stătea de vorbă cu el ori de câte ori dactilografia ceva.

Ultimul membru al firmei era Theo, care se gândea cu bucurie că era singurul puşti de 13 ani care avea propriul birou de avocatură. Desigur, era prea mic pentru a fi cu adevărat un membru al firmei, dar existau momente când Theo era de nepreţuit. Aducea dosare pentru Dorothy şi Vince. Se uita peste documente de mari dimensiuni în căutare de cuvinte sau fraze-cheie. Se pricepea de minune la calculator, ceea ce îi permitea să caute după litigii şi să facă săpături pentru a afla anumite informaţii. Dar îndeletnicirea sa favorită era, de departe, să dea fuga la tribunal pentru a înregistra acte în numele firmei. Lui Theo îi plăcea la tribunal şi visa la ziua în care va sta în sala mare şi impunătoare de la etajul doi şi-şi va apăra clienţii.

La 15.40 punct, Theo îşi lăsă bicicleta pe veranda îngustă din faţa firmei şi îi puse el însuşi antifurtul. Ca în fiecare zi Elsa îl îmbrăţişă, ciupindu-l dureros de obraz şi inspectându-i apoi rapid îmbrăcămintea. Theo deschise uşa, păşi înăuntru şi se lăsă întâmpinat cum se cuvine. Ca de flecare dată, şi Judge îl aştepta. Sări din culcuşul lui şi alergă să-l vadă pe Theo.

— Îmi pare atât de rău de April, izbucni Elsa, de parcă ar fi cunoscut-o personal pe fată, ceea ce nu era cazul.

Însă, ca de fiecare dată când se întâmpla o tragedie, deja toată lumea din Strattenburg o ştia sau pretindea că o ştie pe April şi că putea spune numai lucruri bune despre ea.

— Ceva nou? întrebă Theo, mângâindu-l pe Judge pe cap.

— Nimic, am ascultat radioul toată ziua, nicio veste, niciun semn. Cum a fost la şcoală?

— Groaznic. Tot ce-am făcut a fost să vorbim despre April.

— Biata de ea!

Elsa îi inspectă cămaşa, apoi îşi mută ochii la pantalonii lui şi, pentru o secundă, Theo încremeni. În fiecare zi ea îl privea din cap până în picioare şi nu ezita niciodată să spună ceva de genul: „Oare cămaşa asta chiar se potriveşte cu pantalonii ăştia?” sau: „Nu ai purtat cămaşa asta şi acum două zile?” Asta îl enerva nemaipomenit pe Theo şi se plânsese ambilor părinţi, dar protestele sale rămăseseră fără rezultat. Elsa era ca un membru al familiei, ca o a doua mamă pentru Theo şi, dacă ea voia să-l chestioneze despre ceva anume, o făcea din afecţiune.

Se zvonea că Elsa îşi cheltuia toţi banii pe haine şi, cu siguranţă, ea lăsa această impresie. De data asta părea de acord cu ţinuta lui. Înainte să aibă ocazia de a comenta, Theo o întrebă:

— Mama este?

— Da, dar e cu o clientă. Domnul Boone lucrează.

Cam aşa stăteau lucrurile de obicei. Mama lui Theo, atunci când nu era la tribunal, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului cu clienţii, majoritatea femei care fie doreau să divorţeze, fie trebuiau să divorţeze, fie erau pe cale să divorţeze, fie sufereau în urma unui divorţ. Era o muncă grea, dar mama lui era recunoscută drept unul dintre cei mai buni avocaţi de divorţuri din oraş. Theo era chiar mândru de asta. Şi mai era mândru şi de faptul că ea încuraja fiecare clientă nouă ca, în încercarea de a-şi salva căsnicia, să încerce mai întâi o consiliere matrimonială. Din

păcate, aşa cum aflase deja, unele căsnicii nu mai pot fi salvate.

Urcă pe scări cu Judge pe urmele sale şi intră în biroul frumos şi spaţios al lui Woods Boone, avocat şi consilier. Tatăl său era la biroul lui, muncind, cu pipa într-o mână, cu pixul în cealaltă şi cu hârtiile împrăştiate peste tot.

— Hei, bună, Theo, spuse domnul Boone cu un zâmbet cald. Cum a fost la şcoală?

Cinci zile pe săptămână aceeaşi întrebare.

— Groaznic, spuse Theo. Ştiam eu că nu trebuia să mă duc. Pierdere de vreme.

— Şi de ce, mă rog?

— Haide, tata. Prietena mea şi colega noastră a fost răpită de un infractor evadat care fusese închis pentru răpire. Nu e ca şi cum aşa ceva se întâmplă zilnic pe aici. Ar fi trebuit să fim pe stradă, să dăm o mână de ajutor cu căutarea, dar nu, suntem blocaţi la şcoală, unde nu am vorbit decât despre găsirea lui April.

— Prostii! Lasă căutarea în seama celor care se pricep la asta, Theo! Avem nişte poliţişti foarte buni în oraş.

— Da, dar deocamdată nu au găsit-o. Poate că au nevoie de ceva ajutor.

— Ajutor de la cine?

Theo îşi drese vocea şi îşi încleştă maxilarul. Se uită în ochii tatălui său şi se pregăti să spună adevărul. Fusese învăţat să înfrunte adevărul cu capul sus, să nu lase nimic nespus, să lase totul să iasă la lumină şi orice ar urma ar fi mult mai bun decât minciuna sau ascunderea adevărului. Avea de gând să spună: „Ajutor de la noi, tată, de la prietenii lui April.

Am organizat un grup de căutare şi suntem pe cale să ieşim pe străzi” – când sună telefonul. Tatăl său îl înşfăcă, spuse morocănos ca de obicei: „Woods Boone”, apoi începu să asculte.

Theo îşi ţinu vorba. După câteva secunde, tatăl său acoperi receptorul şi şopti:

— S-ar putea să dureze o vreme.

— Ne vedem mai târziu, spuse Theo sărind în picioare şi ieşind pe uşă.

Coborî, cu Judge urmându-l îndeaproape, şi se îndreptă către partea din spate a firmei, către încăperea micuţă pe care o numea biroul lui. Îşi desfăcu rucsacul, îşi aranjă cărţile şi caietele astfel încât toate să pară că avea de gând să se cufunde în teme. Dar nu.

Grupul de căutare pe care îl organizase era alcătuit din vreo douăzeci de prieteni de-ai lui. Planul era să iasă pe străzi împărţiţi în cinci unităţi de câte patru biciclete fiecare. Aveau telefoane mobile şi staţii de emisie-recepţie. Woody avea un iPad cu Google Earth şi cu GPS. Totul urma să fie bine coordonat, desigur cu Theo la conducere. Aveau să scotocească anumite zone ale oraşului şi să distribuie fluturaşi cu chipul ei în centru şi cu promisiunea unei recompense de o mie de dolari pentru orice informaţie care ar duce la găsirea ei. Făcuseră chetă la şcoală şi strânseseră aproape două sute de dolari de la elevi şi de la profesori. Theo şi prietenii săi se gândiseră că, în cazul în care ar apărea cineva cu informaţii cruciale, ar putea face rost de restul de bani de la părinţi. Theo argumentă că mai mult ca sigur părinţii ar scoate banii, la nevoie. Era riscant, dar miza era atât de mare, iar timpul atât de scurt!

Theo se strecură pe uşa din spate, iar apoi se furişă în faţă şi sări pe bicicletă.

CAPITOLUL 4

Grupul de căutare se adună cu câteva minute înainte de ora 16.00, în parcul Truman, cel mai mare parc din Strattenburg, din toate punctele de vedere. Trupa se întâlni în apropiere de foişorul principal, un loc bine cunoscut din mijlocul parcului, unde politicienii ţineau discursuri, formaţiile concertau în serile lungi de vară şi, din când în când, câte un cuplu de tineri se căsătorea. Erau 18 cu toţii; 15 băieţi şi 3 fete, toţi bine echipaţi şi nerăbdători să o găsească şi să o salveze pe April Finnemore.

La şcoală, toată ziua băieţii se ciondăniră despre cum ar trebui condusă o căutare reuşită. Niciunul nu luase parte vreodată la o asemenea căutare, dar această lipsă de experienţă nu era sesizată sau era trecută sub tăcere. În schimb, câţiva dintre ei, printre care şi Theo vorbeau de parcă ar fi ştiut exact ce anume să facă. O altă voce puternică era cea a lui Woody, care, pentru că era cel căruia îi aparţinea iPad-ul, considera că ideilor sale trebuia să li se dea mai multă greutate. Un alt lider era Justin, cel mai bun atlet din clasă, deci cel mai încrezător în sine.

Alţi elevi de clasa a opta erau sceptici şi considerau că Jack Leeper spălase deja putina cu April cu tot. De ce ar mai rămâne într-un loc unde toată lumea îi vedea faţa la televizor? Aceşti sceptici susţineau că orice efort de a o găsi era inutil. Ea dispăruse, era ascunsă într-un alt stat, poate chiar într-o altă ţară, şi lor nu le rămânea decât să spere că mai trăia încă.

Dar Theo împreună cu ceilalţi era hotărât să facă

ceva, orice. Poate că dispăruse, dar poate că nu. Nimeni nu ştia asta, însă ei măcar făceau o încercare. Cine ştie – poate aveau noroc.

Într-un târziu, căutătorii ajunseră în sfârşit la un acord. Urmau să-şi concentreze eforturile într-o zonă veche, cunoscută sub numele de Delmont, în apropiere de Colegiul Stratten, în partea de nord-vest a oraşului. Delmont era o zonă săracă, locuită mai ales de chiriaşi decât de proprietari, şi foarte frecventată de studenţi şi de artişti muritori de foame. Grupul de căutare se gândi că orice răpitor care se respectă ar sta departe de cartierele mai drăguţe. Ar evita centrul oraşului, cu străzile şi trotuarele sale aglomerate. Mai mult ca sigur ar alege o zonă unde frecvenţa necunoscuţilor care vin şi pleacă ar fi mai mare. Astfel îşi îngustară căutarea şi, din momentul luării hotărârii, fură convinşi că April se afla în camera din spate a vreunui apartament ieftin sau poate legată la gură şi la mâini şi ascunsă deasupra unui garaj vechi din Delmont.

Se împărţiră în trei echipe de câte şase, cu câte o fată primită de voie, de nevoie în fiecare unitate. La zece minute după ce se adunaseră în parc, pedalau deja spre supermarketul Gibson’s de la marginea Delmontului. Echipa lui Woody o luă pe Allen Street, iar a lui Justin pe Edgecomb Street. Iar Theo, care îşi asumase rolul conducătorului suprem, deşi nu se referise la sine în acest fel, îşi conduse echipa două străzi mai încolo, pe Trover Avenue, unde începură să lipească afişe cu DISPĂRUTĂ pe fiecare stâlp. Se opriră la spălătorie şi dădură fluturaşi oamenilor care îşi spălau hainele. Stătură de vorbă cu trecătorii de pe trotuare şi îi îndemnară să fie cu ochii în patru.

Discutară cu bătrâni ce-şi făceau veacul pe verande şi cu doamne drăguţe care smulgeau buruienile din straturile cu flori. Pedalară încet pe toată lungimea străzii, luând la rând fiecare casă, fiecare clădire de apartamente şi încet-încet, începură să-şi dea seama că nu realizau mare lucru. Dacă April era încuiată într-una dintre aceste clădiri, cum oare aveau să o găsească? Nu aveau cum să tragă cu ochiul. Nu aveau cum să bată la uşă şi să se aştepte să le deschidă Leeper. Nu aveau cum să ţipe pe la geamuri în speranţa că ea le va răspunde. Theo începu să-şi dea seama că mai bine îşi petreceau timpul distribuind fluturaşi şi discutând despre recompensă.

Terminară cu Trover Avenue şi se mutară mai spre nord, pe Whitworth Street, unde intrară din magazin în magazin într-un centru comercial, împărţind fluturaşi într-o frizerie, la o curăţătorie, la pizzerie şi la un magazin de băuturi. Avertismentul de pe uşa magazinului de băuturi interzicea foarte clar accesul oricărei persoane sub 21 de ani, dar Theo nu avu nicio ezitare. El era acolo să ajute o prietenă, nu să cumpere băutură. Pătrunse înăuntru singur, împărţi fluturaşi casierilor plictisiţi şi ieşi înainte ca aceştia să poată protesta.

Tocmai plecau din centrul comercial când primi un telefon urgent de la Woody. Pe Allen Street îi oprise poliţia, iar agenţii nu erau prea veseli. Theo şi echipa sa o porniră într-acolo şi în câteva minute ajunseră la locul faptei. Erau două maşini de poliţie şi trei ofiţeri în uniformă.

Theo îşi dădu imediat seama că nu îl recunoştea pe niciunul dintre poliţişti.

— Ce faceţi aici, măi copii? întrebă primul în

timp ce Theo se apropia. Pe ecusonul său scria că îl cheamă Bard. Lăsaţi-mă să ghicesc, ajutaţi la căutare? zise Bard surâzând dispreţuitor.

Theo ridică mâna şi spuse:

— Eu sunt Theo Boone.

Îşi accentuă numele de familie, în speranţa că vreunul dintre ofiţeri l-ar putea recunoaşte. Învăţase că majoritatea poliţiştilor îi cunosc pe cei mai mulţi dintre avocaţi şi poate, poate vreunul dintre aceşti indivizi îşi va da seama că părinţii lui sunt nişte avocaţi respectabili. Dar n-a ţinut. Erau mulţi avocaţi în Strattenburg.

— Da, domnule, vă dăm o mână de ajutor să o găsiţi pe April Finnemore, răspunse Theo agreabil, arătându-i ofiţerului Bard, într-un zâmbet larg, aparatul său dentar.

— Tu eşti liderul acestei bande?

Theo îi aruncă o privire lui Woody, care-şi pierduse toată stăpânirea de sine şi părea înspăimântat, de parcă urma să fie târât la puşcărie şi poate chiar snopit în bătaie.

— Aşa cred, răspunse Theo.

— Deci, oameni buni, băieţi şi fete, cine v-a cerut să vă alăturaţi căutării?

— Domnule, nu ne-a cerut-o nimeni, dar April este prietena noastră şi eram îngrijoraţi.

Theo încerca să găsească tonul potrivit. Voia să fie foarte respectuos, dar în acelaşi timp era convins că nu greşiseră cu nimic.

— Ce drăguţ! exclamă Bard, rânjind la ceilalţi doi ofiţeri. Avea în mână un fluturaş şi i-l arătă lui Theo. Cine le-a tipărit? vru el să ştie.

Theo ar fi vrut să spună: „Cu tot respectul,

domnule, nu e treaba dumneavoastră cine a tipărit aceşti fluturaşi.” Dar asta nu ar fi făcut decât să înrăutăţească o situaţie deja tensionată. Aşa că zise:

— Le-am tipărit astăzi la şcoală.

— Şi aceasta este April? întrebă Bard arătând spre pătratul din centrul fluturaşului, cu chipul zâmbitor al lui April.

Theo ar fi vrut să spună: „Nu, domnule, e chipul unei alte fete pe care îl folosim pentru a face şi mai dificilă căutarea, zăpăcind pe toată lumea”.

Chipul lui April apăruse la toate emisiunile de ştiri. Cu siguranţă, Bard o recunoscuse.

— Da, domnule, răspunse Theo simplu.

— Şi cine v-a dat voie să lipiţi aceste afişe pe proprietăţi publice?

— Nimeni.

— Ştii că este o violare a codului urban şi este ilegal? Ştii asta?

Bard se uitase la prea multe emisiuni cu poliţişti răi şi se străduia mult prea tare să-i sperie pe copii.

Justin şi echipa sa îşi făcură o intrare tăcută. Înaintară până în spatele celorlalţi biciclişti. Erau optsprezece copii, trei poliţişti şi câţiva vecini care dădură şi ei o raită pentru a vedea ce se întâmplă.

în acest moment, Theo ar fi trebuit să îi facă jocul şi să pretindă că nu cunoştea legile urbane, dar pur şi simplu nu putu face asta. Spuse pe un ton plin de respect:

— Nu, domnule, nu e o violare a codului urban să pui afişe pe stâlpii de telefon şi de electricitate. Am verificat astăzi pe internet, de la şcoală.

Părea evident că ofiţerul Brad nu ştia ce să mai spună. Bluful său fusese descoperit. Se uită la cei doi

colegi ai săi, care păreau mai degrabă amuzaţi şi nicidecum dornici să-l susţină. Copiii îi zâmbeau de sus. Era Bard împotriva tuturor.

Theo merse şi mai departe.

— Legea spune clar că e nevoie de aprobare pentru afişele şi fluturaşii politicienilor şi ai persoanelor care candidează pentru diferite funcţii, dar nu şi pentru altceva. Aceşti fluturaşi sunt legali timp de zece zile. Aşa e legea.

— Nu-mi place atitudinea ta, băiete, răspunse Bard, umflându-şi pieptul şi ducându-şi mâna la pistolul din dotare.

Theo observă arma, dar nu îşi făcu griji că va fi împuşcat. Bard încerca să joace rolul poliţistului dur şi nu prea-i ieşea.

Fiind unicul copil a doi avocaţi, Theo îşi dezvoltase deja o suspiciune sănătoasă cu privire la acei oameni care credeau că au mai multă putere decât ceilalţi, fie ei şi poliţişti. El fusese învăţat să-i respecte pe toţi adulţii, mai ales pe cei cu autoritate, dar în acelaşi timp părinţii săi îi insuflaseră dorinţa să caute întotdeauna adevărul. Când cineva – adult, adolescent, copil – nu era sincer, atunci nu era bine să îl lase să scape cu frauda sau minciuna.

Deoarece toată lumea se uita la Theo în aşteptarea răspunsului său, el înghiţi cu noduri şi spuse:

— Domnule, nu e nimic în neregulă cu atitudinea mea. Şi chiar dacă aş avea o atitudine nepotrivită, nu e ilegal.

Bard scoase nervos din buzunar un carneţel şi un pix şi spuse:

— Cum te cheamă pe tine?

Theo se gândi: „Ţi-am spus cum mă cheamă acum trei minute”, dar cu voce tare spuse:

— Theodore Boone.

Bard notă agitat, de parcă ceea ce scria ar fi atârnat greu într-o zi în sala de judecată. Toată lumea era în aşteptare. În cele din urmă, unul din ceilalţi ofiţeri făcu câţiva paşi spre Bard şi spuse:

— Eşti fiul lui Woods Boone?

Pe ecusonul lui scria Sneed.

„În sfârşit”, se gândi Theo.

— Da, domnule.

— Şi mama ta e şi ea tot avocat, nu-i aşa? întrebă ofiţerul Sneed.

— Da, domnule.

Umerii lui Bard căzură câţiva centimetri şi încetă să mai scrie în carneţel. Părea nedumerit, de parcă s-ar fi gândit: „Excelent. Acest puşti ştie legea mai bine decât mine şi în plus mai are şi doi părinţi care probabil că m-ar da în judecată dacă aş face ceva greşit”.

Sneed încercă să-l ajute punându-i o întrebare fără rost:

— Şi voi, copii, locuiţi prin zonă?

Darren îşi ridică încet mâna şi spuse:

— Eu locuiesc la câteva străzi mai încolo, pe Emmitt Street.

Situaţia era cam încurcată, niciuna din părţi neştiind ce să facă mai departe. Sibley Taylor se dădu jos de pe bicicletă şi veni până aproape de Theo. Ea zâmbi către Bard şi Sneed şi spuse:

— Nu înţeleg. De ce nu putem să cooperăm? April e prietena noastră şi suntem foarte îngrijoraţi. Poliţia o caută. Noi o căutăm. Nu facem nimic rău. Ce

mare lucru?!

Bard şi Sneed nu se putură gândi la un răspuns rapid la aceste întrebări simple, cu răspunsuri evidente.

În fiecare clasă există întotdeauna un elev pe care îl ia gura pe dinainte sau care rosteşte ceea ce şi ceilalţi gândesc, dar se tem să spună. În acest grup de căutare, acea persoană era Aaron Helleberg, care vorbea engleză, germană şi spaniolă şi reuşea să dea de necazuri în toate cele trei limbi. Lui Aaron îi ieşi pe gură:

— Dar dumneavoastră nu ar trebui să o căutaţi pe April, în loc să ne hărţuiţi pe noi?

Ofiţerul Bard îşi supse burta de parcă îl lovise cineva şi părea gata să tragă cu pistolul când interveni Sneed:

— Bine, uitaţi ce vă propun: puteţi împărţi fluturaşi, dar nu le puteţi lipi pe proprietate publică – stâlpi utilitari, banchete din staţiile de autobuz, din astea. E aproape cinci. La ora şase vreau să fiţi acasă. Vă convine?

Când a încheiat se uită la Theo.

Theo ridică din umeri şi spuse:

— Ne convine.

Dar nu le convenea deloc. Puteau să lipească afişe pe stâlpii utilitari cât era ziua de lungă. (Dar nu pe bănci.) Poliţia nu avea autoritatea de a schimba legile oraşului şi nici dreptul de a le ordona copiilor să fie acasă la şase seara.

Cu toate acestea, în acel moment era nevoie de un compromis, iar propunerea lui Sneed nu părea chiar atât de rea. Căutarea avea să continue, iar poliţia putea să spună că i-a chemat pe copii la ordine.

Pentru rezolvarea unei dispute e nevoie adesea ca ambele părţi să lase puţin de la ele – încă ceva ce Theo învăţase de la părinţii săi.

Grupul de căutare se sui pe biciclete şi merse înapoi în parcul Truman, unde se regrupă. Patru dintre ei aveau altceva de făcut şi plecară. La 20 de minute după ce scăpară de Bard şi de Sneed, Theo şi trupa lui se duseră într-un cartier numit Maury Hill, situat în partea de sud-est a oraşului, cât mai departe de Delmont. Distribuiră zeci de fluturaşi, inspectară câteva clădiri goale, stătură de vorbă cu nişte vecini curioşi şi la ora şase fix plecară.

CAPITOLUL 5

Programul cinelor familiei Boone era la fel de predictibil precum un ceas de perete. Lunea, mergeau la Robilio's, un vechi restaurant italian din centru, nu foarte departe de birou. Marţea, mâncau supă şi sendvişuri la adăpostul pentru persoanele fără adăpost unde făceau voluntariat. Miercurea, domnul Boone aducea mâncare chinezească de la Dragon Lady şi mâncau din caserole uitându-se la televizor. Joia, doamna Boone lua un pui la rotisor de la un magazin turcesc, pe care îl mâncau cu humus şi lipie. Vinerea mâncau peşte la Malouf s, un local cunoscut, deţinut de un cuplu de libanezi în vârstă, care ţipau tot timpul unul la altul. Sâmbăta, alegeau cu rândul ce şi unde să mănânce. De regulă, Theo prefera pizza şi un film. Duminica, doamna Boone gătea în cele din urmă, iar Theo prefera această masă cel mai puţin, dar era suficient de isteţ ca să nu spună asta. Marcellei nu-i plăcea să gătească. Ea muncea din greu şi stătea ore în şir la birou şi pur şi simplu n-o încânta perspectiva de a se grăbi acasă ca să aibă şi mai multă

treabă în bucătărie. În plus, în Strattenburg existau destule restaurante cu specific şi tot felul de magazine de delicatese şi era mai bine să-i lase pe adevăraţii bucătari să se ocupe de gătit, cel puţin după părerea doamnei Marcella Boone. Pe Theo nu îl deranja asta, şi nici pe tatăl său. Atunci când gătea, avea pretenţia ca soţul şi fiul ei să facă apoi curăţenie şi amândoi bărbaţii preferau să evite spălatul vaselor.

Cina era întotdeauna la ora şapte fix, un alt semn evident de oameni organizaţi, care îşi trăiau fiecare zi cu ochii pe ceas. Theo îşi puse pe o tavă farfuria sa cu pui şi creveţi cu sos dulce-acrişor şi se instală pe canapea. Apoi aşează pe podea o farfurie mai mică, pe care Judge o aştepta cu mare nerăbdare. Lui Judge îi plăcea mâncarea chinezească şi era obişnuit să mănânce în sufragerie cu oamenii. Considera mâncarea pentru câini o ofensă la adresa sa.

După câteva îmbucături, domnul Boone întrebă:

— Şi, Theo, ceva nou despre April?

— Nu, tată. Doar o grămadă de zvonuri la şcoală.

— Biata copilă, spuse doamna Boone. Sunt convinsă că toată lumea de la şcoală era îngrijorată.

— Doar despre asta am vorbit. O pierdere totală de vreme. Mâine ar trebui să rămân acasă şi să ajut la căutări.

— Ce încercare jalnică, observă domnul Boone.

— Aţi vorbit voi cu poliţia şi aţi explicat că doamna Finnemore a minţit că a fost acasă cu April? Şi că nu a fost acasă nici luni, nici marţi seară? Că e o ciudată care ia pastile şi îşi neglijează fiica?

Linişte. Timp de câteva secunde în cameră se aşternu tăcere, apoi doamna Boone spuse:

— Nu, Theo. Am discutat despre asta şi ne-am

hotărât să mai aşteptăm.

— Dar de ce?

— Pentru că asta nu-i va ajuta pe poliţişti să o găsească pe April, zise tatăl lui. Ne-am gândit să mai aşteptăm o zi-două. Discuţia e încă deschisă.

— Nici nu te-ai atins de mâncare, Theo, observă mama.

Şi era adevărat. Nu avea poftă de mâncare. Părea că mâncarea i se opreşte în gât, unde pulsa o durere surdă, blocând orice.

— Nu mi-e foame, spuse el.

Mai târziu, când reluarea de la *Lege şi ordine* era deja la jumătate, o ştire de ultimă oră întrerupse programul. Căutarea lui April Finnemore continua, fără ca poliţia să declare prea multe despre asta. Prezentară o fotografie de-a lui April, cea de pe afişele cu „DISPĂRUTĂ” pe care Theo şi amicii lui le distribuiseră. Imediat după asta apăru pe ecran fotografia lui Jack Leeper, care arăta ca un criminal în serie. Reporterul turui:

— Poliţia cercetează posibilitatea ca Jack Leeper, după ce a evadat din închisoare în California, să se fi întors la Strattenburg pentru a o întâlni pe fata cu care coresponda, pe April Finnemore.

Poliţia cercetează multe lucruri, reflectă Theo în sinea lui. Asta nu înseamnă că toate sunt adevărate. El se gândise toată ziua la Leeper şi era sigur că April nu i-ar deschide uşa unui asemenea nemernic. Îşi repetase de nenumărate ori că teoria cu răpirea s-ar putea să nu fie decât o coincidenţă: Leeper evadase din închisoare, se întorsese la Strattenburg pentru că locuise aici cu mulţi ani în urmă şi se lăsase filmat de camera de luat vederi din acel minimarket exact în

acelaşi moment în care April se hotărâse să fugă de acasă.

Theo o cunoştea bine pe April, dar îşi dădu seama şi că erau multe lucruri pe care nu le ştia despre ea. Nu că ar fi vrut să le ştie. Se putea oare să fi fugit de acasă fără să-i spună lui? Încetul cu încetul, începuse să creadă că răspunsul era da.

Stătea pe sofa învelit cu o pătură, cu Judge lipit aproape la piept şi, la un moment dat, adormiră amândoi. Theo se trezise în acea dimineaţă de la 4.30 şi avea nevoie de somn. Era epuizat şi fizic, şi emoţional.

CAPITOLUL 6

La marginea dinspre est a oraşului Strattenburg se forma un cot al râului Yancey. Un pod vechi, din acelea pentru maşini şi trenuri, făcea legătura cu ţinutul învecinat. Podul nu prea era folosit pentru că nu prea existau motive să călătoreşti în ţinutul învecinat. Tot oraşul era aşezat pe malul de vest al râului şi, când ieşeau din oraş, aproape toate maşinile o luau într-acolo. Cu zeci de ani în urmă, Yancey fusese o rută foarte importantă pentru comerţul agricol şi cel de cherestea, iar în anii de început ai oraşului zona aglomerată de „sub pod” era renumită pentru cârciumile sale şi pentru sălile ilegale de jocuri de noroc, precum şi pentru tot felul de locuri rău famate. Când transportul pe râu s-a diminuat, majoritatea acestor localuri s-au închis, iar oamenii care le frecventau s-au dus prin alte părţi. Cu toate acestea, au rămas destui pe loc pentru a se asigura că acel cartier îşi păstrează reputaţia negativă.

„Sub pod” a devenit doar „podul”, o parte a oraşului pe care orice om normal o evita. Era un loc

întunecat, ascuns chiar şi în timpul zilei în umbra unei faleze întinse, iar noaptea cu câteva lumini stradale şi cu trafic puţin. Existau tot felul de baruri şi de localuri neprimitoare unde nu veneai decât în căutare de belele. Casele erau nişte colibe mici, construite pe pontoane pentru a le proteja de nivelul ridicat al apei. Oamenii care locuiau acolo erau numiţi uneori „şoareci de râu”, o poreclă pe care, desigur, ei o găseau insultătoare. Se îndeletniceau cu pescuitul, iar ceea ce prindeau vindeau unei fabrici de conserve care producea mâncare pentru câini şi pisici. Dar nu munceau prea mult. Erau nişte oameni leneşi, care trăiau de pe urma râului şi din ajutoare sociale, duşmănindu-se între ei din motive triviale şi având reputaţia de indivizi iuţi la mânie şi agresivi.

În dimineaţa zilei de joi, căutarea ajunse la pod.

Un şoarece de râu pe nume Buster Shell îşi petrecuse mare parte din seara de miercuri în barul lui preferat, bând berea lui preferată, o bere ieftină, şi jucând poker. Când rămase fără bani, nu avu de ales decât să se îndrepte spre casă, la nevasta lui cicălitoare şi la cei trei copii murdari. Pe când mergea pe străzile înguste şi nepavate, dădu peste un bărbat care se grăbea undeva. După un schimb de cuvinte dure, aşa cum era obiceiul sub pod, bărbatul nu se arătă interesat de o bătaie cu pumnii, de care Buster era cu siguranţă pregătit.

După ce-şi reluă plimbarea, Buster încremeni. Mai văzuse undeva acel chip. Îl văzuse cu numai câteva ore în urmă. Era chipul individului aceluia căutat de poliţie. Cum îl chema? Buster, pe jumătate beat sau chiar mai mult, îşi pocni degetele în mijlocul străzii, storcându-şi creierii ca să-şi amintească.

— Leeper, spuse el într-un final. Jack Leeper.

Până în acel moment, cei mai mulţi din Strattenburg aflaseră deja că poliţia oferea o recompensă de cinci mii de dolari pentru orice informaţie care ar duce la arestarea lui

Jack Leeper. Buster aproape că putea să simtă mirosul banilor. Se uită în jur, dar bărbatul dispăruse de mult. Totuşi, Leeper – iar în mintea lui Buster nu încăpea nicio îndoială că bărbatul era într-adevăr Jack Leeper – se afla acum undeva sub pod. El se găsea în partea lui Buster de oraş, o parte pe care poliţia prefera să o evite, un loc unde şoarecii de râu îşi făceau propriile reguli.

În doar câteva minute, Buster adună o mică poteră bine înarmată – vreo şase bărbaţi cam la fel de beţi ca şi el. Deja se dusese vorba. Zvonul că un deţinut evadat era prin apropiere se răspândi prin cartier. Oamenii râului se luptau tot timpul între ei, dar atunci când erau ameninţaţi din afară, se coalizau repede.

Cu Buster dând ordine pe care nu le urma nimeni, căutarea lui Jack Leeper scârţâi de la început. Neînţelegerile se datorau în mare parte strategiei şi, cum fiecare bărbat avea o armă încărcată, situaţia era gravă. Cu timpul căzură totuşi de acord că trebuia păzită strada principală, singura, care ducea la faleză şi în oraş. Acestea fiind zise, unica şansă de scăpare a lui Leeper era fie să fure o barcă, fie să facă o baie în râul Yancey.

Orele treceau. Buster şi oamenii lui merseră din uşă în uşă, cercetând cu atenţie pe sub case, pe sub barăci, în interiorul micilor magazine, prin boschete şi printre copaci. Grupul de căutare tot creştea, iar

Buster începu să se îngrijoreze despre cum va trebui să împartă recompensa cu atâţia oameni deja implicaţi. Cum să facă să păstreze mare parte din bani? Avea să fie greu. Recompensa de cinci mii de dolari putea isca un mic război printre şoarecii de râu de sub pod.

Prima rază de soare străbătu norii departe spre est. Căutarea rămăsese fără zvâc. Oamenii lui Buster erau obosiţi şi îşi pierduseră din entuziasm.

Domnişoara Ethel Barber avea 85 de ani şi trăise singură de când îi murise bărbatul, cu ani în urmă. Ea era una dintre puţinele persoane de sub pod care pierduse distracţia. Când se trezi la 6 dimineaţa şi se duse să-şi facă o cafea, auzi un zgomot slab venind dinspre uşa din spate a cocioabei ei cu patru încăperi. În sertar, sub prăjitorul de pâine, ţinea un pistol. Îl luă repede, apoi aprinse lumina. Ca şi Buster, ea se trezi faţă în faţă cu bărbatul pe care-l văzuse la ştiri. Acesta era pe cale să înlăture micul geam de la uşă, în încercarea clară de a pătrunde înăuntru. Când domnişoara Ethel ridică arma ca şi cum avea de gând să tragă prin geam, Jack Leeper rămase cu gura căscată, cu ochii holbaţi de spaimă şi, şocat, scoase câteva sunete pe care ea nu le înţelese prea bine. (Oricum îşi pierduse auzul aproape de tot.) Leeper se lăsă în jos şi o şterse. Domnişoara Ethel puse mâna pe telefon şi sună la 911.

În numai câteva minute, un elicopter al poliţiei survola în apropierea podului şi un echipaj SWAT se deplasa în linişte pe străzi.

Buster Shell fu arestat pentru consum de alcool în spaţiu public, pentru posesia ilegală a unei arme de foc şi pentru că se opuse arestării. Îi puseră cătuşele

şi fu dus în arest, iar visurile sale despre recompensă se spulberară pentru totdeauna.

Pe Leeper îl găsiră curând într-un şanţ acoperit cu vegetaţie, din apropierea străzii care ducea la pod. O luase înapoi şi era evident că încercase să plece din zonă. De ce se dusese acolo avea să rămână un mare mister.

Fusese localizat de cei din elicopter, după care echipajul SWAT fu direcţionat către locul unde se ascundea şi în numai câteva minute strada se umplu de maşini de poliţie, de tot felul de poliţişti înarmaţi, de trăgători de elită, de copoi şi sosi chiar şi o ambulanţă. Elicopterul coborî tot mai mult. Nimeni nu voia să rateze distracţia. Era şi o dubiţă a canalului local de ştiri care filma şi transmitea în direct.

Theo se uita la televizor. Se trezise devreme, pentru că stătuse treaz aproape toată noaptea, foindu-se în pat, făcându-şi griji pentru April. Se aşează la masă, jucându-se cu un castron de cereale, urmărind alături de părinţii săi ecranul micuţ al televizorului. Când camera luă un prim-plan cu echipajul SWAT care scotea pe cineva din şanţ, Theo scăpă lingura, apucă telecomanda şi dădu sonorul mai tare.

Jack Leeper arăta înfricoşător. Hainele sale erau zdrenţuite şi pline de noroi. Nu se mai bărbierise de zile întregi. Părul său negru şi des era ciufulit în toate direcţiile. Părea mânios şi sfidător, protestând faţă de poliţişti şi chiar scuipând camera de luat vederi. În timp ce se apropia de stradă şi era înconjurat de şi mai mulţi poliţişti, un reporter strigă:

— Hei, Leeper! Unde e April Finnemore?

La care Leeper rânji dezgustător şi strigă înapoi:

— Nu o veţi găsi niciodată.

— E în viaţă?

— Nu o veţi găsi niciodată.

— Doamne Dumnezeule! exclamă doamna Boone.

Inima lui Theo îngheţă pe loc, iar el nu mai putu să respire. Se uită cum Leeper era îmbrâncit în spatele maşinii de poliţie şi cum dispăru de acolo. Reporterul vorbea către cameră, dar Theo deja nu mai auzea ce spune. Îşi luă încet capul în mâini şi începu să plângă.

CAPITOLUL 7

Prima oră era de spaniolă, a doua în ordinea preferinţelor lui Theo, imediat după cea de educaţie civică a domnului Mount. *Madame* Monique era cea care preda spaniolă, o tânără doamnă, drăguţă şi exotică din Camerun, din vestul Africii. Spaniola era doar una dintre numeroasele limbi pe care le vorbea. În mod normal, cei şaisprezece băieţi din clasa lui Theo erau uşor de motivat, iar ora le făcea plăcere.

Cu toate acestea, în toată şcoala domnea o mare zăpăceală. Cu o zi în urmă, coridoarele şi sălile de clasă vuiau de discuţii agitate, pe măsură ce se răspândea zvonul dispariţiei lui April. Oare fusese răpită? Oare fugise de acasă? Care era faza cu mama ei ciudată? Unde era taică-său? Pe tot parcursul zilei, aceste întrebări şi multe altele fură dezbătute cu mare entuziasm. Acum însă, odată cu capturarea lui Jack Leeper şi cu cuvintele de neuitat pe care le rostise despre April, elevii şi profesorii erau cu adevărat speriaţi.

Madame Monique înţelese situaţia. Şi ea o avusese pe April ca elevă. Ea încercă să-i atragă pe băieţi într-o discuţie nu foarte interesantă despre mâncarea mexicană, dar ei erau prea preocupaţi.

În a doua oră, toate clasele a opta fură chemate să se adune în sala de festivităţi. Cinci clase de fete şi cinci de băieţi, împreună cu toţi profesorii. Era al treilea an în care gimnaziul trecea prin experimentul separării pe sexe în timpul orelor, dar nu şi în timpul celorlalte activităţi ale zilei. Până acum experimentul primise evaluări favorabile. Dar pentru că în cea mai mare parte a zilei erau separaţi, atunci când se întâlneau la prânz, în pauza de dimineaţă, la orele de educaţie fizică sau în adunări, era ceva mai multă electricitate în aer şi era nevoie de câteva minute pentru ca lucrurile să se calmeze. Dar nu şi astăzi. Erau cuminţi. Renunţaseră la comportamentul obişnuit, la flirt, la schimburile de priviri sau la discuţiile însufleţite. Se aşezară în linişte, cu sobrietate.

Directoarea, doamna Gladwell se străduí o vreme să-i convingă că April era probabil în regulă, că poliţia o va găsi curând şi ea se va reîntoarce la şcoală. Vocea sa era liniştitoare, cuvintele bine alese, iar elevii de clasa a opta erau gata să creadă orice veste bună. Apoi un zgomot – un sunet inconfundabil de elicopter care zboară la joasă altitudine – se auzi pe deasupra şcolii şi toate gândurile se reîndreptară imediat către activitatea frenetică de căutare a colegei lor. Câteva fete fură văzute frecându-se la ochi.

Mai târziu, după prânz, în timp ce Theo şi prietenii săi erau pe jumătate implicaţi într-un joc de frisbee, un alt elicopter trecu pe deasupra şcolii, îndreptându-se în grabă undeva. După însemnele pe care le avea, părea să aparţină unui alt departament al forţelor de poliţie. Jocul se opri; băieţii se uitară în sus până când elicopterul dispăru. Clopoţelul sună

sfârşitul prânzului, iar băieţii se întoarseră în linişte în clasă.

În timpul orelor de şcoală, erau momente în care Theo şi prietenii săi aproape reuşeau să uite de April, fie şi numai pentru o clipă. Şi ori de câte ori apăreau asemenea momente, care într-adevăr erau rare, se putea auzi un alt elicopter pe deasupra oraşului – bâzâind, uruind, urmărind – asemenea unei insecte uriaşe gata de atac.

Tot oraşul era cu nervii întinşi, aşteptând parcă nişte veşti îngrozitoare. În cafenelele şi magazinele şi birourile din centru, angajaţii şi clienţii discutau cu voce joasă, repetând zvonurile pe care le auziseră în ultima jumătate de oră. La tribunal, care era de fiecare dată o sursă bogată de bârfe, funcţionarii şi avocaţii se adunau în jurul cănilor de cafea şi al aparatelor de apă şi schimbau ultimele informaţii. Din jumătate în jumătate de oră, posturile locale de televiziune transmiteau reportaje în direct. Aceste actualizări nu aduceau de regulă nimic nou, ci apărea doar un reporter undeva în apropierea râului care spunea cam tot ceea ce spusese şi mai devreme.

La Gimnaziul din Strattenbug, elevii de clasa a opta stătură cuminţi la ore, cei mai mulţi dintre ei nerăbdători să ajungă acasă.

Jack Leeper, îmbrăcat acum într-o salopetă portocalie de puşcăriaş, fu condus într-o cameră de interogatoriu din subsolul secţiei de poliţie. În centrul încăperii era aşezată o masă mică şi un scaun pliant pentru suspect. De partea cealaltă a mesei stăteau doi detectivi, Slater şi Capshaw. Poliţiştii în uniformă care îl însoţiră pe Leeper îi scoaseră cătuşele şi lanţurile de la picioare, apoi se retraseră la locurile lor lângă uşă.

Ei rămaseră în încăpere pentru asigurarea protecţiei, chiar dacă nu era nevoie de ei cu adevărat.

Cu siguranţă, detectivii Slater şi Capshaw puteau să-şi poarte singuri de grijă.

— Ia loc, domnule Leeper, spuse detectivul Slater, arătând spre scaunul pliant care era liber.

Leeper se aşeză încet. Îşi făcuse duş, dar nu se bărbierise şi continua să arate ca un lider nebun al vreunei secte, care tocmai petrecuse o lună în pădure.

— Eu sunt detectivul Slater, iar acesta este partenerul meu, detectivul Capshaw.

— Ce plăcere să vă cunosc, băieţi! mârâi Leeper.

— Oh, plăcerea e de partea noastră, spuse Slater la fel de sarcastic.

— O adevărată onoare, adăugă Capshaw într-unul din puţinele momente când deschidea gura.

Slater era detectiv cu vechime, avea gradul cel mai mare şi era cel mai bun din Strattenburg. Era uscăţiv şi avea un cap ras şi neted şi nu se îmbrăca decât în costume negre cu cravată neagră. Oraşul nu avea parte de prea multe crime violente, dar atunci când se întâmplau, detectivul Slater se afla acolo să le rezolve şi să-l aducă pe infractor în faţa justiţiei. Partenerul său, Capshaw, era observatorul, cel care lua notiţe şi cel mai de treabă dintre ei, atunci când trebuiau să joace rolul de poliţist bun/poliţist rău.

— Am vrea să-ţi punem câteva întrebări, începu Slater. Vrei să stăm de vorbă?

— Poate.

Capshaw scoase o foaie de hârtie şi i-o înmână lui Slater, care spuse:

— Ei bine, domnule Leeper, aşa cum bine ştii din lunga dumitale carieră de infractor, mai întâi trebuie

să ţi se citească drepturile. Îţi aminteşti asta, nu-i aşa?

Leeper îi privi pe Slater de parcă ar fi vrut să sară peste masă şi să-l apuce de gât, dar Slater nu părea deloc neliniştit.

— Ai auzit de drepturile *Miranda*, nu-i aşa, domnule Leeper? continuă Slater.

— Da.

— Sigur că da. Sunt convins că de-a lungul anilor ai fost în multe astfel de încăperi, spuse Slater rânjind.

Leeper nu zâmbea.

Capshaw lua deja notiţe.

— Mai întâi, nu eşti obligat să stai de vorbă cu noi. Punct. Înţelegi? zise Slater.

Leeper încuviinţă din cap.

— Dar dacă stai de vorbă cu noi, atunci orice vei spune poate fi folosit împotriva ta la tribunal. Te-ai prins?

— Da.

— Ai dreptul la un avocat, la îndrumare din partea unuia. Înţelegi?

— Da.

— Iar dacă nu îţi poţi permite unul, şi sunt sigur că nu poţi, atunci statul îţi va oferi unul din oficiu. Mă urmăreşti?

— Da.

Slater strecură foaia de hârtie în faţa lui Leeper şi spuse:

— Dacă semnezi aici înseamnă că eşti de acord că ţi-am explicat ce drepturi ai şi că renunţi voluntar la ele.

Aşează un pix în partea de sus a hârtiei. Leeper nu dădu niciun semn de grabă, citi cuvintele, jucându-se

cu pixul şi, în cele din urmă, semnă.

— Aş vrea o cafea, se poate? întrebă el.

— Cu lapte şi zahăr?

— Nu, neagră.

Slater îi făcu semn cu capul unuia din ofiţerii de la uşă care părăsi încăperea.

— Acum, avem câteva întrebări pentru tine, spuse Slater. Eşti pregătit să vorbeşti?

— Poate.

— În urmă cu două săptămâni erai în California în închisoare, executând o sentinţă pe viaţă pentru răpire. Ai evadat împreună cu alţi şase printr-un tunel, iar acum eşti aici în Strattenburg.

— Ai o întrebare?

— Da, domnule Leeper, am o întrebare. De ce ai venit la Strattenburg?

— Trebuia să mă duc undeva. Nu puteam să mă învârt pe lângă închisoare, mă înţelegi?

— Cred că da. Ai locuit aici mai demult, corect?

— Când eram mic, prin clasa a şasea, cred. Am fost la gimnaziu un an, iar apoi ne-am mutat.

— Şi ai rude pe-aici?

— Îndepărtate.

— Una dintre aceste rude îndepărtate este Imelda May Underwood, a cărei mamă avea o verişoară de gradul al treilea pe nume Ruby Dell Butts, al cărei tată era Franklin Butts, cunoscut prin cârciumi mai degrabă ca „Logchain”, iar „Logchain” avea un frate vitreg pe nume Winstead Leeper, „Winky” pe scurt şi mi se pare că el era tatăl tău. Mort acum vreo zece ani.

Leeper ascultă toate astea şi spuse în cele din urmă:

— Winky Leeper a fost tatăl meu, da.

— Deci undeva în mijlocul tuturor acestor divorţuri şi recăsătoriri, ai ajuns să fii văr de a zecea sau a unsprezecea spiţă cu Imelda May Underwood, care s-a măritat cu un bărbat pe nume Thomas Finnemore şi care acum îşi spune May Finnemore, mama micuţei April. Zic bine, domnule Leeper?

— Nu m-am preocupat niciodată prea mult de familia mea.

— Păi, sunt sigur că şi ei sunt foarte mândri de tine.

Uşa se deschise şi ofiţerul aşează pe masă, în faţa lui Jack Leeper, un pahar de hârtie cu cafea neagră din care ieşea abur. Se pare că era prea fierbinte pentru a fi băută, aşa că Leeper doar se uită la ea. Slater făcu o pauză de o clipă, iar apoi continuă:

— Avem copiile a cinci scrisori pe care April ţi le-a trimis în închisoare. Dulcegării de copil – că îi părea rău pentru tine şi voia să corespondaţi. I-ai răspuns la scrisori?

— Da.

— Cât de des?

— Nu ştiu. De câteva ori, cred.

— Te-ai întors la Strattenburg ca să o vezi pe April?

În sfârşit, Leeper luă paharul şi sorbi o gură de cafea.

— Nu sunt sigur că vreau să răspund la această întrebare.

Pentru prima dată, detectivul Slater păru să se enerveze.

— De ce te temi de această întrebare, domnule Leeper?

— Nu sunt obligat să răspund la întrebările tale. Aşa zice chiar aici, pe bucata voastră de hârtie. Pot să plec chiar acum, ştiu regulile.

— Ai venit aici ca să o vezi pe April?

Leeper mai luă o gură de cafea şi un timp nimeni nu mai scoase o vorbă. Cei patru ofiţeri se uitau la el. El se uita la paharul de hârtie. În cele din urmă, spuse:

— Uite cum stă treaba. Tu vrei ceva. Eu vreau ceva. Tu vrei fata. Eu vreau o înţelegere.

— Ce fel de înţelegere, Leeper? întrebă Slater.

— Acum o clipă eram domnul Leeper. Acum sunt doar Leeper. Te enervez, domnule detectiv? Dacă da, chiar îmi pare rău. Uite la ce mă gândesc. Ştiu că o să mă întorc la puşcărie, dar chiar mi s-a acrit de California. E multă brutalitate în închisori – sunt supraaglomerate, au o grămadă de găşti, violenţă, mâncare stricată – ştii despre ce vorbesc, domnule detectiv Slater?

Slater nu fusese niciodată în interiorul unei închisori, dar pentru a merge mai departe spuse:

— Sigur.

— Vreau să-mi execut pedeapsa aici, unde puşcăriile sunt ceva mai agreabile. Ştiu asta pentru că le-am cercetat cu atenţie.

— Unde e fata, Leeper? spuse Slater. Dacă ai răpit-o, ai în faţă încă o sentinţă pe viaţă. Dacă e moartă, te aşteaptă pedeapsa capitală.

— De ce i-aş face vreun rău micuţei mele verişoare?

— Unde e, Leeper?

încă o înghiţitură lungă de cafea, apoi Leeper îşi încrucişă braţele peste piept şi rânji la detectivul

Slater.

Secundele treceau.

— Te joci cu noi, Leeper, spuse detectivul Caphsaw.

— Poate că da, poate că nu. Există vreo recompensă în bani?

— Nu şi pentru tine, preciză Slater.

— De ce nu? îmi dai nişte bani, iar eu te duc la fată.

— Nu merge aşa.

— Cincizeci de mii de dolari şi fata e a ta.

— Ce-o să faci cu cincizeci de mii de dolari, Leeper? întrebă Slater. Eşti închis pentru tot restul vieţii.

— Oh, banii pot face multe în puşcărie. Îmi dai banii şi aranjezi ca să pot să-mi execut pedeapsa aici, şi avem o înţelegere.

— Eşti mai prost decât credeam, zise Slater enervat.

Capshaw adăugă repede:

— Şi noi care credeam că noi suntem ăia proşti, înainte de a începe această discuţie.

— Haideţi, oameni buni. Asta nu vă duce nicăieri. Batem palma?

— Nu batem nicio palmă, Leeper, spuse Slater.

— Păcat!

— Nu batem palma, dar îţi promit ceva. Dacă fata aia a păţit ceva, o să te vânez până la moarte.

Leeper râse zgomotos, apoi spuse:

— Îmi place când poliţiştii încep să facă ameninţări. S-a terminat, băieţi. Nu mai spun niciun cuvânt.

— Unde e fata, Leeper? insistă Capshaw.

Leeper doar rânji şi clătină din cap.

CAPITOLUL 8

Theo nu ar fi dorit să rămână la şcoală după ore, ca să vadă meciul de fotbal al fetelor. El oricum nu juca fotbal, neavând de ales. Astmul îl ţinea departe de activităţile obositoare, dar chiar şi fără astm nu credea că ar fi jucat fotbal. Încercase pe la 6 ani, înainte să facă astm, dar jocul nu îl captivase niciodată. Când avea 9 ani, în timpul unul joc de baseball se prăbuşise pe teren după o triplă, iar asta pusese capăt scurtei sale cariere în sporturile de echipă. Şi se apucase de golf.

Cu toate acestea, domnului Mount îi plăcea fotbalul, ba chiar şi jucase când era în facultate, iar elevii care mai rămâneau pentru meci erau mai bine văzuţi. În plus, la gimnaziul din Strattenburg era o regulă nescrisă că fetele făceau galerie băieţilor şi invers. Cu orice altă ocazie, Theo ar fi urmărit bucuros meciul din tribune, fiind mai puţin atent la joc, cât mai degrabă la cele douăzeci şi două de fete de pe teren, neuitându-le nici pe cele din tribune. Dar nu şi azi. Acum îşi dorea să fie în altă parte, împărţind fluturaşi cu DISPĂRUTĂ, făcând ceva pentru a ajuta la găsirea lui April.

Era o zi grea pentru orice fel de joc. Copiii din Strattenburg erau tulburaţi. Şi jucătoarelor, şi fanilor le lipsea energia. Ba chiar şi echipa adversă din Elksburg, oraş aflat la 60 de kilometri depărtare, părea afectată. Când, după zece minute de la începerea partidei, un alt elicopter zbură pe deasupra, fiecare fată de pe teren se opri pentru o clipă şi se uită în sus cu teamă.

Aşa cum era de aşteptat, domnul Mount îşi croi

încetul cu încetul drum către un grup de femei. Cel mai prost ascuns secret din şcoală era că domnul Mount pusese ochii pe domnişoara Highlander, o profesoară de matematică superbă care terminase facultatea de numai doi ani. Fiecare băiat de a şaptea şi de a opta era îndrăgostit în secret şi fără speranţă de domnişoara Highlander, şi, desigur, nici domnul Mount nu rămăsese insensibil. El avea vreo 35 de ani, era celibatar şi de departe cel mai tare profesor din şcoală, iar băieţii de 16 ani al căror diriginte era îl împingeau de la spate să se ţină după domnişoara Highlander.

Când domnul Mount se puse în mişcare, la fel făcu şi Theo. El presupuse corect că atenţia domnului Mount va fi concentrată curând în altă parte; era momentul ideal pentru o ieşire discretă. Theo şi încă trei băieţi se strecurară afară de pe terenul de fotbal şi la scurtă vreme goneau deja pe bicicletele lor, îndepărtându-se de şcoală. Grupul lor de căutare era mult mai mic, iar ei se aşteptaseră la asta. Cu o zi în urmă fuseseră prea mulţi, cu prea multe păreri şi vânzoleala lor putuse fi remarcată de poliţişti precum Bard. La şcoală, pe când Theo şi Woody se ocupau de organizare, văzură că de data asta erau mai puţini voluntari. Urgenţa pe care o resimţea Theo nu era împărtăşită de prea mulţi dintre colegii săi. E drept că erau îngrijoraţi, dar mulţi dintre ei considerau că nişte puşti pe bicicletă plecaţi în căutare erau o pierdere de vreme. Poliţia avea echipe SWAT, elicoptere, câini şi o grămadă de oameni. Dacă ei nu o puteau găsi pe April, atunci nu mai era nicio speranţă.

Theo, împreună cu Woody, Aaron şi Chase reveniră în cartierul Delmont şi cutreierară străzile

câteva minute, pentru a se asigura că poliţia e în altă parte. Fără poliţişti prin apropiere, ei începură repede să împartă fluturaşi cu DISPĂRUTĂ şi să le lipească de stâlpii utilitari. Cercetară câteva clădiri pustii, se uitară prin câteva apartamente părăsite, o luară spre un şanţ de scurgere năpădit de vegetaţie, verificară sub două poduri şi începuseră să avanseze serios când Woody primi un telefon de la fratele său mai mare. Woody înlemni, ascultă concentrat apoi le împărtăşi şi celorlalţi:

— Au găsit ceva în josul râului.

— Ce?

— Nu se ştie exact, dar frate-meu ascultă staţiile de emisie-recepţie ale poliţiei şi mi-a spus că lucrurile au luat-o razna. Toţi poliţiştii se îndreaptă într-acolo.

— Să mergem, zise Theo fără să ezite.

O luară la goană ca să iasă din Delmont, trecură pe lângă Colegiul Stratten în drum spre centrul oraşului şi, pe când se apropiau de capătul dinspre est al Main Street, văzură maşinile de poliţie şi zeci de poliţişti împânzind zona. Strada era blocată, iar zona de sub pod, împrejmuită. În aer plutea un sentiment apăsător. Şi era mult zgomot – două elicoptere survolau râul. Comercianţii din centru şi clienţii lor ieşiseră pe trotuare, căscând gura de la distanţă şi aşteptând să se întâmple ceva. Traficul fusese deviat de pe pod şi în zona râului.

În timp ce băieţii urmăreau toate acestea, o altă maşină de poliţie ateriză lângă ei. Şoferul coborî geamul, iar apoi mârâi:

— Ce faceţi voi aici, băieţi?

Era tot ofiţerul Bard.

— Doar ne plimbam cu bicicleta, spuse Theo. Nu

e ilegal.

— Nu face pe deşteptul cu mine, Boone! Dacă vă văd pe vreunul prin apropiere de râu, jur că vă reţin.

Theo se gândi la câteva replici scurte, dar toate le-ar fi adus şi mai multe necazuri. Aşa că rânji şi spuse politicos:

— Da, domnule.

Bard zâmbi prosteşte, apoi demară spre pod.

— Urmaţi-mă, spuse Woody, şi o luară iar la goană.

Woody locuia într-o parte a oraşului numită East Bluff, în apropiere de râu, pe o colină domoală care deschidea drumul către malurile joase ale râului. Era un loc plin de străduţe înguste, alei întunecate, pâraie şi drumuri înfundate. În general era un cartier sigur, dar se auzeau despre el mai multe poveşti colorate şi întâmplări ciudate decât se cuvenea. Tatăl lui Woody era un pietrar cunoscut, care îşi trăise toată viaţa în East Bluff. Avea o familie mare, un adevărat clan, cu o grămadă de mătuşi, unchi şi veri, trăind cu toţii unul aproape de celălalt.

La zece minute după întâlnirea cu poliţistul Bard, băieţii îşi făceau drum prin East Bluff, pe o stradă îngustă care îi purta în zigzag pe marginea râului până sus. Woody pedala ca un nebun, iar celorlalţi le era greu să ţină pasul cu el. Acesta era teritoriul lui; se plimba cu bicicleta pe aceste drumeaguri de pe când avea şase ani. Traversară un drum cu pietriş, coborâră o pantă abruptă, ajunseră de partea cealaltă şi zoriră până să ajungă din nou pe drum. Theo, Aaron şi Chase erau speriaţi, dar prea entuziasmaţi pentru a încetini. Şi, bineînţeles, erau hotărâţi să ţină pasul cu Woody, care părea gata să înjure în fiecare clipă. În

cele din urmă, se opriră într-un mic loc de popas aflat sus, o zonă cu iarbă de unde, printre copaci, se putea vedea râul curgând dedesubt.

— Veniţi cu mine, spuse Woody şi se dădură cu toţii jos de pe biciclete. Ţinându-se de nişte araci de viţă-de-vie, ei coborâră repede versantul, ajungând pe un platou stâncos, iar acolo, dedesubt, se întindea râul Yancey. Nimic nu le mai obstrucţiona vederea.

La vreo doi-trei kilometri spre nord se zăreau şirurile de case văruite în alb unde locuiau şoarecii de râu, iar dincolo de ele era podul, plin de maşini de poliţie. Pe malul celălalt al râului, în apropiere de pod, tocmai sosise o ambulanţă. Poliţiştii erau în bărci; câţiva îmbrăcaţi în costum de scafandru. Situaţia părea tensionată, aproape delirantă, cu sirenele urlând, poliţişti împrăştiaţi peste tot şi cu elicopterele survolând la joasă altitudine, supraveghind totul.

Se găsise ceva.

Băieţii stătură acolo multă vreme şi schimbară puţine cuvinte. Căutarea, salvarea, scoaterea sau oricum s-ar fi numit se desfăşura lent. Fiecare se gândea la acelaşi lucru – că de fapt urmăreau un loc al unei crime, a cărei victimă era prietena lor April Finnemore şi că i se făcuse ceva groaznic, iar apoi fusese părăsită la marginea râului. Se pare că era moartă, căci nu se grăbeau să o scoată din apă şi să o ducă la spital. Sosiră şi mai multe maşini de poliţie, şi haosul se înteţi.

În cele din urmă, fără a se adresa cuiva anume, Chase spuse:

— Credeţi că e April?

— Cine altcineva ar putea fi? răspunse precipitat Woody. În oraşul ăsta nu apare în fiecare zi un cadavru

plutitor.

— Nu ştii cine sau ce este, spuse Aaron.

De regulă îi plăcea să găsească o cale de a-l contrazice pe Woody, care avea păreri ferme despre aproape orice.

Lui Theo îi sună celularul în buzunar. Se uită la el – doamna Boone telefona de la serviciu.

— E mama, zise el agitat, apoi răspunse. Bună, mami.

La capătul celălalt, maica-să spuse:

— Theo, unde eşti?

— Tocmai am plecat de la meciul de fotbal, zise el strâmbându-se către prietenii lui.

Nu era chiar o minciună, dar chiar şi aşa tot era departe de adevăr.

— Păi, se pare că poliţia a găsit un cadavru în râu, de partea cealaltă, în apropiere de pod, îl informă ea.

Era clar că unul dintre elicoptere, în roşu şi galben, vopsit strident cu Canal 5 pe ambele părţi, transmitea live şi probabil că tot oraşul se uita.

— A fost identificat? întrebă Theo.

— Nu, încă nu. Dar nu cred că veştile sunt bune, Theo.

— Groaznic.

— Când ajungi la birou?

— Vin în 20 de minute.

— Bine, Theo. Ai grijă, te rog!

Ambulanţa se îndepărta de râu, apoi ajunse pe pod, unde un şir de maşini de poliţie formară o escortă. Întreaga procesiune prinse viteză, cu elicopterele pe urmele lor.

— Să mergem, spuse Theo, iar băieţii urcară

încet panta, se suiră pe biciclete şi plecară.

*

Boone & Boone avea o bibliotecă imensă cu cărţi de drept la etajul întâi, în apropiere de recepţia unde lucra Elsa, ţinând totul sub observaţie. Din toată clădirea, biblioteca era încăperea preferată a lui Theo. Îi plăceau rafturile cu cărţi groase şi importante, scaunele confortabile din piele şi masa mare de conferinţe, din lemn de mahon. Biblioteca era folosită pentru tot felul de întâlniri importante – depoziţii, discuţii pentru a cădea la o înţelegere, pregătirea dinainte de proces a doamnei Boone. Din când în când, în cazurile de divorţ, se ajungea la proces. Nu la fel stăteau lucrurile şi cu domnul Boone. El era avocat specializat în domeniul imobiliar şi rareori părăsea biroul său de la etaj. Cu toate acestea, din când în când avea nevoie de bibliotecă pentru încheierea înţelegerilor sale imobiliare.

Pe Theo îl aşteptau în bibliotecă. Părinţii săi se uitau la ştiri împreună cu Elsa la un televizor. Mama îl luă în braţe după ce intră, iar apoi şi Elsa. Îşi trase un scaun lângă televizor, încadrat de-o parte şi de alta de mama şi de Elsa, amândouă bătându-l uşor pe genunchi de parcă tocmai ar fi fost salvat de la moarte. Se vorbea numai de descoperirea unui cadavru şi de transportarea acestuia la morgă, unde autorităţile se ocupau acum de tot felul de chestiuni importante. Reportera nu era sigură ce anume se întâmpla la morgă şi nu reuşise să găsească un martor dispus să stea de vorbă cu ea, aşa că specula după cum obişnuiesc să facă ziariştii.

Theo ar fi vrut să le spună tuturor că văzuse de sus cum stăteau lucrurile pe râu, dar o asemenea

declaraţie ar fi complicat şi mai mult lucrurile.

Reportera spuse că poliţia colabora cu inspectori de la departamentul de criminalistică şi spera să aibă mai multe informaţii în câteva ore.

— Biata copilă, zise Elsa şi nu era pentru prima dată.

— De ce spui asta? întrebă Theo.

— Iartă-mă.

— Nu ştii dacă e fata. Nu ştii că e April. Nu ştim nimic, da?

Adulţii se uitară unii la alţii. Cele două femei continuară să îl bată pe Theo pe genunchi.

— Theo are dreptate, interveni domnul Boone, dar numai pentru a-şi consola fiul.

Arătară pentru a mia oară o fotografie a lui Jack Leeper şi reamintiră cazierul acestuia. Când deveni evident că pentru moment nu mai era nimic nou, îşi pierdură din interes. Domnul Boone se îndepărtă. Pe doamna Boone o aştepta un client. Elsa trebuia să răspundă la telefon.

În cele din urmă, Theo se urni către biroul său, situat în partea din spate a clădirii. Judge îl urmă, iar Theo petrecu multă vreme mângâindu-l pe cap şi vorbind cu el. Asta îi făcu pe amândoi să se simtă mai bine. Theo îşi puse picioarele pe masă şi privi în jur prin încăperea micuţă. Işi aţinti privirea pe peretele de unde afişul său favorit îl făcea să zâmbească de fiecare dată. Era un desen în creion foarte reuşit, înfăţişându-l pe tânărul Theodore Boone, avocat, în sala de tribunal, purtând costum şi cravată, cu un ciocănel zburând razant pe lângă capul său, iar juraţii izbucnind în hohote de râs. Iar textul din bulă ţipa: „Se respinge!” În colţul din dreapta jos, artista îşi

scrisese numele: „April Finnemore”. Desenul fusese un cadou de ziua lui Theo cu un an în urmă.

Oare cariera ei se încheiase înainte de a începe? Oare April era moartă, o copilă dulce de numai 13 ani, răpită şi ucisă cu brutalitate pentru că nu avea pe nimeni care să aibă grijă de ea? Mâinile lui Theo tremurau şi îşi simţea gura uscată. Închise uşa şi o încuie, apoi merse până la desen şi atinse uşor numele ei. Avea ochii umezi, iar apoi începu să suspine. Se lăsă să cadă pe podea şi plânse multă vreme. Judge se cuibări lângă el, privindu-l cu tristeţe.

CAPITOLUL 9

După o oră începu să se însereze. Theo şedea la micul său birou, o masă pătrată dotată cu accesorii avocăţeşti – o agendă, un mic ceas digital, un set de instrumente de scris, cu numele său gravat pe plăcuţa de lemn. În faţa lui stătea deschis manualul de algebră. Se uita la el de ceva vreme, incapabil să citească vreun cuvânt sau să dea pagina. Avea şi caietul deschis, dar pagina era albă.

Nu se putea gândi decât la April şi la oroarea de a privi de la distanţă cum poliţia îi pescuia cadavrul din apele murdare ale râului Yancey. De fapt, nu văzuse cu exactitate un cadavru, dar îi văzuse pe poliţişti şi pe scafandri înghesuindu-se în jurul a ceva şi opintindu-se disperaţi să-l scoată din apă. Evident, era un cadavru. Altfel de ce ar fi fost poliţia acolo, făcând ceea ce făcuse? În ultima săptămână nu mai dispăruse nimeni altcineva din Strattenburg, de fapt nici în ultimul an. Pe listă era un singur nume, iar Theo ajunsese să fie convins că April era moartă. Răpită, ucisă şi aruncată în apă de către Jack Leeper.

Theo aştepta cu nerăbdare procesul lui Leeper.

Spera ca acesta să aibă loc curând, la doar câteva străzi mai încolo, la tribunalul regional. Va urmări fiecare moment al procesului, chiar dacă pentru asta ar trebui să lipsească de la şcoală. Poate va fi chemat ca martor. Nu ştia ce va spune în boxa martorilor, dar va spune orice va fi nevoie pentru a-l înfunda pe Jack Leeper, pentru a-i aduce o condamnare şi pentru a-l întemniţa pentru totdeauna. Va fi un moment măreţ – chemarea lui Theo ca martor, să păşească în sala de judecată plină până la refuz, să-şi aşeze mâna pe Biblie, să jure că va spune adevărul, să ia loc în boxa martorilor, zâmbindu-i judecătorului Gantry, uitându-se cu încredere la expresiile pline de curiozitate ale juraţilor, cuprinzând cu privirea întreg publicul, iar apoi uitându-se la chipul hidos al lui Jack Leeeper, subjugându-l, fără frică, din priviri în sala de tribunal. Cu cât se gândea mai mult la această scenă, cu atât îi plăcea mai tare. Exista o mare probabilitate ca Theo să fi fost ultima persoană care vorbise cu April înainte ca aceasta să fi fost răpită. El ar putea depune mărturie că era speriată şi, în mod surprinzător, singură. Cum a intrat? Asta ar fi problema. Cum reuşise răpitorul să intre în casă? Poate doar Theo ştia că ea încuiase toate uşile şi închisese toate ferestrele, ba chiar proptise scaune sub clanţele uşilor pentru că-i era foarte frică. Aşa că, întrucât nu existau semne de pătrundere cu forţa, asta însemna că ea cunoştea identitatea răpitorului. Îl cunoştea pe Jack Leeper. Într-un fel sau altul, el reuşise să o convingă să-i deschidă uşa.

În timp ce Theo derula în minte ultima sa conversaţie cu April, deveni tot mai convins că acuzarea îl va chema ca martor. Preţ de câteva clipe

se văzu în sala de judecată, apoi scena asta îi ieşi brusc din minte, iar şocul tragediei reveni şi îşi dădu seama că avea din nou ochii umezi. Avea un nod în gât, îl durea stomacul şi simţea nevoia unei prezenţe umane lângă el. Elsa plecase, la fel şi Dorothy şi Vince. Mama lui era în birou, încuiată împreună cu o clientă. Tatăl său era sus, plimbând hârtiile de colo-colo pe masa de lucru şi încercând să încheie cine ştie ce mare afacere. Theo se ridică în picioare, păşi peste Judge şi se uită la desenul pe care i-l dăruise April. Din nou, îi atinse numele.

Se întâlniseră la grupa mică, deşi Theo nu-şi mai amintea exact când şi cum. Copiii de patru ani nu se întâlnesc şi nu fac cunoştinţă propriu-zis. Ei pur şi simplu îşi fac apariţia la grădiniţă şi încep să se cunoască între ei. April era cu el în grupă. O aveau educatoare pe doamna Sansing. În a întâia şi în a doua, April fusese în altă clasă, iar Theo nu prea o mai văzuse. În clasa a treia, capriciile vârstei îşi spuneau cuvântul, iar băieţii nu voiau să aibă deloc de-a face cu fetele şi viceversa. Theo îşi amintea vag că April se mutase timp de un an sau doi. Uitase de ea, la fel cum uitaseră cei mai mulţi dintre colegii lui de clasă. Dar îşi amintea ziua în care ea se reîntorsese. Era în clasa a şasea, la ora domnului Hancock din a doua săptămână de şcoală când uşa se deschise şi April păşi înăuntru. Era însoţită de secretara directorului care o prezentase şi explicase că familia ei tocmai se mutase înapoi la Strattenburg. Ea părea stânjenită de atenţia care i se acorda, iar când se aşează în bancă alături de Theo, se uită la el, îi zâmbi şi spuse:

— Bună, Theo.

Îi zâmbi şi el, dar nu putu să-i răspundă.

Cei mai mulţi din clasă îşi aminteau de ea şi, deşi era tăcută, aproape timidă, nu-i fusese greu să reia vechile prietenii cu fetele. Nu era populară, pentru că nici măcar nu încerca să fie. Nu era nici nepopulară, pentru că era drăguţă şi plăcută în mod genuin şi se purta cu mai multă maturitate decât majoritatea colegilor. Era suficient de ciudată pentru a-i face pe ceilalţi să-şi dea cu presupusul despre ea. Se îmbrăca mai mult ca un băiat şi îşi purta părul tuns foarte scurt. Nu-i plăceau sporturile, nici să se uite la televizor sau să stea pe net. Picta în schimb şi studia arta şi vorbea despre cum ar trăi la Paris sau la Santa Fe unde nu ar face altceva decât să picteze. Îi plăcea arta contemporană, năucitoare pentru colegii şi profesorii săi deopotrivă.

Curând apărură zvonurile despre familia ei ciudată, despre rudele sale cu nume de luni ale anului, despre o mamă sonată care făcea comerţ cu brânză de capră şi despre un tată mai mult absent. Pe parcursul clasei a şasea şi într-a şaptea, April deveni şi mai retrasă, şi mai cu toane. La şcoală vorbea foarte puţin şi lipsea mai mult decât orice alt elev.

Când hormonii îşi făcură simţită prezenţa şi zidul dintre băieţi şi fete se prăbuşi, încetul cu încetul deveni la modă ca un băiat să aibă o prietenă. Fetele cele mai drăguţe şi mai populare erau vânate şi prinse, dar nu şi April. Pe ea nu o interesau băieţii şi nu avea nicio idee despre flirt. Era distantă, adesea pierdută în lumea ei. Lui Theo îi plăcea de ea; îi plăcea de multă vreme, dar era prea timid şi prea stângaci pentru a face vreo mişcare. Nu ştia prea bine cum să procedeze, iar April părea inabordabilă.

Se întâmplase la ora de sport, într-o după-amiază

rece de la sfârşitul lui februarie, când încă mai era zăpadă. Două clase a şaptea tocmai începuseră o şedinţă de tortură de o oră sub comanda domnului Bart Tyler, un tânăr profesor de sport arătos care îşi închipuia că este instructor militar la forţele navale. Elevii, şi băieţi, şi fete, tocmai încheiaseră o serie de alergări crunte împotriva vântului, când dintr-o – dată Theo nu mai putu să respire. Alergă spre rucsacul lui din colţ îşi scoase inhalatorul şi îşi luă câteva pufuri de medicament. Asta se întâmpla din când în când şi, deşi colegii săi erau înţelegători, Theo se simţea de fiecare dată stânjenit. De fapt, el era scutit la sport, dar insistase să participe.

Domnul Tyler se arătă suficient de îngrijorat şi îl lăsă pe Theo undeva în tribune. Theo se simţea umilit. După ce domnul Tyler se îndepărtă şi începu să sufle în fluier şi să ţipe, April Finnemore părăsi grupul şi se aşeză lângă Theo. Foarte aproape.

— Eşti bine? întrebă ea.

— Da, răspunse el şi se gândi că poate totuşi nu era chiar atât de rău să ai o criză de astm.

Ea îşi puse o mână pe genunchiul lui şi îl privi extrem de îngrijorată.

O voce puternică strigă:

— Hei, April, ce faci acolo?

Era domnul Tyler.

Ea se întoarse calmă şi răspunse:

— Îmi iau o pauză.

— A, da? Nu-mi amintesc să fi aprobat vreo pauză. Treci înapoi!

La care ea repetă cu răceală:

— Am zis că îmi iau o pauză.

Domnul Tyler ezită, iar apoi reuşi să spună:

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că şi eu sufăr de astm, ca şi Theo.

în acel moment nimeni nu ştia dacă April spunea adevărul, însă nimeni, şi cu atât mai puţin domnul Tyler, nu părea dispus să continue.

— Bine, bine, zise el, iar apoi fluieră către ceilalţi copii.

Pentru prima dată în scurta sa viaţă, Theo era încântat că are astm.

În amintirea acelei perioade, Theo şi April stăteau în tribune cu genunchii atingându-li-se, uitându-se cum asudă şi ostenesc ceilalţi, râzând de cei fără condiţie fizică, imitându-l pe domnul Tyler, bârfindu-i pe colegii de care nu erau foarte ataşaţi şi discutând în şoaptă despre tot felul de lucruri. În acea seară vorbiseră pentru prima oară pe Facebook.

O bătaie bruscă în uşă, urmată de vocea tatălui său, îl făcu pe Theo să tresară:

— Theo, deschide.

Băiatul se îndreptă repede spre uşă, o descuie şi deschise.

— Eşti bine? întrebă domnul Boone.

— Sigur, tată.

— Vezi că au venit doi poliţişti şi ar vrea să stea de vorbă cu tine.

Theo era prea confuz ca să răspundă.

— Nu ştiu exact ce vor, continuă tatăl său, probabil mai multe informaţii despre April. Hai să mergem în bibliotecă să stăm de vorbă cu ei. Şi eu, şi mama o să fim cu tine.

— Aă, bine.

Se reuniră în bibliotecă. Când Theo intră, detectivii Slater şi Capshaw stăteau în picioare şi

discutau pe un ton grav cu doamna Boone. Se făcură prezentările şi se aşezară cu toţii. Theo era în siguranţă, având şi în stânga şi în dreapta câte un părinte/avocat. Detectivii stăteau de partea cealaltă a mesei, faţă în faţă cu ei. Ca de obicei, Slater vorbea, iar Capshaw lua notiţe.

— Ne cerem scuze să dăm buzna aşa, începu Slater, dar poate că ai auzit că în după-amiaza aceasta a fost scos un cadavru din râu.

Cei trei Boone dădură din cap. Theo nu avea de gând să recunoască faptul că îi urmărise pe poliţişti de pe o stâncă de pe celălalt mal. Nu avea de gând să spună nimic mai mult decât era necesar.

— Cei de la laboratorul criminalistic lucrează chiar acum pentru a identifica acel cadavru, continuă Slater. Să fiu sincer, nu e foarte uşor, pentru că acesta este, cum să-ţi zic, descompus întru câtva.

Nodul din gâtul lui Theo deveni şi mai supărător. Îl durea gâtul şi îşi dorea să nu înceapă să plângă. April, descompusă? Nu voia decât să se ducă acasă, în camera lui, să încuie uşa, să se întindă în pat, să se holbeze în tavan, să intre în comă şi să se trezească peste un an.

— Am stat de vorbă cu mama ei, zise Slater delicat, plin de răbdare şi compasiune, iar ea ne-a spus că tu erai cel mai bun prieten al lui April. Voi vorbeaţi mereu, eraţi tot timpul împreună. E adevărat?

Theo dădu din cap, dar nu putu să vorbească.

Slater se uită la Capshaw care îi întoarse privirea fără să se oprească din scris.

— Theo, avem nevoie de orice informaţie despre ce anume ar fi putut purta April când a dispărut,

spuse Slater.

— Cadavrul de la morgă are câteva rămăşiţe de haine pe el, interveni Capshaw. Asta ne-ar fi de folos pentru identificare.

De îndată ce Capshaw făcu o pauză, Slater continuă:

— Cu ajutorul mamei sale, am făcut un inventar al hainelor ei. Femeia a spus că poate i-ai dat şi tu câte ceva de îmbrăcat. O geacă de baseball sau ceva.

Theo înghiţi cu greu şi încercă să vorbească:

— Da, domnule. Anul trecut, i-am dat lui April o geacă şi o şapcă de baseball cu Twins.

Capshaw scria şi mai repede.

— Poţi descrie acea geacă? întrebă Slater.

Theo îşi drese glasul şi spuse:

— Sigur. Era bleumarin cu dungi roşii, culorile Minnesotei, iar pe spate avea scris cuvântul „Twins”, cu litere roşii şi albe.

— Din piele, de stofa, din bumbac, sintetică?

— Nu ştiu, probabil sintetică. Căptuşeala cred că era de bumbac, dar nu sunt sigur.

Cei doi detectivi schimbară priviri atotştiutoare.

— Pot să te întreb de ce i-ai dat-o? spuse Slater.

— Sigur. Am câştigat-o la un concurs online pe site-ul celor de la Twins şi pentru că eu aveam deja două sau trei geci cu Twins, i-am dat-o lui April. Era o măsură pentru copii şi era mică de mine.

— Îi place baseballul? întrebă Capshaw.

— Nu chiar. Nu-i plac sporturile. Cadoul a fost mai mult ca o glumă.

— O purta adesea?

— Nu am văzut-o niciodată purtând-o. Şi nu cred că a purtat nici şapca.

— De ce Twins? întrebă Capshaw.

— E chiar atât de important? interveni doamna Boone.

Capshaw tresări de parcă ar fi primit o palmă.

— Nu, scuze.

— Unde vreţi să ajungeţi cu toate astea? ceru socoteală domnul Boone.

Cei doi detectivi respirară la unison, apoi traseră din nou aer în piept. Slater spuse:

— Nu am găsit o astfel de geacă în şifonierul lui April şi nici în altă parte în camera ei sau prin casă. Cred că putem presupune că era îmbrăcată cu ea când a plecat. Temperatura era în jur de 15 grade, aşa că probabil a luat ce i-a picat în mână.

— Iar hainele de pe cadavru? întrebă doamna Boone.

Detectivii se foiră la unison, iar apoi se uitară unul la altul. Slater spuse:

— Chiar nu ne putem pronunţa în acest moment, doamnă Boone.

Poate că le era interzis să dezvăluie ceva, dar nu era greu să le citeşti limbajul corpului. Geaca pe care Theo tocmai o descrisese se potrivea cu ce mai găsiseră ei pe cadavru. Cel puţin după părerea lui Theo.

Părinţii săi dădură din cap în semn că înţeleg situaţia, dar Theo nu o făcu. Avea zeci de întrebări pentru poliţişti, dar nu avea energie să înceapă cu rafala de întrebări.

— Dar dosarul stomatologic? întrebă domnul Boone.

Detectivii îşi încruntară sprâncenele şi scuturară din cap.

— Nu se poate, spuse Slater.

Răspunsul dădu naştere la tot felul de imagini oribile. Corpul era atât de mutilat şi de distrus încât îi lipseau maxilarele.

Doamna Boone sări repede:

— Dar testele ADN?

— Sunt în lucru, zise Slater, dar o să dureze cel puţin trei zile.

Capshaw îşi închise încet agenda şi îşi puse pixul în buzunar. Slater se uită la ceas. Detectivii se pregăteau să plece. Obţinuseră informaţia pe care o căutau, iar dacă ar mai fi rămas, ar fi putut da ocazia mai multor întrebări din partea familiei Boone, întrebări la care nu doreau să răspundă.

Îi mulţumiră lui Theo, îşi exprimară îngrijorarea faţă de prietena acestuia şi îşi luară la revedere de la domnul şi doamna Boone.

Theo rămase pe scaunul său de la masă, uitându-se în gol la perete, gândurile sale fiind un amestec de teamă, tristeţe şi neîncredere.

CAPITOLUL 10

Mama lui Chase Whipple era tot avocat. Tatăl său se ocupa de vânzarea de calculatoare şi el era cel care instalase sistemele de la firma de avocatură Boone. Cele două familii erau prietene şi la un moment dat în acea după-amiază mamele hotărâră că băieţii au nevoie de puţină distracţie. Poate că toţi aveau nevoie să se gândească la altceva.

De când se ştia Theo, părinţii săi rezervau bilete în fiecare sezon la meciurile de baschet şi de fotbal ale echipelor locale de la Colegiul Stratten, o şcoală mică, de arte liberale, de Divizia a treia, situată ceva mai departe de centrul oraşului. Cumpărau biletele din

mai multe motive: unu, pentru a susţine echipa locală; doi, pentru a urmări câteva meciuri, deşi doamnei Boone nu-i plăcea fotbalul, iar la baschet putea să renunţe; şi trei, pentru satisfacţia directorului colegiului, un bărbat năbădăios, despre care se ştia că îi suna el însuşi pe fani şi-i bătea la cap să vină şi să susţină echipele. Asta era viaţa într-un oraş mic. Dacă familia Boone nu putea ajunge la un meci, biletele erau de regulă oferite cadou clienţilor. Era o afacere bună.

Familia Bonne se întâlni cu familia Whipple la casa de bilete de la Memorial Hall, un stadion acoperit în stilul anilor ’20, situat în centrul campusului. Se grăbiră să intre şi să-şi găsească locurile – la mijloc, pe rândul 10. Jocul începuse de trei minute, iar în tribunele înţesate cu studenţi de la Stratten volumul glasurilor era deja la maximum. Theo se aşeză lângă Chase, la capătul rândului. Ambele mame continuau să se uite la băieţi, de parcă aceştia ar fi avut nevoie de un tip special de observaţie în această zi groaznică.

Lui Chase, ca şi lui Theo, îi plăceau sporturile, dar mai degrabă ca spectator, decât ca jucător. Chase era un nebun pasionat de ştiinţă, un geniu în anumite domenii; un chimist care făcea experienţe violente şi incendiase şopronul familiei cu un experiment şi aproape făcuse să sară în aer garajul cu un altul. Experimentele sale erau legendare şi fiecare profesor de ştiinţe naturale de la gimnaziul din Strattenburg stătea cu ochii pe el. Când Chase se afla în laborator, nimic nu mai era în siguranţă. De asemenea, era specialist şi în calculatoare, un minitehnicus, un hacker extraordinar, ceea ce iarăşi îi crease câteva probleme.

— Care e cota? îi şopti Theo lui Chase.

— Opt la unu pentru Stratten.

— Cine spune?

— Statisticile.

Jocurile de baschet de Divizia a treia nu erau preferatele celor care pariau sau jucau jocuri de noroc, dar existau câteva site-uri unde se putea paria. Theo şi Chase nu pariau, şi nici altcineva cunoscut, dar întotdeauna e interesant de ştiut care echipă e favorita.

— Am auzit că eraţi la râu când a fost găsit cadavrul, spuse Chase, atent să nu îl audă altcineva din apropiere.

— Cine ţi-a zis?

— Woody. Mi-a povestit totul.

— Nu am văzut cadavrul, da? Am văzut ceva, dar era destul de departe.

— Presupun că era vorba de cadavru, nu? Adică, poliţia a găsit un cadavru în râu, iar voi aţi urmărit totul.

— Chase, hai să vorbim despre altceva, bine?

Până acum Chase nu se arătase prea interesat de fete, iar de April chiar şi mai puţin la rândul ei, nici ea nu-i arătase vreun interes. În afară de Theo, lui April nu-i păsa de băieţi. Pe teren era pauză, iar majoretele de la Stratten veniră de la vestiare dându-se peste cap, sărind şi avântându-se în salturi bruşte prin aer. Theo şi Chase rămaseră nemişcaţi şi urmăriră cu atenţie. Pentru doi puşti de 13 ani, performanţele majoretelor erau captivante.

Când pauza se încheie, echipele intrară pe teren, iar meciul se reluă. Doamna Boone se întoarse şi se uită la băieţi. Apoi şi doamna Whipple.

— De ce se tot uită la noi? murmură Theo către Chase.

— Pentru că sunt îngrijorate. De asta suntem aici, Theo. De-asta o să ieşim la o pizza după meci. Ele cred că acum suntem foarte fragili pentru că un borfaş care a evadat din închisoare a răpit-o pe una dintre colegele noastre şi a aruncat-o în râu. Mama mi-a zis că toţi părinţii sunt mai protectori acum.

Coordonatorul de joc de la Stratten, care avea mult sub 1,80 m, dădu un slam-dunk, iar mulţimea izbucni sălbatic. Theo încercă să uite de April, la fel şi Chase şi să se concentreze pe meci. Într-una dintre pauze, băieţii se duseră să ia floricele. Theo îl sună repede pe Woody pentru a vedea ce se mai aude nou. Woody şi fratele său monitorizau staţiile de emisie-recepţie ale poliţiei şi navigau pe internet, dar până acum poliţia nu declarase nimic, nici că a identificat cadavrul, nimic. Totul era trecut sub tăcere.

Santo’s era o pizzerie italiană autentică, situată în apropiere de campus. Lui Theo îi plăcea aici pentru că erau mereu o grămadă de studenţi care se uitau la meciurile de pe ecranele imense al televizoarelor. Cele două familii găsiră o masă şi comandară două pizze Santo Siciliana, renumite în toată lumea. Theo nu mai avea energia să se întrebe dacă pizza era într-adevăr atât de renumită. Avea el îndoielile lui, la fel cum se îndoia de renumele gofrelor cu nuci pecan de la Gertrude’s şi de ciocolata de casă cu mentă a domnului Dudley. Cum ar putea un oraş atât de mic ca Strattenburgul să aibă trei produse alimentare cu statut de renume mondial?

Theo o lăsă baltă.

Colegiul Stratten pierdu meciul în ultimul minut,

iar după părerea domnului Boone, era din vina antrenorului care o dăduse rău de tot în bară cu time-out-urile. Domnul Whipple nu era la fel de convins şi urmă o discuţie aprinsă. Doamna Boone şi doamna Whipple, ambele nişte avocate ocupate, se plictisiră curând de toată această pălăvrăgeală despre baschet şi începură să vorbească între ele despre propunerea de renovare a sălii principale de judecată. Pe Theo îl interesau ambele discuţii şi încercă să le urmărească. Chase se juca pe telefonul mobil. Într-un colţ îndepărtat, nişte băieţi dintr-o frăţie începură să cânte. Un grup de la bar primi cu urale un corner de la televizor.

Toată lumea părea fericită şi câtuşi de puţin preocupată de April.

Theo nu voia decât să ajungă acasă.

CAPITOLUL 11

Vineri dimineaţă. După o noapte plină de vise nebuneşti, coşmaruri, întreruperi, insomnie, voci şi halucinaţii, Theo renunţă în cele din urmă şi se dădu jos din pat la 6.30. În timp ce stătea pe marginea patului şi se întreba ce veşti îngrozitoare avea să aducă ziua aceea, simţi un miros inconfundabil de cârnăciori strecurându-se din bucătărie. Mama lui făcea clătite şi cârnăciori când considera că fiul şi uneori soţul ei aveau nevoie dimineaţa de un surplus de energie. Dar lui Theo nu îi era foame. Nu avea poftă de mâncare şi nici nu credea că va avea curând. Judge, care dormise sub pat, îşi scoase capul şi se uită la Theo. Amândoi arătau obosiţi şi somnoroşi.

— Îmi pare rău dacă te-am ţinut treaz, Judge, îi spuse Theo.

Judge îi acceptă scuzele.

— Dar oricum, îţi rămâne toată ziua să nu faci altceva decât să dormi.

Judge părea să fie de acord cu el.

Theo fu tentat să îşi deschidă laptopul şi să vadă ştirile locale, dar chiar nu voia să o facă. Apoi se gândi să ia telecomanda şi să dea drumul la televizor. Încă o idee proastă. Făcu în schimb un duş îndelungat, se îmbrăcă, îşi puse lucrurile în rucsac şi era pe cale să coboare când îi sună telefonul mobil. Era Ike, unchiul său.

— Salut, spuse Theo, surprins întru câtva că Ike se trezise atât de devreme.

Se ştia că el nu era o persoană matinală.

— Theo, sunt Ike. Bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa, Ike.

Deşi Ike împlinise 60 de ani, insista ca Theo să-i spună simplu Ike. Fără chestii gen „unchiule”. Ike era o persoană dificilă.

— La ce oră te duci la şcoală?

— Peste vreo jumătate de oră.

— Ai timp să treci pe la mine să stăm puţin de vorbă? Ştiu nişte lucruri interesante pe care nu le mai ştie nimeni.

Ritualul familial îi cerea lui Theo să treacă pe la Ike pe la birou în fiecare după-amiază de luni. Vizitele durau de regulă o jumătate de oră şi nu erau de fiecare dată agreabile. Lui Ike îi plăcea să-l chestioneze pe Theo despre note şi despre şcoală, despre viitorul lui şi aşa mai departe, ceea ce era plicticos. Şi îi făcea imediat morală. Copiii lui erau mari şi locuiau departe, iar Theo era singurul lui nepot. Nu-şi putea imagina de ce voia Ike să-l vadă atât de devreme vineri dimineaţa.

— Sigur, acceptă Theo.

— Grăbeşte-te şi nu spune nimănui.

— S-a făcut, Ike.

Theo închise telefonul şi se gândi: „Ce bizar”. Dar nu avu timp să reflecteze prea mult la asta. Oricum, creierul său era deja arhiplin. Judge zgâria la uşă, fără îndoială din cauza cârnăciorilor.

Cinci zile pe săptămână, Woods Boone lua micul dejun la aceeaşi masă din aceeaşi cafenea cu acelaşi grup de prieteni şi la aceeaşi oră, 07.00. Din acest motiv, Theo îl vedea rareori pe tatăl său dimineaţa. După ce îşi dădură bună dimineaţa şi vorbiră despre cum au dormit, Theo primi un pupic pe obraz de la maică-sa, care era încă în halat. Marcella, atunci când nu avea treabă la tribunal, îşi petrecea fiecare dimineaţă de vineri ocupându-se de ea. Părul, unghiile, pedichiura. Ca avocată, ea lua în serios felul în care arăta. Soţul ei nu era chiar atât de preocupat de asta.

— Nicio veste despre April, spuse doamna Boone. Micul televizor de lângă cuptorul cu microunde nu era pornit.

— Ce înseamnă asta? întrebă Theo în timp ce se aşeza.

Judge stătea lângă aragaz, cât putea de aproape de cârnăciori.

— Deocamdată nu înseamnă nimic, spuse ea aşezând o farfurie în faţa lui Theo – clătite mici şi rotunde, aşezate unele peste altele şi trei cârnăciori. Îi turnă şi un pahar cu lapte.

— Mulţumesc, mamă. Arată grozav. Şi Judge?

— Sigur, zise ea, aşezând un castronel în faţa căţelului. Tot clătite cu cârnăciori. Dă-i bătaie.

Se aşează şi ea şi se uită la micul dejun generos din faţa fiului său. Sorbi din cafea. Theo nu avea de ales, trebuia să mănânce de parcă ar fi fost lihnit. După câteva guri, spuse:

— E delicios, mamă.

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ceva mai consistent în dimineaţa asta.

— Mulţumesc!

Mama lui îl privi cu atenţie.

— Theo, eşti bine? Adică, ştiu că e îngrozitor, dar cum faci faţă?

Era mai uşor să mestece decât să vorbească. Theo nu avea răspuns la asta. Cum să-ţi descrii emoţiile când o prietenă apropiată e răpită şi probabil aruncată în râu? Cum să-ţi exprimi tristeţea când acea prietenă e un copil neglijat dintr-o familie ciudată, cu nişte părinţi nebuni, un copil care nu prea a avut nicio şansă?

Theo continuă să mestece. Drept răspuns, mormăi ceva de genul:

— Sunt bine, mamă.

Nu tocmai adevărat, dar asta era tot ce putea răspunde pe moment.

— Vrei să vorbim despre asta?

„Ah, întrebarea ideală.” Theo scutură din cap.

— Nu, nu vreau. Asta nu ar face decât să înrăutăţească lucrurile.

Ea zâmbi şi spuse:

— Da, înţeleg.

Un sfert de oră mai târziu, Theo se sui pe bicicletă, îl mângâie de Judge pe cap şi îşi luă rămas-bun, apoi ieşi de pe alee şi se îndreptă către Mallard Lane.

Cu mult înainte de naşterea lui Theo, Ike Boone fusese avocat. El, împreună cu părinţii lui Theo, puseseră bazele firmei. Cei trei avocaţi lucraseră bine împreună şi prosperaseră, până când Ike o dăduse în bară. Rău. Orice ar fi făcut Ike, nu se vorbea despre asta în prezenţa lui Theo. Curios în mod natural şi crescut de doi avocaţi, Theo dăduse târcoale mai mulţi ani subiectului misterios al decăderii lui Ike, dar nu aflase prea multe. Tatăl său respingea tot acest interes, spunând: „O să vorbim despre asta când te faci mare”. Mama sa îi zicea de regulă ceva de genul: „O să-ţi explice tati într-o zi”.

Theo ştia în principiu că: (1) Ike fusese cândva un avocat isteţ şi de succes pe probleme de fiscalitate; (2) apoi fusese închis câţiva ani; (3) fusese dat afară din barou şi nu mai putea profesa niciodată ca avocat; (4) când era în închisoare, soţia lui divorţase şi plecase din Strattenburg împreună cu cei trei copii ai lor; (5) copiii, veri primari cu Theo, erau mult mai mari decât el, iar el nu-i întâlnise niciodată; şi (6) relaţiile dintre Ike şi părinţii lui Theo nu erau prea bune.

Ike îşi câştiga pâinea ţinând contabilitatea pentru firme mici şi pentru alţi câţiva clienţi. Locuia singur într-un apartament minuscul. Îi plăcea să creadă despre el că era un inadaptat, ba chiar un rebel împotriva instituţionalizării. Purta haine ciudate, avea părul lung şi grizonant prins în coadă, se încălţa în sandale (chiar şi când era frig) şi, de regulă, la combina ieftină de la el din birou se auzea cântând trupa Grateful Dead sau Bob Dylan. Lucra deasupra unul magazin de delicatese cu specific grecesc, într-o încăpere extraordinar de neîngrijită şi prăfuită, cu

rafturi întregi de cărţi neatinse.

Theo urcă în goană scările, ciocăni la uşă, o deschise şi îşi făcu intrarea în biroul lui Ike de parcă el era proprietarul. Ike stătea la biroul său, un birou şi mai aglomerat decât cel al fratelui său Woods, şi îşi sorbea cafeaua dintr-un pahar înalt de hârtie.

— ’Neaţa, Theo, mormăi el.

— Salut, Ike. Theo se lăsă să cadă într-un scaun prăpădit de lemn de lângă birou. Care-i treaba?

Ike se aplecă înainte, sprijinindu-se pe coate. Avea ochii roşii şi umflaţi. De-a lungul timpului, Theo auzise frânturi de zvonuri cum că Ike bea şi presupuse că acesta era unul dintre motivele pentru care unchiul său lua startul atât de greu dimineaţa.

— Mă gândesc că eşti îngrijorat în legătură cu prietena ta, fata aia, Finnemore, spuse Ike.

Theo încuviinţă din cap.

— Păi, nu-ţi mai face griji. Nu e ea. Cadavrul pe care l-au scos din râu se pare că e al unui bărbat, nu al unei fete. Nu sunt siguri. Testul ADN va confirma într-o zi, două, dar individul are, sau avea, 1,70 m. Prietena ta are cam 1,50 m, nu-i aşa?

— Aşa cred.

— Corpul e extrem de descompus, ceea ce sugerează că a stat mai mult de câteva zile în apă. Prietena ta a fost luată marţi noaptea sau miercuri dimineaţa. Dacă răpitorul ar fi aruncat-o în râu la scurt timp, corpul nu ar fi atât de descompus ca acesta. E jalnic şi îi lipsesc multe părţi. Probabil zace în apă de mai bine de-o săptămână.

Theo îi sorbea cuvintele. Era uluit, uşurat şi nu-şi putea şterge zâmbetul de pe faţă. În timp ce Ike continua să vorbească, Theo simţi cum scade

tensiunea care îi apăsa pieptul şi stomacul.

— Poliţia va face o declaraţie în această dimineaţă, la ora 9. M-am gândit că ţi-ar prinde bine să ştii dinainte.

— Mulţumesc, Ike.

— Dar ei nu o să admită ceea ce e evident, adică faptul că au irosit ultimele două zile cu teoria că Jack Leeper a luat-o pe fată, a ucis-o şi a aruncat-o în râu. Leeper nu e decât un borfaş mincinos, iar poliţiştii s-au apucat să urmărească persoana nepotrivită. Asta nu vor declara însă.

— Cine ţi-a zis toate astea? întrebă Theo şi îşi dădu seama imediat că nu era întrebarea potrivită pentru că nu va primi răspuns la ea.

Ike zâmbi, se frecă la ochi, luă o înghiţitură de cafea şi spuse:

— Am prieteni, Theo, dar nu aceiaşi prieteni pe care i-am avut cu ani în urmă. Prietenii mei de acum sunt din altă parte a oraşului. Nu au treabă cu marile clădiri şi cu apartamentele frumoase. Sunt mai apropiaţi de lumea străzii.

Theo ştia că Ike juca poker foarte mult, iar printre tovarăşii săi se numărau câţiva avocaţi şi poliţişti ieşiţi la pensie. De asemenea, lui Ike îi plăcea să lase impresia că avea un cerc larg de prieteni ascunşi, care urmăreau totul din umbră şi de aceea ştiau ce se vorbeşte pe străzi. Era ceva adevăr în asta. Anul trecut, unul dintre clienţii săi fusese condamnat pentru că se afla la conducerea unui mic grup de traficanţi de droguri. Ike îşi văzuse numele în ziar când fusese chemat să depună mărturie în calitate de contabil al individului.

— Aud tot felul de lucruri, Theo, adăugă el.

— Şi atunci cine e tipul pe care l-au scos din râu?

încă o gură de cafea.

— Probabil nu vom afla niciodată. Au cercetat până la 300 de kilometri în amonte şi nu au găsit niciun caz de persoană dispărută în ultimele 30 de zile. Ai auzit vreodată de cazul Bates?

— Nu.

— De acum circa 40 de ani.

— Eu am 13 ani, Ike.

— Corect. În sfârşit, s-a întâmplat în Rooseburg. Într-o noapte, un escroc pe nume Bates şi-a înscenat propria moarte. A răpit nu se ştie cum o persoană necunoscută, a omorât-o, a aşezat-o într-o maşină, un Cadillac frumos, apoi a intrat cu ea în şanţ şi i-a dat foc. Poliţia şi pompierii şi-au făcut apariţia, dar maşina era în flăcări. Au găsit o grămăjoară de rămăşiţe arse şi s-au gândit că era domnul Bates. Au avut loc funeraliile, înmormântarea, toate cele. Doamna Bates a primit asigurarea de viaţă. Domnul Bates a fost dat uitării până trei ani mai târziu când a fost arestat în Montana, în faţa unei cârciumi. L-au adus înapoi pentru a fi judecat aici. A pledat vinovat. Marea întrebare a fost cine era individul care a fost prăjit în maşina sa. Domnul Bates a spus că nu ştia, nu l-a întrebat niciodată cum îl chema, doar a pus mâna pe el într-o noapte când făcea autostopul. Trei ore mai târziu, băiatul era doar cenuşă. Presupun că a nimerit în maşina greşită. Bates a primit închisoare pe viaţă.

— Şi care e ideea, Ike?

— Ideea, dragul meu nepot, e că s-ar putea să nu ştim niciodată pe cine au scos poliţiştii din râu. Există o clasă de oameni, Theo – vagabonzi, pierde-vară, aurolaci, oameni fără adăpost – care trăiesc în

subteran. Nu au nume, nu au chipuri; se mută din oraş în oraş, sărind în trenuri, făcând autostopul, trăind prin păduri şi pe sub poduri. Au renunţat la societate şi din când în când li se întâmplă lucruri rele. Ei trăiesc într-o lume dură şi violentă, iar noi îi vedem foarte rar, pentru că nu-şi doresc să fie văzuţi. Eu presupun că acel cadavru pe care l-au găsit poliţiştii nu va fi niciodată identificat. Dar nu asta ne interesează pe noi. Vestea bună e că nu este prietena ta.

— Mulţam, Ike. Nu ştiu ce altceva să spun.

— M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ceva veşti bune.

— Sunt veşti foarte bune, Ike. Am crezut că înnebunesc de îngrijorare.

— E iubita ta?

— Nu, îmi e doar prietenă foarte bună. Are o familie ciudată şi cred că sunt unul dintre puţinii în care are încredere.

— E norocoasă că are un prieten ca tine, Theo.

Ike se relaxă şi îşi puse picioarele pe birou. Era tot în sandale, cu şosete stacojii. Sorbi din cafea şi îi zâmbi lui Theo.

— Ce ştii de tatăl ei?

Theo se foi şi nu ştiu ce să răspundă.

— L-am întâlnit o singură dată, la ei acasă. Acum vreo doi ani, mama lui April a dat o petrecere de ziua ei. A fost un dezastru pentru că majoritatea copiilor nu au venit. Părinţilor lor nu le-a plăcut ideea ca aceştia să se ducă la familia Finnemore acasă. Dar eu m-am dus, împreună cu alţi trei colegi, iar tatăl ei era şi el pe-acolo. Avea părul lung şi barbă şi părea că nu se simte în largul lui printre copii. De-a lungul

timpului, April mi-a povestit multe. El vine şi pleacă, iar ei îi e mai bine când el nu e pe-acasă. Cântă la chitară şi compune cântece – proaste, după părerea lui April – şi visează în continuare să dea lovitura ca mare muzician.

— Îl ştiu, se lăudă Ike. Sau, mai bine zis, ştiu de el.

— Cum aşa? întrebă Theo, deloc surprins că Ike mai cunoştea o persoană ciudată.

— Am un prieten care cântă cu el din când în când. Mi-a spus că e un parazit. Pierde o grămadă de vreme cu formaţia lui de rataţi trecuţi de prima tinereţe. Fac mici turnee, cântând în baruri şi pentru frăţii. Bănuiesc că sunt şi ceva droguri la mijloc.

— Cam aşa ceva. April mi-a zis că a lipsit şi o lună întreagă. Cred că el şi doamna Finnemore se ceartă mult. Sunt o familie foarte nefericită.

Ike se ridică încet în picioare şi merse până la combina sa aflată pe unul dintre rafturi. Apăsă un buton şi pe fundal începu să se audă în surdină o muzică folk. În timp ce regla volumul, Ike spuse:

— Păi, dacă ar fi să mă întrebi pe mine, poliţia ar trebui să-l verifice mai întâi pe taică-său. Probabil că el a luat fata şi a şters-o cu ea undeva.

— Nu sunt convins că April ar pleca cu el. Nu îi place de el şi nu are încredere în el.

— De ce nu a încercat să ia legătura cu tine? Ea nu are telefon mobil, laptop? Nu staţi voi non-stop de vorbă online?

— Poliţia i-a găsit laptopul în cameră, iar părinţii nu-i dau voie să aibă telefon mobil. Mi-a spus cândva că taică-său detestă telefoanele mobile şi că nu are unul. El nu vrea să fie găsit când pleacă în turneu.

Sunt sigur că, dacă va putea, va lua legătura cu mine. Poate că cine a luat-o nu-i dă voie să se aproprie de un telefon.

Ike se aşează la loc şi se uită la agenda de pe biroul lui. Theo trebuia să ajungă la şcoală, care era la 10 minute distanţă cu bicicleta dacă o lua pe toate scurtăturile.

— Să văd ce pot afla despre taică-său, spuse Ike. Sună-mă după ore.

— Mulţam, Ike. Şi presupun că e strict secret, da, această veste bună despre April?

— De ce să fie un secret? Cam într-o oră poliţia va face o declaraţie. După părerea mea, ar fi trebuit să informeze publicul de aseară. Dar nu, poliţiştilor le plac conferinţele de presă, să facă totul cât mai dramatic posibil. Lumea are dreptul să ştie.

— Foarte bine. O să o sun pe mama în drum spre şcoală.

CAPITOLUL 12

Un sfert de oră mai târziu, domnul Mount făcu linişte în clasă, ceea ce nu fu la fel de greu ca de obicei. Din nou, băieţii erau cuminţi. Existau multe zvonuri, dar mai mult din cele spuse în şoaptă. Domnul Mount se uită la ei, apoi anunţă cu gravitate:

— Oameni buni, Theo are noutăţi cu privire la dispariţia lui April.

Theo se ridică încet şi merse în faţa clasei. Printre avocaţii pledanţi din oraş, unul dintre preferaţii lui Theo era un bărbat pe nume Jesse Meelbank. Când domnul Meelbank avea un proces, Theo făcea tot posibilul să meargă să-l vadă. În vara trecută, fusese un proces lung, în care domnul Meelbank dăduse în judecată o companie de cale

ferată pentru moartea tragică a unei tinere, iar Theo urmărise tot procesul, timp de nouă zile. Fusese extraordinar. Ceea ce-i plăcea cel mai mult la domnul Meelbank era modul în care acesta se comporta în sala de judecată. Se deplasa cu graţie, însă cu un scop precis, niciodată grăbit, însă şi fără să piardă vreo clipă în zadar. Atunci când era pregătit să vorbească, se uita la martor, la judecător sau la juraţi şi făcea o pauză de efect înainte să rostească primul cuvânt. Iar atunci când vorbea, tonul său era prietenos, de conversaţie, aparent liber, dar nici măcar un singur cuvinţel, frază sau silabă nu erau de umplutură. Toată lumea îl asculta pe Jesse Meelbank, iar el rareori pierdea un caz. Adesea, când Theo era singur în camera lui sau în birou (cu uşa încuiată), îi plăcea să li se adreseze juraţilor, în cine ştie ce caz aparent dramatic şi de fiecare dată îl imita pe domnul Meelbank.

În picioare în faţa clasei, el rămase tăcut o secundă, iar atunci când captă atenţia tuturor, spuse:

— Aşa cum ştim cu toţii, ieri poliţia a găsit un cadavru în râu. A apărut peste tot la ştiri, iar relatările sugerau că ar fi trupul lui April Finnemore. (Făcu o pauză de efect, în timp ce le căuta privirile tulburate.) În sfârşit, dintr-o sursă de încredere mi s-a confirmat că acel cadavru nu este al lui April. Este cadavrul unui bărbat înalt de circa 1,70 m, iar bietul om a stat în apă o vreme îndelungată. Corpul său este foarte descompus.

Zâmbete peste tot, pe fiecare chip, ba chiar şi câteva aplauze. Pentru că Theo îi cunoştea pe toţi avocaţii, judecătorii, funcţionarii de la tribunal şi practic pe toţi poliţiştii din oraş, cuvântul lui avea

greutate printre prieteni şi colegi, cel puţin în chestiuni precum aceasta. Atunci când subiectul era despre chimie, muzică, filme sau Războiul Civil, nu era el specialistul şi nici nu pretindea că ar fi. Dar când venea vorba de legi, tribunale şi sistemul judiciar, Theo era omul potrivit.

— În această dimineaţă la ora 9, reluă el, poliţia va da o declaraţie presei. Este cu siguranţă o veste bună, dar adevărul este că April e în continuare dispărută, iar poliţia nu are prea multe piste.

— Dar Jack Leeper? întrebă Aaron.

— E în continuare suspect, dar nu cooperează.

Dintr-odată, băieţii începură să vorbească. Îi puseră lui Theo şi alte întrebări la întâmplare, la care el nu putu răspunde şi începură să vorbească între ei. Când sună clopoţelul, se grăbiră spre prima oră, iar domnul Mount se precipită spre biroul directoarei pentru a-i da vestea cea bună. Aceasta se răspândi cu iuţeala fulgerului prin birouri şi în cancelarie, dar şi pe coridoare şi în sălile de clasă, ba chiar la toalete şi la cantină.

Cu câteva minute înainte de ora nouă, doamna Gladwell, directoarea, întrerupse orele cu un anunţ prin interfon. Toţi elevii de clasa a opta trebuiau să se prezinte imediat în sala de festivităţi, pentru încă o adunare neprogramată. Făcuseră acelaşi lucru cu o zi înainte, când doamna Gladwell încercase să le alunge temerile.

În timp ce elevii umpleau sala, paznicii aduceau două televizoare mari. Doamna Gladwell îi zori pe toţi să se aşeze, iar apoi spuse:

— Atenţie, vă rog!

Avea un mod enervant de a lungi cuvântul „rog”,

aşa că suna mai degrabă a „Vă roooooooog”. Adesea, era imitată în pauza de prânz sau pe terenul de sport, mai ales de către băieţi. În spatele ei, la televizor începură să apară imagini de la un talk-show matinal, dar fără sonor.

— La ora nouă, continuă ea, poliţia va face o declaraţie importantă în legătură cu cazul April Finnemore şi m-am gândit că ar fi bine să o urmărim în direct şi să ne bucurăm împreună de acest moment. Vă roooooog, fără întrebări. Se uită la ceas, apoi la televizor. Să mutăm pe Canalul 28, le spuse ea paznicilor.

În Strattenburg existau două reţele de televiziune şi două de cablu. Canalul 28 era, fără îndoială, cel mai de încredere, ceea ce însemna că în general făceau mai puţine greşeli decât ceilalţi. Theo urmărise cândva un mare proces în care un medic dăduse în judecată Canalul 28, pretinzând că un reporter făcuse declaraţii false despre el. Juriul îl crezu pe medic, la fel şi Theo, şi i se dădură o grămadă de bani.

Pe Canalul 28 se transmitea un talk-show matinal, unul care dădea startul nu cu ştiri, ci cu ultimele detalii răsunătoare despre divorţul unei vedete. Slavă Domnului că încă nu avea pornit sonorul. Elevii de clasa a opta aşteptară liniştiţi şi răbdători.

Pe perete era un ceas şi, când minutarul arătă 9.05, Theo începu să se foiască. Unii dintre elevi începură să şuşotească. După divorţul vedetei urmă o pregătire nupţială, în care o mireasă mai degrabă banală şi grăsuţă era aranjată în toate felurile de nişte specialişti traşi prin inel. Un antrenor încercă să o

zorească ţipând la ea. Un bărbat cu unghiile făcute îi refăcu de tot coafura. Un ciudat cu acte în regulă îi zugrăvi faţa. Toate astea continuau la nesfârşit, practic fără niciun rezultat. La 09.15, mireasa era gata de nuntă. Era altă persoană şi, chiar şi fără sonor, era evident că mirele prefera versiunea pe care o ceruse în căsătorie.

Dar Theo era deja prea enervat ca să-i mai pese. Domnul Mount se strecură lângă el şi îi şopti:

— Theo, eşti sigur că poliţia va face o declaraţie?

Theo dădu din cap sigur pe el şi spuse:

— Da, domnule.

Dar toată încrederea sa se evaporase. Lui Theo îi venea să-şi dea pumni în cap că fusese un gură-spartă. Şi îi venea să-i dea şi lui Ike. Îi venea să-şi scoată pe furiş telefonul din buzunar şi să-i dea lui Ike un sms să vadă ce se întâmplă. Ce naiba făcea poliţia? Totuşi, şcoala avea o politică foarte strictă în privinţa telefoanelor mobile. Numai elevii de clasa a şaptea şi a opta le puteau avea asupra lor în campus, iar apelurile, mesajele şi e-mailurile erau permise numai la prânz şi în pauze. Dacă erai prins că-ţi foloseşti telefonul în orice alt moment, atunci puteai să-ţi iei adio de la el. Cam jumătate din elevii de clasa a opta aveau telefoane mobile. Mulţi dintre părinţi încă refuzau să le dea voie cu ele.

— Hei, Theo, care-i treaba? întrebă Aaron Helleberg în gura mare.

Stătea în spatele lui Theo, trei rânduri mai încolo.

Theo zâmbi, îşi drese vocea şi spuse:

— Lucrurile astea nu se desfăşoară niciodată la ora stabilită.

După ce mireasa cea grăsuţă se căsători, veni timpul pentru ştirile de dimineaţă. Inundaţiile din India făcuseră mii de victime, iar Londra fusese lovită de o ciudată furtună de zăpadă. După ştiri, unul dintre prezentatori începu un interviu în exclusivitate cu un supermodel.

Theo se simţea de parcă fiecare profesor şi fiecare elev se uita la el. Era nervos şi respira greu, iar apoi îi trecu prin minte un gând şi mai cumplit. Dacă Ike se înşela? Dacă Ike dăduse crezare unei informaţii greşite, iar poliţia nu era sigură în privinţa cadavrului?

Nu l-ar face asta să arate ca un idiot? Ba da, dar asta ar fi nimic dacă poliţia scosese, de fapt, din apă trupul lui April.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre locul unde erau domnul Mount şi alţi doi profesori.

— Am o idee, spuse el, încercând în continuare să pară sigur de sine. De ce nu sunaţi la poliţie pentru a vedea ce se întâmplă? propuse Theo.

— Pe cine să sun? întrebă domnul Mount.

— Vă dau eu numărul, se oferi Theo.

Doamna Gladwell venea spre ei, încruntându-se la Theo.

— De ce nu suni tu, Theo? spuse domnul Mount, iar asta era exact ceea ce voia Theo să audă.

Se uită la doamna Gladwell şi zise foarte politicos:

— Pot să ies pe coridor să sun la poliţie?

La rândul ei, doamna Gladwell era cam enervată de situaţie şi-i răspunse scurt:

— Da, şi grăbeşte-te.

Theo dispăru. Pe coridor, îşi scoase telefonul şi îl

sună pe Ike. Acesta nu răspunse. Sună la poliţie, dar linia ea ocupată. O sună pe Elsa la birou şi o întrebă dacă auzise ceva. Nu auzise. Încercă din nou la Ike, niciun răspuns. Încercă să se gândească pe cine altcineva să mai sune în acest moment teribil, dar nu-i veni nicio idee. Se uită la ceasul de pe telefonul mobil – 9.27.

Theo se uită la uşa imensă de metal a sălii de festivităţi, unde aproximativ 175 de colegi şi vreo 12 profesori aşteptau veşti bune despre April, veşti pe care le adusese Theo şi le dezvăluise cât mai spectaculos posibil. Ştia că trebuia să deschidă acea uşă şi să se întoarcă la locul lui. Se gândi să plece, să se ducă pur şi simplu pe undeva prin şcoală şi să stea ascuns vreo oră. Putea să spună că îl duruse burta sau că avusese un puseu de astm. S-ar putea ascunde în bibliotecă sau în sala de sport.

Clanţa se mişcă, iar Theo îşi lipi telefonul de ureche de parcă ar fi fost adâncit în conversaţie. Domnul Mount ieşi, se uită la el întrebător şi buzele sale mimară:

— E totul în regulă?

Theo zâmbi şi dădu din cap ca şi cum ar fi avut o convorbire cu poliţia, iar aceştia făceau exact pe voia lui. Domnul Mount se întoarse în sala de festivităţi.

Theo ar fi putut (1) să fugă şi să se ascundă; (2) să o dreagă cu o minciună de genul – „Declaraţia celor de la poliţie a fost amânată” sau (3) să continue şi să se roage pentru un miracol. Se gândi să îl bată pe Ike cu pietre, apoi zâmbi cu toţi dinţii şi deschise uşa. Toată lumea îl urmări intrând. Doamna Gladwell se năpusti asupra lui.

— Theo, ce se întâmplă? spuse ea cu sprâncenele

arcuite şi săgetându-l cu privirea.

— Ar trebui să înceapă din clipă în clipă.

— Cu cine ai vorbit? întrebă domnul Mount – o întrebare mai degrabă directă.

— Au ceva probleme tehnice, răspunse Theo evitând răspunsul. Mai durează câteva minute.

Domnul Mount se încruntă de parcă nu-i venea să creadă. Theo ajunse repede la locul lui şi încercă să devină invizibil. Se concentră pe ecranul televizorului, unde un câine ţinea în dinţi două pensule şi împrăştia cu vopsea pe o pânză albă, în timp ce prezentatorul se prăpădea de râs. „Haide, îşi spuse Theo, cineva să mă salveze de aici.” Era 9.35.

— Hei, Theo, vreo nouă informaţie din interior? spuse Aaron cu voce tare şi câţiva copii râseră.

— Măcar nu suntem la ore, ripostă Theo.

Mai trecură 10 minute. Câinele pictor lăsă loc pentru un bucătar obez care făcu o piramidă de ciuperci, iar apoi aproape că îi veni să plângă când aceasta se prăbuşi cu totul. Doamna Gladwell păşi în faţa televizorului, se uită urât la Theo şi spuse:

— Ei bine, trebuie să vă întoarceţi în sălile de clasă.

În acel moment, Canalul 28 întrerupse programul pentru o ştire de ultimă oră. Un paznic dădu sonorul tare, iar doamna Gladwell se grăbi să se dea la o parte din faţa televizorului. Theo răsuflă uşurat şi Îi mulţumi lui Dumnezeu pentru miracol.

Şeful poliţiei stătea la un pupitru, având în spate un rând de poliţişti în uniformă. Departe spre dreapta era detectivul Slater, la costum şi cravată. Toată lumea arăta obosită. Şeful poliţiei citi o pagină cu notiţe şi oferi aceeaşi informaţie pe care o aflase de la

Ike. Aşteptau testele ADN pentru confirmare, dar erau aproape siguri că acel cadavru scos din râu nu îi aparţinea lui April Finnemore. Dădu nişte detalii despre dimensiunea şi starea acestuia, spunând că încercau din răsputeri să-l identifice şi lăsă impresia că făceau progrese. Cât despre April, urmăreau mai multe piste. Reporterii puseră multe întrebări, iar şeful poliţiei vorbi mult, dar fără să spună prea multe.

Când conferinţa de presă se încheie, elevii se simţiră uşuraţi, dar erau în continuare îngrijoraţi. Poliţia nu ştia unde se afla April sau cine o răpise. Jack Leeper era în continuare suspectul principal. Dar măcar ea nu era moartă sau, dacă era, ei nu ştiau încă.

În timp ce părăseau sala de festivităţi şi se întorceau în clasă, Theo îşi puse în gând ca data viitoare să fie mai precaut. Fusese cât pe ce să se facă de râs în toată şcoala.

În timpul pauzei de prânz, Theo, Woody, Aaron, Chase şi alţi câţiva îşi mâncară sendvişurile şi discutară despre reluarea căutărilor după ore. Cu toate acestea, vremea se anunţa neprielnică şi pentru după-amiază şi seară se prognozase că va ploua cu găleata. Pe măsură ce treceau zilele, erau din ce în ce mai puţini cei care credeau că April se mai afla în Strattenburg. Şi atunci de ce să o mai caute pe străzi în fiecare după-amiază, dacă nimeni nu mai credea că va fi găsită? Theo era hotărât să continue, indiferent dacă ploua sau nu.

CAPITOLUL 13

Pe la jumătatea orei de chimie, cu vântul şi ploaia bătând în ferestre, Theo încerca să fie atent la domnul Tubcheck, când tresări la auzul propriului nume. Era

tot doamna Gladwell, prin interfon.

— Domnule Tubcheck, Theodore Boone este în clasă? strigă ea strident, speriindu-i pe băieţi, dar şi pe domnul Tubcheck.

Aşezându-se şi mai bine în bancă, Theo simţi că îi stă inima în loc.

— Este, răspunse domnul Tubcheck.

— Trimiteţi-l, vă rog, la mine în birou.

În timp ce păşea rar pe coridor, Theo încerca plin de disperare să-şi imagineze de ce oare era chemat în biroul directoarei. Era vineri după-amiază, aproape de ora două. Săptămâna era pe sfârşite, iar vremea era îngrozitoare. Poate că doamna Gladwell o fi încă supărată din cauza amânării conferinţei de presă de dimineaţă, dar nu prea-i venea să creadă că despre asta era vorba. Până la urmă, se sfârşise cu bine. Pe parcursul întregii săptămâni nu greşise cu nimic în mod deosebit, nu încălcase nicio regulă, nu ofensase pe nimeni, îşi făcuse bine majoritatea temelor şi tot aşa. Renunţă. Până la urmă, nu era chiar atât de îngrijorat. Cu doi ani în urmă, fata cea mare a doamnei Gladwell trecuse printr-un divorţ neplăcut, iar avocata ei fusese Marcella Boone.

Domnişoara Gloria, secretara băgăcioasă, vorbea la telefon şi îi făcu semn cu mâna către biroul spaţios. Doamna Gladwell îl întâmpină la uşă şi îl conduse înăuntru.

— Theo, acesta este Anton, începu ea închizând uşa.

Anton era un băiat slăbuţ, cu o piele foarte întunecată.

— El este într-a şasea şi o are ca dirigintă pe domnişoara Spence, continuă ea.

Theo dădu din cap şi spuse:

— Îmi pare bine.

Anton nu zise nimic. Strângerea sa de mână era mai degrabă moale. Theo se gândi imediat că băiatul avea probleme mari şi că era speriat de moarte.

— Ia loc, Theo, îl invită ea, iar Theo se aşeză pe scaunul de lângă Anton. Anton este din Haiti, s-a mutat aici acum câţiva ani şi locuieşte cu nişte rude la marginea oraşului, pe Berkley Street, în apropiere de carieră.

Ochii celor doi se întâlniră atunci când directoarea rosti cuvântul *carieră*. Nu era o zonă prea bună a oraşului. De fapt, cei mai mulţi dintre cei care locuiau acolo aveau venituri mici sau erau imigranţi, legali sau nu.

— Părinţii lui lucrează în afara oraşului, iar Anton locuieşte la bunici. Recunoşti asta? întrebă ea întinzându-i lui Theo o foaie de hârtie.

El o cercetă rapid şi exclamă:

— Oh, Doamne!

— Theo, ai auzit de Tribunalul Animalelor? întrebă ea.

— Da, am fost acolo de mai multe ori. De acolo mi-am salvat câinele.

— Poţi, te rog, să ne explici despre ce e vorba?

— Sigur. Aceasta este o Somaţie de gradul al treilea, emisă de judecătorul Yeck de la Tribunalul Animalelor. Se precizează că Pete a fost reţinut ieri de către autorităţi.

— Au venit şi l-au luat din casă, spuse Anton. Au spus că l-au arestat. Pete e foarte supărat.

Theo se uita încă la somaţie.

— Aici se spune că Pete este un papagal gri

african, căruia nu i se cunoaşte vârsta.

— Are 50 de ani. Noi îl avem de foarte mulţi ani.

Theo se uită la Anton şi văzu că i se umeziseră ochii.

— Audierea este astăzi la ora patru, la Tribunalul Animalelor. Judecătorul Yeck va audia cazul şi va decide ce va face cu Pete. Ştii cu ce a greşit Pete?

— A speriat nişte oameni, spuse Anton. Asta e tot ce ştiu.

— Theo, ne poţi ajuta? întrebă doamna Gladwell.

— Sigur, zise Theo oarecum reţinut.

Insă, ca să spunem adevărul, lui Theo îi plăcea la Tribunalul Animalelor, pentru că acolo oricine, inclusiv un puşti de 13 ani, elev în clasa a opta, se putea reprezenta pe sine. La Tribunalul Animalelor nu era nevoie de avocaţi, iar judecătorul Yeck nu era deloc sever în sala de judecată. Yeck era un inadaptat care fusese dat afară din mai multe firme de avocatură, care nu prea putea să îşi facă treaba ca avocat cu acte în regulă şi nu era prea încântat să fie cotat drept cel mai de jos judecător în oraş. Cei mai mulţi avocaţi evitau „Tribunalul Miau”, cum i se mai zicea, pentru că era sub demnitatea lor.

— Iţi mulţumesc, Theo.

— Dar trebuie să plec chiar acum, spuse el făcându-şi rapid socotelile. Am nevoie de ceva timp să mă pregătesc.

— Eşti liber, zise ea.

La ora patru, Theo coborî scările de la subsolul tribunalului şi, străbătând un coridor, trecu pe lângă nişte arhive până când ajunse la o uşă de lemn cu o plăcuţă în partea de sus pe care scria cu negru „TRIBUNALUL ANIMALELOR, JUDECĂTOR SERGIO

YECK”. Era agitat, dar şi entuziasmat. Unde în altă parte, un puşti de 13 ani ar putea susţine un caz şi ar putea pretinde că este avocat de-adevăratelea? Avea în mână o servietă de piele, care îi aparţinuse cândva lui Ike. Deschise uşa.

Orice ar fi făcut Pete, o făcuse al naibii de bine. Theo nu văzuse niciodată atâta lume la Tribunalul Animalelor. În partea stângă a micii săli de judecată era un grup de femei, toate trecute de prima tinereţe, toate îmbrăcate cu pantaloni strâmţi de călărie maro şi purtând cizme negre, din piele, lungi până la genunchi. Păreau foarte nemulţumite. În partea dreaptă, cât mai departe de aceste femei, se afla Anton împreună cu alte două persoane de culoare, mai în vârstă. Toţi trei păreau speriaţi. Theo se strecură până la ei şi îi salută. Anton îşi prezentă bunicii, ale căror nume erau străine şi imposibil de înţeles de prima dată. Vorbeau bine engleza, dar cu un accent puternic. Anton îi spuse ceva bunicii sale. Ea se uită la Theo şi zise:

— Tu avocatul nostru?

Theo nu se putu gândi să rostească altceva decât:

— Da.

Ea izbucni în plâns.

Se deschise o uşă şi judecătorul Yeck îşi făcu apariţia de undeva din spate. Merse până la fotoliul său şi se aşeză. Ca de obicei, era îmbrăcat în blugi, cu cizme de cowboy, fără cravată şi cu o jachetă sport ponosită. La Tribunalul Miau nu era nevoie de robă neagră. Luă o foaie de hârtie şi se uită prin sală. Prea puţine dintre cazurile din registrul său atrăgeau atenţia. Cele mai multe îi priveau pe cei ai căror câini

şi pisici fuseseră ridicaţi de autorităţi. Aşa că, atunci când se ivea puţin scandal, el savura momentul.

Îşi drese vocea cu zgomot şi spuse:

— Văd aici că avem un caz în care este implicat papagalul Pete. Proprietarii săi sunt domnul şi doamna Regnier.

Se uită la cei doi haitieni pentru confirmare.

— Onorată instanţă, eu îi reprezint pe, ăăă, proprietari, zise Theo.

— Aaa, salut Theo. Ce mai faci?

— Mulţumesc, bine, domnule judecător.

— Nu te-am mai văzut de vreo lună şi ceva.

— Da, domnule, am fost ocupat. Mă înţelegeţi, şcoala şi toate cele.

— Ce mai fac ai tăi?

— Bine, sunt bine.

Theo venise pentru prima dată la Tribunalul Animalelor cu doi ani în urmă, când ţinu o pledoarie de ultim moment pentru a salva viaţa unei javre pe care nu o dorea nimeni. El luase câinele acasă şi-i pusese numele Judge.

— Te rog să înaintezi, zise judecătorul Yeck.

Theo îi conduse pe cei trei Regnier dincolo de portiţă, la o masă pe partea dreaptă. După ce se aşezară, judecătorul Yeck spuse:

— Plângerea a fost înaintată de Kate Spangler şi Judy Cross, proprietare ale SC Stables.

Îşi făcu apariţia un tânăr bine îmbrăcat care anunţă:

— Da, onorată instanţă. Eu le reprezint pe doamna Spangler şi pe doamna Cross.

— Şi dumneata cine eşti?

— Mă numesc Kevin Blaze, de la firma Macklin.

Blaze păşi ţanţoş până la prezidiu, cu o servietă nouă-nouţă în mână şi aşeză o carte de vizită în faţa judecătorului. Firma Macklin era un grup de vreo douăzeci de avocaţi şi erau pe piaţă de ani de zile. Theo nu auzise niciodată de domnul Blaze. Evident, nici judecătorul Yeck. Pentru Theo cel puţin era clar că extravaganţa şi siguranţa de sine ale tânărului avocat nu erau văzute cu ochi buni.

Dintr-odată, Theo simţi o durere ascuţită în piept. Adversarul său era un avocat de-adevăratelea!

Blaze le instală bine pe cele două femei, clientele sale, la masa din partea stângă a sălii de judecată şi, când toată lumea se aşeză la locul său, judecătorul Yeck zise:

— Theo, spune-mi, nu cumva eşti şi tu proprietar al vreunei părţi din acest papagal, nu?

— Nu, domnule.

— Şi atunci de ce eşti aici?

Theo rămase aşezat. La Tribunalul Animalelor erau scutiţi de toate formalităţile. Avocaţii rămâneau pe scaune. Nu exista boxa martorilor, fără jurăminte solemne de a spune adevărul, fără reguli privind probele şi, desigur, fără juraţi. Judecătorul Yeck prezida audieri rapide şi decidea pe loc şi, în ciuda slujbei sale fără perspective, era cunoscut ca fiind drept.

— Păi, ăăă... Începu Theo cu stângul, vedeţi, onorată instanţă, eu şi Anton mergem la aceeaşi şcoală, iar familia sa e din Haiti, iar ei nu înţeleg sistemul nostru.

— Cine îl înţelege? mormăi Yeck.

— Şi cred că sunt aici pentru a-i face un serviciu unui prieten.

— Înţeleg asta, Theo, dar în mod normal, proprietarul animalului vine să îşi susţină cauza sau angajează un avocat. Tu nu eşti nici proprietarul şi, deocamdată, nici avocat.

— Da, domnule.

Kevin Blaze se ridică în picioare şi spuse tăios:

— Obiectez faţă de prezenţa sa aici, onorată instanţă.

Judecătorul Yeck îşi deplasă încet atenţia de la Theo şi se concentră intens asupra chipului înfocat al tânărului Kevin Blaze. Urmă o pauză lungă; o linişte tensionată în care nimeni nu vorbi şi nimeni nu păru să respire. În cele din urmă, judecătorul Yeck spuse:

— Stai jos.

După ce Blaze se aşeză la loc, judecătorul Yeck zise:

— Şi rămâi acolo. Nu te mai ridica decât dacă îţi spun eu. Acum, domnule Blaze, nu poţi vedea că exact la problema prezenţei lui Theodore Boone în această speţă mă refeream şi eu? Nu e evident pentru dumneata? Nu am nevoie de asistenţa dumitale. Obiecţia dumitale e inutilă. Nici nu e respinsă, nici nu se aprobă. E pur şi simplu ignorată.

Urmă o altă pauză lungă, în care judecătorul Yeck se uită la grupul de femei aşezate în spatele mesei pe partea stângă. Arătă spre ele şi întrebă:

— Cine sunt toate aceste persoane?

Blaze, apucând cu putere braţele scaunului său, spuse:

— Sunt martorii, onorată instanţă.

Evident, judecătorul Yeck nu fu mulţumit de acest răspuns.

— Bun, domnule Blaze, iată cum lucrez eu. Eu

prefer audierile scurte. Prefer un număr redus de martori. Şi chiar nu am răbdare cu martorii care spun acelaşi lucru pe care l-au spus deja alţi martori. Înţelegi toate astea, domnule Blaze?

— Da, domnule.

Uitându-se la Theo, judecătorul spuse:

— Domnule Boone, îţi mulţumesc că te interesează acest caz.

— Plăcerea e de partea mea, domnule judecător.

Judecătorul se uită la foaia de hârtie şi zise:

— Bun. Presupun că acum trebuie să-l vedem pe Pete.

îi făcu un semn cu capul funcţionarului său dintotdeauna, care dispăru o clipă, iar apoi se întoarse în uniformă de aprod, ţinând în mână o colivie ieftină de sârmă. În colivie era Pete, un papagal african gri, măsurând 35 de centimetri de la cioc în vârful cozii. Mişcând doar din cap, Pete se uită prin încăperea străină.

— Presupun că tu eşti Pete, spuse judecătorul Yeck.

— Eu sunt Pete, răspunse el, cu o voce clară, ascuţită.

— Mă bucur să te cunosc. Eu sunt judecătorul Yeck.

— Yeck, Yeck, Yeck, ţipă Pete şi aproape toată lumea râse, mai puţin doamnele în cizme negre.

Ba chiar se încruntară şi mai mult, deloc amuzate de Pete.

Judecătorul Yeck respiră adânc, gândindu-se că audierea ar putea dura mai mult decât şi-ar dori el.

— Poţi chema primul martor, îi spuse lui Kevin Blaze.

— Da, onorată instanţă. Cred că vom începe cu Kate Spangler. Blaze îşi mută centrul de greutate şi se întoarse către clienta sa. Era evident că voia să se ridice şi să se mişte prin sala de judecată, dar se simţea constrâns. Luă un carneţel cu notiţe şi începu: Sunteţi coproprietara SC Stables, corect?

— Da.

Doamna Spangler era o femeie micuţă şi subţire, de vreo 45 de ani.

— De cât timp sunteţi proprietară la SC Stables?

— De ce e important? întrerupse repede judecătorul Yeck. Te rog, spune-mi cum anume poate fi asta relevant pentru ce facem noi aici.

Blaze încercă să explice:

— Ei bine, onorată instanţă, trebuie să dovedim că…

— Iată cum procedăm noi la Tribunalul Animalelor, domnule Blaze. Doamnă Spangler, vă rog să-mi spuneţi ce s-a întâmplat. Uitaţi toate lucrurile pe care vi le-a spus avocatul dumneavoastră şi spuneţi-mi cu ce anume v-a supărat Pete, aici de faţă.

— Eu sunt Pete, zise Pete.

— Da, ştim.

— Yeck, Yeck, Yeck.

— Mulţumim, Pete.

Urmă o pauză lungă pentru a se asigura că Pete încetase pentru moment, iar apoi judecătorul îi făcu semn cu mâna doamnei Spangler.

— Păi, începu femeia, marţea trecută eram în mijlocul unei lecţii. Eram în arenă, în picioare, cu patru dintre elevii mei călare, când deodată această pasăre a apărut de nicăieri, ţipând şi scoţând tot felul de sunete, la doar câţiva metri deasupra capetelor

noastre. Caii s-au speriat şi au luat-o la goană spre grajduri. Aproape că am fost călcată în picioare. Betty Slocum a căzut şi s-a lovit la mână.

Betty Slocum se ridică repede pentru ca toată lumea să poată vedea bandajul mare şi alb de pe braţul ei stâng.

— S-a năpustit din nou în jos, ca un kamikaze sărit de pe fix şi a urmărit caii în timp ce aceştia….

— Kamikaze, kamikaze, kamikaze, interveni Pete.

— Taci odată, spuse doamna Spangler către Pete.

— Vă rog, e doar o pasăre, o admonestă judecătorul Yeck.

Pete începu să turuie ininteligibil. Anton se aplecă spre Theo şi îi şopti:

— Vorbeşte în creolă.

— Ce e asta? întrebă judecătorul Judge.

— Vorbeşte în franceza creolă, onorată instanţă, explică Theo. E limba sa maternă.

— Şi ce spune?

Theo îi şopti lui Anton, care îi răspunse tot în şoaptă.

— Nu doriţi să ştiţi, onorată instanţă, anunţă Theo.

Pete tăcu şi toată lumea aşteptă puţin. Judecătorul Yeck se uită la Anton şi spuse blând:

— Dacă i se cere să se oprească, se opreşte?

Anton scutură din cap şi spuse:

— Nu, domnule.

Urmă o altă pauză.

— Continuaţi, vă rog, zise judecătorul Yeck.

Judy Cross interveni:

— Iar apoi a doua zi, cam pe la aceeaşi oră, eu ţineam o lecţie. Aveam cinci elevi pe cai. În timpul

fiecărei lecţii, eu le strig elevilor mei instrucţiuni de genul: „La pas”, „Stai” şi „Galop”. Habar nu aveam că el ne urmăreşte, dar ne urmărea. Stătea ascuns într-un stejar de lângă arenă şi a început să ţipe: „Stai! Stai!”

Pete, ca la un semn, ţipă:

— Stai! Stai! Stai!

— Vedeţi? Iar caii s-au oprit pe loc. Am încercat să nu-i dau atenţie. Le-am spus elevilor să nu se enerveze şi să-l ignore pe acest individ. Am spus: „La pas”, iar caii şi-au reînceput mişcarea, când el a început din nou să ţipe: „Stai! Stai!”

Judecătorul Yeck îşi ridică ambele mâini în semn de linişte. Trecură câteva secunde.

— Continuaţi, vă rog, o îndemnă el.

— A tăcut câteva minute, povesti Judy Cross. L-am ignorat. Elevii se concentrau, iar caii erau liniştiţi. Mergeau la pas, când dintr-odată pasărea a început să ţipe: „Galop! Galop!” Caii au luat-o iar la goană şi au început să alerge peste tot prin arenă. Era haos. Abia am reuşit să mă feresc fugind.

— Galop! Galop! ţipă Pete.

— Vedeţi ce vreau să spun, izbucni Judy Cross. Ne-a hărţuit mai bine de o săptămână. Într-o zi cade din cer ca o bombă şi sperie caii, în altă zi se strecoară şi se ascunde în copac şi aşteaptă până când se face linişte, apoi începe să strige instrucţiuni. E malefic. Caii noştri se tem să mai iasă din grajduri. Elevii îşi vor banii înapoi. Ne distruge afacerea.

Exact la momentul potrivit, Pete spuse:

— Eşti grasă. Aşteptă cinci secunde şi repetă: Eşti grasă.

Cuvintele sale răsunară în toată sala şi uluiră pe

toată lumea. Cei mai mulţi se uitară în jos, la pantofi sau cizme.

Judy Cross înghiţi cu greu, îşi ţinu ochii strâns închişi, îşi încleştă pumnii şi se schimonosi ca de o mare durere. Era o femeie masivă cu umerii largi şi avea acel gen de trup care avea întotdeauna nişte kilograme în plus, în sensul rău. Din reacţia ei era evident că de-a lungul timpului greutatea îi făcuse mari probleme. Era o bătălie pe care o pierduse umilitor. Kilogramele sale erau un subiect extrem de sensibil pentru Judy, unul cu care se lupta în fiecare zi.

— Eşti grasă, îi reaminti Pete pentru a treia oară.

Judecătorul Yeck, luptându-se cu greu cu reacţia naturală de a izbucni în râs, interveni şi zise:

— Bine. E drept să presupunem că şi ceilalţi martori doresc să spună cam acelaşi lucru, da?

Femeia încuviinţă din cap. Câteva doamne părură să se facă mici, să se ascundă aproape, de parcă îşi mai pierduseră din entuziasm. În acel moment era nevoie de un mare curaj ca să declari lucruri rele despre Pete. Cine ştie ce ar rosti despre ele şi despre corpul lor?

— Altceva? întrebă judecătorul Yeck.

— Domnule judecător, spuse Kate Spangler, trebuie să faceţi ceva. Pasărea asta ne aduce pagube. Deja am pierdut bani. Pur şi simplu nu e drept.

— Ce aţi dori să fac?

— Nu mă interesează ce faceţi. Puteţi să-l eutanasiaţi sau ceva?

— Vreţi să-l omor?

— Stai! Stai! ţipă Pete.

— Poate i-aţi putea tăia aripile, interveni Judy Cross.

— Stai! Stai! continuă Pete, iar apoi trecu pe creolă şi dădu drumul unui şir furios de cuvinte dure, adresate celor două femei.

Când termină, judecătorul Yeck se uită la Anton şi îl întrebă:

— Ce-a zis?

Bunicii lui Anton râdeau pe înfundate şi îşi ţineau câte o mână la gură.

— Chestii foarte urâte, răspunse Anton. Nu le place pe cele două doamne.

— Am înţeles asta. Judecătorul îşi ridică din nou mâinile şi ceru linişte.

Pete înţelese şi el.

— Domnule Boone.

— Păi, domnule judecător, zise Theo, cred că ar fi de ajutor dacă prietenul meu Anton v-ar oferi câteva informaţii despre Pete.

— Da, te rog.

Anton îşi drese vocea şi începu cu nervozitate:

— Da, domnule. Pete are 50 de ani. I-a fost dat în dar în Haiti tatălui meu când era mic de către tatăl său, deci Pete face parte din familia noastră de multă vreme. Acum câţiva ani, când bunicii mei au venit în această ţară, l-au luat şi pe Pete. Papagalul gri african este printre cele mai deştepte animale din lume. După cum puteţi vedea, cunoaşte o grămadă de cuvinte. Înţelege ce spun ceilalţi. Ba chiar poate imita vocile oamenilor.

în timp ce Anton vorbea, Pete se uita la el şi vocea acestuia îi suna atât de cunoscută. Începu să spună:

— Andy, Andy, Andy.

— Sunt aici, Pete, zise Anton.

— Andy, Andy.

După o pauză, Anton continuă:

— Papagalilor le place să aibă în fiecare zi un program fix şi au nevoie de cel puţin o oră afară din colivie. În fiecare zi la ora patru, Pete iese din colivie, iar noi credeam că el doar zboară prin curte. Se pare că nu. Grajdurile sunt la aproximativ 1,5 kilometri distanţă şi trebuie că a descoperit singur acel loc. Regretăm foarte mult asta, dar vă rog să nui faceţi vreun rău lui Pete.

— Mulţumesc, spuse judecătorul Yeck. Acum, domnule Blaze, ce-ar trebui să fac?

— Onorată instanţă, e evident că proprietarii nu pot avea control asupra aceste păsări şi că este de datoria lor să aibă. Un compromis ar putea fi acela ca tribunalul să dispună ca proprietarii să taie aripile păsării. Am stat de vorbă cu doi medici veterinari şi cu un specialist în animale sălbatice şi mi-au spus că o asemenea procedură nu e ceva neobişnuit şi nici nu e dureroasă sau scumpă.

Cât îl ţinu gura, Pete ţipă:

— Eşti prost.

Se auziră râsete, iar Blaze roşi.

— Bine, de-ajuns, zise judecătorul Yeck. Scoateţi-l de-aci. Pete, băiete, îmi pare rău, dar trebuie să părăseşti sala. Aprodul puse mâna pe colivie şi o luă de acolo. În timp ce uşa se închidea, Pete înjura de mama focului, cel mai probabil în creolă.

Când se făcu din nou linişte în sală, judecătorul Yeck spuse:

— Domnule Boone, ce propuneţi?

— Eliberare condiţionată, onorată instanţă. Mai daţi-ne o şansă. Prietenul meu aici de faţă va găsi o

cale să îl supravegheze pe Pete şi să-l ţină departe de grajduri. Nu cred că ei ştiau despre ce făcea el sau de problemele pe care le-a creat. Le pare foarte rău pentru cele întâmplate.

— Şi dacă o face din nou?

— Atunci ar fi în regulă să i se aplice o pedeapsă mai dură.

Theo ştia două lucruri pe care Kevin Blaze nu le ştia. Primul, că judecătorul Yeck credea în a doua şansă şi că rareori ordona uciderea animalului, doar atunci când nu mai avea de ales. Al doilea, acum cinci ani fusese dat afară din firma Macklin, aşa că probabil le purta puţină ranchiună.

În stilul său caracteristic, judecătorul Yeck spuse:

— Iată cum vom proceda. Doamna Spangler şi doamna Cross, vă înţeleg foarte bine. Dacă Pete îşi face din nou apariţia, aş vrea să îl filmaţi. Să aveţi la îndemână un telefon mobil sau un aparat de filmat şi să-l filmaţi. Apoi să-mi aduceţi filmuleţul. În acel moment, domnule Boone, îl vom reţine pe Pete şi îi vom tăia aripile. Costurile vor fi suportate de proprietari. Nu va mai fi nicio audiere – va fi direct. E clar, domnule Boone?

— Doar o clipă, onorată instanţă. Theo se strânse alături de cei trei Regnier şi curând cu toţii dădeau din cap, exprimându-şi acordul. Au înţeles, onorată instanţă, anunţă Theo.

— Bun. Îi fac responsabili. Vreau ca Pete să stea acasă la el. Punct.

— Acum îl pot lua acasă? întrebă Theo.

— Da. Sunt sigur că oamenii aceia de treabă de la adăpostul pentru animale se vor bucura să scape de el. Caz închis. Şedinţa se suspendă.

Kevin Blaze, clientele sale şi restul de femei în cizme negre se grăbiră să iasă din sală. După plecarea lor, aprodul îl readuse pe Pete şi i-l dădu lui Anton, care deschise imediat colivia şi scoase pasărea. Bunicii săi îi mângâiau spinarea şi coada şi îşi ştergeau lacrimile de pe obraji.

Theo se îndepărtă şi merse la prezidiu, unde judecătorul Yeck nota ceva în registru.

— Vă mulţumesc, domnule judecător, spuse Theo aproape în şoaptă.

— Afurisită pasăre, zise judecătorul chicotind. Ce păcat că nu avem un filmuleţ cu Pete căzând ca o bombă peste doamnele călare. Râseră amândoi, dar în surdină. Ai făcut treabă bună, Theo!

— Mulţumesc.

— Ceva nou despre fata Finnemore?

Theo scutură din cap.

— Îmi pare rău, Theo. Mi-a zis cineva că eraţi prieteni apropiaţi.

Theo încuviinţă din cap şi spuse:

— Destul de apropiaţi.

— Hai să-i ţinem pumnii.

— Yeck, Yeck, Yeck, ţipă Pete în timp ce era scos din sala de judecată.

CAPITOLUL 14

Jack Leeper voia să vorbească. Îi dădu de ştire gardianului care îi transmise mai departe detectivului Slater. Vineri după-amiaza târziu, îl scoaseră pe Leeper din celulă şi îl duseră printr-un vechi tunel care făcea legătura cu secţia de poliţie de alături.

— Leeper, te preocupă ceva? începu brutal Slater.

Ca de fiecare dată, Capshaw lua notiţe.

— Azi am stat de vorbă cu avocatul meu, spuse Leeper, de parcă acum, că avea un avocat, era dintr-odată mult mai important.

— Care?

— Ozgoode, Kip Ozgoode.

De parcă repetaseră înainte, ambii detectivi chicotiră şi surâseră dispreţuitor la auzul numelui.

— Dacă Ozgoode ţi-e avocat, eşti ca şi mort, Leeper, zise Slater.

— Nu e bun de nimic, adăugă Capshaw.

— Mie îmi place de el, spuse Leeper. Pare cu mult mai deştept decât voi, băieţi!

— Vrei să vorbeşti sau să ne insultăm reciproc?

— Le pot face pe ambele.

— Avocatul tău ştie că stai de vorbă cu noi? întrebă Slater.

— Da.

— Deci ce voiai să ne spui?

— Îmi fac griji pentru fată. E evident că măscăricii de voi nu o puteţi găsi. Eu ştiu unde este şi, pe măsură ce trece timpul, situaţia ei se înrăutăţeşte. Trebuie să fie salvată.

— Vai, ce drăguţ eşti tu, Leeper! făcu Slater. Răpeşti fata, o ascunzi undeva, iar acum vrei să-i vii în ajutor.

— Sunt sigur că ai o propunere pentru noi, spuse Capshaw.

— Te-ai prins. Iată ce o să fac, iar voi, băieţi, va trebui să vă mişcaţi repede pentru că micuţa e tare speriată. O să pledez vinovat la un cap de acuzare: intrarea prin efracţie; o să mai capăt doi ani de puşcărie, tot cam pe-atâta cât am făcut şi în puşcăria aia mizerabilă din California. O să stau aici să-mi

execut pedeapsa. Avocatul meu zice că hârţogăria poate fi aranjată în câteva ore. Semnăm înţelegerea, procurorul şi judecătorul îşi dau acordul, iar voi vă alegeţi cu fata. Timpul e esenţial băieţi, aşa că ar fi bine să vă mişcaţi repede.

Slater şi Capshaw schimbară priviri iritate. Erau la mâna lui Leeper. Îl suspectau că minte, pentru că nu se aşteptau la nimic bun de la el. Dar dacă nu minţea? Şi atunci, dacă ei erau de acord cu înţelegerea, el i-ar fi condus la April.

— E vineri după-amiază, zise Slater, aproape de şase, Leeper. Toţi judecătorii şi procurorii au plecat acasă.

— O, sunt sigur că-i puteţi găsi.

Urmă o pauză în care îi studiară faţa nerasă. De ce le-ar oferi el o asemenea înţelegere dacă nu ar şti unde e fata? O asemenea învoială ar fi aruncată la gunoi dacă el nu i-ar putea duce la ea. În plus, nu aveau nicio altă pistă, niciun alt suspect. De la început, Leeper fusese omul suspectat.

— Nu mă deranjează să stau de vorbă cu procurorul, spuse Slater, cedând.

— Dar dacă minţi, Leeper, te trimitem ramburs în California luni la prima oră, ameninţă Capshaw.

— Ea e aici în oraş? întrebă Slater.

— Niciun cuvânt în plus până nu semnez înţelegerea, spuse Leeper.

În timp ce Theo pleca de la tribunal, după ce salvase papagalul Pete, văzu un mesaj de la Ike în care acesta îi spunea să treacă pe la el pe la birou.

Pentru că Ike lua startul mai încet în fiecare zi, de regulă lucra până mai târziu, chiar şi vinerea. Theo îl găsi la birou, cu mormane de acte împrăştiate peste

tot, cu o sticlă de bere deja deschisă şi cu muzica lui Bob Dylan la combină.

— Ce mai face nepotul meu preferat? întrebă Ike.

— Sunt singurul tău nepot, răspunse Theo în timp ce-şi scutura haina de ploaie, aşezându-se pe unicul scaun care nu era plin de dosare şi bibliorafturi.

— Da, Theo, dar tu ai fi preferatul meu şi dacă aş avea douăzeci.

— Dacă zici tu.

— Cum ţi-a mers azi?

Theo ştia deja că mare parte din a fi avocat însemna să-ţi savurezi victoriile, mai ales pe cele care presupuneau ciocniri în sala de judecată. Avocaţilor le plăcea să povestească despre clienţii lor ciudaţi şi despre cazurile neobişnuite, dar puneau accentul pe reuşitele lor spectaculoase de la tribunal. Aşa că Theo începu să-i dea drumul cu povestea despre Pete şi nu dură mult până ce Ike izbucni în hohote de râs. Deloc surprinzător, judecătorul Yeck nu-şi făcea veacul cu avocaţii mai respectaţi din oraş şi, din când în când, se întâmpla să dea unul peste altul într-un anume bar, unde celor inadaptaţi le plăcea să bea câte ceva. Lui Ike i se părea ilar că Yeck îi permitea lui Theo să se ocupe de cazuri asemenea unui avocat adevărat.

După ce Theo termină de povestit, Ike schimbă subiectul şi spuse:

— Eu susţin în continuare că poliţia ar trebui să verifice cum stă treaba cu taică-său. Din câte am auzit, se concentrează în continuare pe Jack Leeper, iar eu cred că asta e o greşeală. Nu crezi? Ike luă o foaie de hârtie. Îl cheamă Thomas Finnemore, dar i se

zice Tom. Trupa se numeşte de Plunder[2] şi sunt plecaţi de câteva săptămâni. Finnemore şi alţi patru măscărici, cei mai mulţi de prin zonă. Nu au site. Şeful trupei e un fost traficant de droguri pe care l-am cunoscut acum nişte ani şi am reuşit să dau de urma uneia dintre actualele sale prietene. Nu mi-a spus prea multe, dar ea crede că sunt la Raleigh, în Carolina de Nord, o zonă unde se cântă pe bani puţini prin baruri şi pe la frăţii. Nu s-a comportat ca şi cum i-ar duce prea mult dorul prietenului ei. În sfârşit, asta e tot ce am putut afla.

— Şi eu ce-ar trebui să fac?

— Vezi dacă poţi să-i găseşti pe Plunder ăştia.

Theo scuturã din cap enervat.

— Ike, uite, nu există nicio şansă ca April s-o fi şters cu taică-său. Am încercat să-ţi spun asta. Nu are încredere în el şi chiar nu-l agreează.

— Şi era speriată, Theo. O copilă foarte speriată. Nu ştii la ce se gândea. Maică-sa o abandonase. Oamenii ăştia sunt săriţi de pe fix, zic bine?

— Da.

— În casă nu a pătruns nimeni cu forţa, pentru că taică-său are cheie. O ia şi pleacă amândoi, cine ştie pentru cât timp.

— Bine, dar dacă e cu taică-său, atunci e în siguranţă, da?

— Tu să-mi spui asta. Crezi că e în siguranţă în compania formaţiei Plunder? Nu e locul ideal pentru o fată de 13 ani.

— Deci îi găsesc pe cei de la Plunder şi mă sui pur şi simplu pe bicicletă şi zbor la Raleigh, în

---

21 Pradă, jaf (engl.)

Carolina de Nord.

— O să ne preocupăm de asta mai târziu. Tu te pricepi la calculator. Pune-te pe treabă şi vezi ce o să găseşti.

„Ce pierdere de vreme”, se gândi Theo. Dintr-odată, se simţi obosit. Fusese o săptămână stresantă, iar el dormise cam puţin. Agitaţia de la Tribunalul Animalelor îl storsese şi de restul de energie care îi mai rămăsese, şi tot ce voia era să ajungă acasă şi să se prăbuşească în pat.

— Mulţam, Ike, îi spuse luându-şi haina.

— N-ai pentru ce.

Vineri seara târziu, lui Jack Leeper i s-au pus din nou cătuşe şi a fost luat din celulă. Întâlnirea avu loc în încăperea din arest unde avocaţii se întâlneau cu clienţii lor. Erau acolo Kip Ozgoode, avocatul lui Leeper, împreună cu detectivii Slater şi Capshaw şi cu o tânără de la procuratură, pe numele ei Teresa Knox. Doamna Knox preluă comanda. Era îmbrăcată business şi nu-i plăcea să fie chemată de acasă vineri seara.

— Nici vorbă de învoială, domnule Leeper, începu ea. Nu eşti în postura de a face învoieli. Eşti acuzat de răpire, ceea ce înseamnă până la patruzeci de ani de închisoare. Dacă e rănită, atunci acuzaţiile vor fi mai grave. Dacă e moartă, atunci eşti chiar terminat. Cel mai bine ar fi să ne spui unde este, şi fata nu mai are de suferit şi nici dumitale nu ţi se mai aduc acuzaţii în plus.

Leeper rânji la doamna Knox, dar nu zise nimic.

— Asta, continuă femeia, presupunând că nu te joci cu noi. Eu suspectez că da. La fel şi judecătorul. La fel şi poliţia.

— Atunci vouă tuturor o să vă pară rău, ripostă Leeper. Vă dau şansa de a-i salva viaţa. Cât despre mine, sunt convins că o să mor în închisoare.

— Nu neapărat, îi răspunse doamna Knox. Ne dai fata, bine sănătoasă, iar noi vom cere o sentinţă de douăzeci de ani pentru acuzaţia de răpire. Şi îţi poţi executa pedeapsa aici.

— Şi cum rămâne cu California?

— Noi nu avem control asupra a ceea ce fac cei din California.

Leeper continuă să rânjească, de parcă savura momentul. În cele din urmă spuse:

— Aşa cum spuneaţi, nici vorbă de învoială, zise în cele din urmă.

CAPITOLUL 15

Micul dejun al familiei Boone din dimineaţa zilei de sâmbătă fu mai degrabă unul tensionat. Ca de obicei, masa lui Theo şi a lui Judge consta în cereale – suc de portocale pentru Theo, dar nu şi pentru Judge – în timp ce Woods Boone mânca o chiflă şi citea pagina de sport. Marcella îşi sorbea cafeaua şi, cu nasul în laptop, parcurgea în grabă titlurile ultimelor ştiri din lume. Nu se rostiră prea multe, cel puţin nu în primele douăzeci de minute. Resturi din ultimele conversaţii pluteau încă în aer şi o ceartă putea izbucni în orice clipă.

Starea de tensiune avea mai multe explicaţii. Prima şi cea mai evidentă era tristeţea generală care se abătuse asupra lor din ziua de miercuri, la patru dimineaţa, când fuseseră treziţi de poliţie şi zoriţi să vină la reşedinţa familiei Finnemore. Pe măsură ce zilele treceau fără April, starea lor de spirit devenea din ce în ce mai sumbră. Mai ales domnul şi doamna

Boone făceau eforturi să zâmbească şi să fie optimişti, dar ştiau cu toţii că era inutil. A doua explicaţie, mai puţin importantă, era că Theo şi tatăl său nu mai jucau meciul lor de golf săptămânal, cu cele nouă găuri. Mergeau pe terenul de golf aproape în fiecare sâmbătă la nouă dimineaţa, iar acesta era cel mai aşteptat moment al săptămânii.

Se renunţase la golf din cauza celui de-al treilea motiv al tensiunii. Domnul şi doamna Boone urmau să plece din oraş pentru o zi, iar Theo insistase să i se dea voie să rămână singur. Mai avuseseră o ceartă şi înainte, pe care Theo o pierduse, iar acum pierdea din nou. El le explică în amănunt că ştia să închidă toate uşile şi toate ferestrele; să activeze sistemul de alarmă, la nevoie să sune la vecini şi la 911; să doarmă cu un scaun proptit în uşă; să doarmă cu Judge alături, gata de atac şi cu crosa de fier de la golf sub pernă, dacă era nevoie. Era absolut în siguranţă şi detesta să fie tratat ca un copil. Refuza să stea cu un babysitter când părinţii săi ieşeau la masă sau la film şi era furios că nu voiau să-l lase singur când plecau în această scurtă călătorie de o zi.

Ei însă au fost de neclintit. Avea numai 13 ani şi era prea mic pentru a fi lăsat singur. Theo începuse deja cu negocierile, cu insistenţă, dar ei erau dispuşi să discute pe marginea acestei probleme după ce va împlini 14 ani. Pentru moment, Theo avea nevoie de supraveghere şi protecţie. Maică-sa aranjase să-şi petreacă noaptea la Chase Whipple, ceea ce, în condiţii normale, ar fi fost în regulă. Totuşi, aşa cum îi explicase Chase, sâmbătă seara şi părinţii lui urmau să iasă în oraş la cină şi îi vor lăsa pe cei doi băieţi sub supravegherea surorii mai mari, Daphne, o fată de 16

ani, cu adevărat respingătoare, care era tot timpul acasă pentru că nu avea niciun fel de viaţă socială şi, prin urmare, se simţea obligată să flirteze cu Theo. Nu trecuseră nici trei luni de când mai fusese chinuit cu o astfel de noapte în deplasare, atunci când părinţii săi se duseseră la o înmormântare la Chicago.

Theo protestase, insistase, se bosumflase, argumentase, se îmbufnase, dar nimic nu avu efect. Era mai mult ca sigur că avea să-şi petreacă seara de sâmbătă în subsolul familiei Whipple, cu Daphne cea scundă şi grasă vorbind întruna şi holbându-se la el, în timp cel el şi Chase vor încerca să se joace jocuri video şi să se uite la televizor.

Având în vedere răpirea lui April şi sentimentului apăsător care pusese stăpânire pe oraş, domnul şi doamna Boone se gândiseră chiar să-şi anuleze călătoria. Plănuiseră să meargă cu maşina la Briar Spring, o staţiune în vogă aflată la vreo 300 de kilometri, unde, câteva ore, să se simtă bine alături de alţi câţiva avocaţi din ţinut. După-amiaza aveau loc seminarii şi prelegeri, apoi cocktailuri, urmate de o cină prelungită cu şi mai multe discursuri, susţinute de judecători bătrâni şi înţelepţi şi de politicieni plicticoşi. Woods şi Marcella făceau parte din Asociaţia Avocaţilor Pledanţi şi nu ratau niciodată întâlnirea anuală de la Briar Springs. De data asta era chiar mai importantă pentru că Marcella era programată să ţină un discurs despre direcţiile recente ale legilor divorţului, iar Woods urma să participe la un seminar despre criza execuţiei silite a ipotecilor. Ambii îşi pregătiseră discursurile şi abia aşteptaseră acea după-amiază.

Theo îi asigură că va fi bine şi că Strattenburgul

nu le va duce dorul dacă vor lipsi 24 de ore. Vineri la cină hotărârâră să plece în această călătorie şi să-l lase pe Theo la familia Whipple, în ciuda vociferărilor lui. Theo pierdu disputa şi, deşi în sinea lui admitea că ei aveau dreptate, totuşi sâmbătă se trezi indispus.

— Îmi pare rău pentru golf, Theo, spuse domnul Boone fără să-şi ridice ochii de pe pagina de sport.

Theo nu zise nimic.

— O să recuperăm sâmbăta viitoare, când o să jucăm 18 găuri. Ce zici?

Theo mormăi ceva.

Maică-sa îşi închise laptopul şi se uită la el.

— Theo, dragule, noi plecăm peste o oră. Tu ce planuri ai pentru după-amiază?

După câteva secunde Theo rosti:

— O, nu ştiu. Cred că o să stau pe aici, aşteptând să-şi facă apariţia răpitorii şi criminalii. Probabil că o să fiu deja mort până ajungeţi voi la Briar Springs.

— Nu face pe deşteptul cu maică-ta, îl apostrofă Woods tăios, iar apoi ridică ziarul pentru a-şi ascunde un zâmbet.

— O să te distrezi la familia Whipple, spuse ea.

— De-abia aştept.

— Acum, revenind la întrebarea mea: Ce planuri ai pentru după-amiază?

— Nu ştiu sigur. Pe la două s-ar putea să mă duc cu Chase la meciul de la liceu sau ne-am putea duce la cinema, să vedem două filme la preţ de unul. Mai e şi un meci de hochei.

— Şi nu o s-o căutaţi pe April, da, Theo? Am mai avut această discuţie. Nu e treaba voastră să vă vânturaţi prin oraş făcând pe detectivii.

Theo dădu din cap.

Taică-său lăsă ziarul în jos, se uită la el şi spuse:

— Pe cuvântul tău, Theo? Gata cu grupurile de căutare?

— Pe cuvântul meu.

— Vreau să-mi trimiţi câte un sms din două în două ore, începând cu ora 11. Ne-am înţeles? întrebă mama.

— Da.

— Şi zâmbeşte, Theo. Fă ca lumea să fie un loc mai bun.

— Nu am chef să zâmbesc acum.

— Haide, Teddy, îl îndemnă ea zâmbind.

Nu reuşi să-l mai însenineze nici numindu-l Teddy, şi nici reamintindu-i constant „să zâmbească pentru ca lumea să fie un loc mai bun”. De doi ani purta un aparat dentar gros şi se săturase de el. Nu-şi putea imagina cum o gură plină de metal lucitor ar putea să facă pe cineva să se simtă mai bine.

Plecară la 10 punct, conform planului, pentru că îşi propuseseră să ajungă la 13.30 fix. Discursul Marcellei era programat la 14.30; seminarul lui Woods, la 15.30. Ca avocaţi ocupaţi, vieţile lor se învârteau în jurul ceasului, iar timpul nu putea fi irosit.

Theo aşteptă o jumătate de oră, apoi îşi umplu rucsacul şi porni spre birou. Judge îl urmă. Aşa cum era de aşteptat, la Boone & Boone era pustiu. Părinţii săi rareori lucrau sâmbăta, iar personalul cu atât mai puţin. Descuie uşa din faţă, dezactivă sistemul de alarmă şi aprinse luminile în bibliotecă, aflată în apropiere de partea din faţă a clădirii. Ferestrele sale înalte dădeau către o peluză micuţă şi apoi către stradă. Încăperea arăta şi mirosea ca o cameră foarte

importantă şi adesea, dacă avocaţii şi asistenţii lor nu o foloseau, Theo îşi făcea temele acolo. Îi puse lui Judge un castron cu apă, iar apoi îşi scoase din rucsac laptopul şi telefonul mobil.

Cu o seară în urmă îşi petrecuse câteva ore căutând informaţii despre trupa Plunder. În continuare, i se părea greu de crezut că April ar fi plecat cu taică-său în toiul nopţii, dar teoria lui Ike era mai bună decât orice altceva îi trecuse lui Theo prin minte. Şi apoi, ce altceva ar putea face Theo peste weekend?

Până acum, nici urmă de Plunder. Ocupându-se de zona Raleigh – Durham – Chapel Hill, găsise zeci de baruri, cluburi, localuri private, esplanade pentru concerte, cafenele şi chiar şi restaurante pentru nunţi. Cam jumătate aveau site-uri sau pagină de Facebook şi nicăieri nu era menţionată o trupă numită Plunder. Mai găsise şi trei săptămânale de nişă care publicau liste cu sute de posibile locuri cu muzică live.

Folosind linia telefonică de la birou, Theo începu să sune la nimereală, în ordine alfabetică. Primul era Abbey's Irish Rose, o bombă din Durham.

— Abbey's, rosti un glas strident.

Theo se strădui cât putu, să-şi îngroaşe vocea.

— Da, mi-aţi putea spune dacă formaţia Plunder cântă la dumneavoastră în seara asta?

— N-am auzit niciodată de ei.

— Mulţumesc.

închise repede.

La Bradey's Barbecue, în Raleigh, o femeie îi spuse:

— În seara asta nu avem formaţie.

Cu fiecare întrebare, Theo încercă să afle cât mai

multe:

— Dar Plunder a cântat vreodată la dumneavoastră?

— N-am auzit niciodată de ei.

— Mulţumesc.

Şi aşa mai departe, literă după literă, fără să ajungă undeva. Exista riscul ca Elsa să se întrebe ce era cu aceste apeluri atunci când va deschide factura lunară, iar dacă aşa va fi, Theo îşi va asuma vina. Ba chiar ar putea s-o prevină pe Elsa, să-i spună de ce a dat telefoanele şi să o roage să plătească factura fără să le mai spună părinţilor lui. Se va ocupa de asta mai târziu. Nu avea de ales, trebuia să folosească telefonul de la birou, căci maică-sa era o nazistă în privinţa facturii lui de mobil. Dacă ea ar fi văzut telefoane date la nu ştiu câte baruri din Raleigh-Durham, atunci el ar fi avut de dat nişte explicaţii.

Prima speranţă de reuşită o întrezări când sună la un local numit Traction din Chapel Hill. Un tânăr de treabă, care după voce nu părea mai mare decât Theo, îi spuse că i se pare că Plunder cântase acolo în urmă cu câteva luni. Îl lăsă pe Theo în aşteptare şi se duse să mai întrebe pe cineva pe nume Eddie. Când avu confirmarea că formaţia Plunder trecuse pe acolo, tânărul îl anunţă:

— Doar nu te gândeşti să îi chemi să cânte?

— Poate.

— Nu o face. Ăştia nu fac nici două parale.

— Mulţumesc!

— Sunt o formaţie de frăţii.

La ora 11 fix, îi trimise un sms mamei sale: „Singur acasă. Criminal în serie în pivniţă”.

Ea răspunse: „Nu e amuzant. Te iubesc”.

„Te iubesc”.

Theo osteni din greu, telefon după telefon, şi abia-abia reuşi să mai dea de vreo urmă a formaţiei Plunder.

Pe la prânz sosi şi Chase şi îşi scoase laptopul. Până atunci, Theo stătuse de vorbă cu vreo şaizeci de şefi de local, barmani, chelneriţe, agenţi de pază, ba chiar şi cu un spălător de vase care nu prea înţelegea engleză. Scurtele sale conversaţii îl convinseră că Plunder era o trupă proastă, foarte puţin cunoscută. Un barman din Raleigh, care pretindea că ştie „fiecare trupă care a venit vreodată în oraş”, recunoscuse că nu auzise niciodată de Plunder. De trei ori i se spusese că era o trupă de frăţii.

— Hai să verificăm frăţiile, propuse Chase. Şi de băieţi, şi de fete.

Curând aflară că în zona Raleigh-Durham existau o grămadă de colegii şi de universităţi, cele mai mari fiind Duke, UNC şi NC State. Dar mai erau prin apropiere şi zeci de şcoli mai mici. Hotărâră să înceapă cu cele mai mari. Minute în şir, cei doi înroşiră tastatura navigând pe internet, întrecându-se care să fie primul care va găsi ceva util.

— La Duke nu sunt frăţii, anunţă Chase.

— Ce înseamnă asta în termeni de petreceri şi formaţii? întrebă Theo.

— Nu ştiu exact. Hai să revenim apoi la Duke. Tu iei NC State, iar eu iau UNC.

În scurt timp Theo află că NC State avea 31 de frăţii, 24 de băieţi şi 9 de fete, cele mai multe având ca sediu o clădire din afara campusului. Se pare că fiecare avea câte un site, calitatea acestuia însă varia mult.

— La UNC câte frăţii sunt? întrebă Theo.

— 22 de băieţi şi 9 de fete.

— Hai să intrăm pe fiecare site.

— Exact asta fac. Degetele lui Chase nu se opriră o clipă. Theo era rapid la laptop, dar nu la fel de rapid precum Chase. Cei doi continuară cursa, fiecare dintre ei hotărât să scoată la iveală cea mai mică informaţie utilă. Judge, căruia îi plăcea să doarmă sub câte ceva – mese, paturi, scaune – sforăia încet pe undeva pe sub masa de conferinţe.

În scurt timp, website-urile îi băgară în ceaţă. Toate ofereau informaţii despre membri, absolvenţi, proiecte, premii, programe şi, cel mai important, evenimente sociale. Fotografiile erau fără număr – scene de la petreceri, excursii la schi, gătit pe plajă, turnee de frisbee şi evenimente deosebite cu băieţi în frac şi fete în rochii de seară. Theo se surprinse că abia aştepta să ajungă la facultate.

Cele două şcoli se înfruntau într-un meci de fotbal care începea la ora două după-amiază. Theo ştia asta. De fapt, el şi Chase comentaseră cotele de pariuri. NC State era favorită cu două puncte în avans. Acum însă, cotele nu păreau aşa de interesante. Partea importantă a meciului era că le oferea frăţiilor încă un motiv pentru a petrece. Meciul se ţinea în Chapel Hill, aşa că era evident că studenţii de la State petrecuseră şi dansaseră toată seara de vineri. Frăţiile de la UNC urmau să facă la fel sâmbătă seara.

Theo închise încă un site şi mormăi frustrat.

— Am numărat zece petreceri ale frăţiilor de seara trecută de la State, dar numai patru site-uri dau numele formaţiilor. Dacă anunţi o petrecere pe site-ul

tău, de ce să nu spui cine urmează să cânte?

— La fel şi aici, zise Chase. Foarte rar se dă numele formaţiei.

— Câte petreceri sunt în Chapel Hill în seara asta? întrebă Theo.

— Vreo zece. Se pare că e o seară tare.

Terminară de cercetat toate site-urile frăţiilor de la ambele şcoli. Era ora unu.

Theo îi trimise un sms mamei sale: „Cu Chase. Ne urmăresc intens nişte criminali cu topoare. Nu vom scăpa. Vă rog să aveţi grijă de Judge. Cu drag".

Câteva minute mai târziu, ea răspunse: „Mă bucur că mi-ai scris. Fiţi cuminţi. Cu drag, mama".

CAPITOLUL 16

Theo găsi o pungă cu covrigei şi două băuturi dietetice în micuţa bucătărie unde angajaţii firmei Boone & Boone duceau în tăcere lupte pe mâncare. Regulile erau simple: dacă aduci mâncare pe care nu vrei să o împarţi cu nimeni, atunci pune-ţi iniţialele pe ea şi speră să nu te trezeşti fără ea. Altfel, totul era pentru toată lumea. Însă realitatea era mai complicată. „Împrumutul" de alimente din rezerva personală a cuiva era ceva la ordinea zilei şi nu era neapărat privită cu ochi răi. Politeţea cerea ca, dacă ai luat din mâncarea cuiva, să o pui la loc cât mai repede. Ceea ce ducea la tot felul de glume proaste. Domnul Boone numea bucătăria „teren minat" şi refuza să se apropie de ea.

Theo bănuia că băuturile şi covrigeii îi aparţineau lui Dorothy, o secretară care, de când o ştia el, tot încerca să slăbească. Theo îşi puse în minte să îi refacă stocul.

Chase propuse să se ducă la liceu la ora două ca

să vadă primul meci de baschet al sezonului, iar Theo fu de acord. Era sătul de internet şi considera inutil ceea ce făceau. Dar îi veni o ultimă idee.

— Având în vedere că aseară petrecerile au fost la State, hai să trecem prin fiecare frăţie de acolo şi să verificăm la întâmplare paginile lor de Facebook ca să ne uităm la poze.

— Ziceai că au fost zece petreceri, nu-i aşa? întrebă Chase ronţăind un covrigel.

— Da, iar patru dintre ele dădeau şi numele formaţiei. Rămân şase petreceri cu formaţii necunoscute.

— Şi după ce ne uităm mai exact?

— După orice care ne-ar putea face să recunoaştem trupa Plunder. Lumini electrice, vreun banner, numele formaţiei pe baterie, orice.

— Şi dacă aflăm că formaţia a cântat aseară la o petrecere de la vreo frăţie de la NC State ce? Asta înseamnă că o să cânte diseară la UNC?

— Poate. Chase, uite, noi facem doar presupuneri, da? Bâjbâim prin întuneric.

— Chiar că.

— Ai o idee mai bună?

— Pentru moment, nu.

Theo îi trimise lui Chase link-urile a trei frăţii.

— Sigma Nu are 18 membri, spuse Chase. Câţi...

— Hai să verificăm câte cinci din fiecare frăţie. Alege-i la întâmplare. Bineînţeles, va trebui să alegi pagini cu profiluri care nu sunt ascunse.

— Ştiu, ştiu.

Theo accesă pagina unui membru al frăţiei Chi Psi, pe nume Buddy Ziles, din Atlanta, student în anul doi. Buddy avea o grămadă de prieteni şi de poze, dar

nimic de la petrecerea din noaptea trecută. Theo merse mai departe, la fel şi Chase, vorbind foarte puţin. Curând, băieţii se plictisiră de nenumăratele instantanee cu grupuri de studenţi, pozând, ţipând, dansând, mereu cu o bere în mână.

Chase, fără să se oprească din tastat, zise:

— Am găsite câteva poze de aseară. O petrecere cu formaţie. Privi cu atenţie pozele şi apoi adăugă: Nimic.

După o sută de poze, Theo se opri brusc, clipi de două ori şi mări fotografia. Era pe o pagină de Facebook accesibilă tuturor a unui membru Alpha Nu pe nume Vince Snyder, un student din D.C., care postase vreo zece fotografii de la distracţia de seara trecută.

— Chase, vino încoace, spuse Theo de parcă s-ar fi uitat la o stafie.

Chase dădu fuga în spatele lui Theo şi se aplecă peste el. Theo arătă cu degetul spre ecran. Poza era un instantaneu tipic de petrecere cu o adunătură de puşti dansând.

— Vezi asta? întrebă el.

— Da, ce e?

— Este o geacă Twins, bleumarin, cu litere roşu cu alb.

În centru era un mic ring de dans şi cel care făcuse fotografia intenţionase să-şi pozeze prietenii în timp ce dansau. Una dintre fete avea o fustă foarte scurtă, iar Theo se gândi că acesta era motivul pentru care făcuse fotografia. În partea stângă a ringului de dans, aproape în mijlocul grupului, se afla şeful trupei, cu o chitară în mână, cu gura deschisă, ochii închişi, lălăind ceva, şi chiar puţin mai încolo era punctul spre

care arăta Theo. În spatele unui grup de indivizi înalţi care stăteau de vorbă, era o persoană mititică care părea că se uită la toţi cei de acolo. Persoana stătea deoparte, iar din cuvântul Twins de pe spatele gecii erau vizibile doar T şi W. Avea părul scurt şi, deşi mare parte a chipului său se pierdea în umbră, pentru Theo nu exista nicio îndoială.

Era April.

Iar la 23.39, momentul când fusese făcută fotografia, nu era deloc moartă.

— Eşti sigur? îl întrebă Chase, aplecându-se şi mai mult, aproape atingând ecranul cu nasul.

— Eu i-am dat geaca aia cu Twins, anul trecut când am câştigat-o la un concurs. Mie mi-era mică. Le-am spus asta celor de la poliţie şi mi-au zis că nu au găsit-o nicăieri la ea acasă. Ei au presupus că era îmbrăcată cu ea când a plecat. Theo îşi îndreptă din nou degetul către fată şi spuse: Uită-te la părul ei scurt şi la profil, Chase, trebuie să fie April. Nu eşti de acord?

— Poate. Nu ştiu.

— Ea e, insistă Theo.

Cei doi băieţi se îndepărtară de ecran, iar Theo se ridică şi se plimbă prin încăpere.

— Maică-sa nu mai dăduse pe acasă de trei nopţi. Ea era moartă de frică, aşa că l-a sunat pe taică-său sau poate că el a sunat-o pe ea. În sfârşit, el s-a suit în maşină, a venit acasă, a deschis uşa cu propria cheie, a luat-o pe April şi au plecat. În ultimele patru zile ea a fost pe drum, plimbându-se de colo-colo cu trupa.

— N-ar trebui să sunăm la poliţie?

Theo se plimba, îşi măsura paşii, se gândea, îşi freca bărbia, cântărind lucrurile.

— Nu, nu acum. Poate mai târziu. Hai să facem aşa – întrucât ştim unde a fost aseară, hai să încercăm să ne dăm seama unde va fi diseară. Hai să sunăm la fiecare frăţie de băieţi şi de fete de la UNC, Duke, Wake Forest şi care mai sunt şi să aflăm unde cântă Plunder diseară.

— Cel mai probabil la UNC. Acolo o să fie cel puţin zece petreceri.

— Dă-mi lista.

Theo începu să dea telefoane, pe când Chase îl asista şi nota. La sediul primei frăţii nu le răspunse nimeni. Al doilea telefon fu la frăţia de fete Kappa Delta, iar tânăra peste care dăduseră nu ştia cum se numea formaţia lor. La al treilea telefon nu răspunse nimeni. La sediul Delta, un băiat le dădu numele altei formaţii. Şi aşa mai departe. Theo era din ce în ce mai nervos, dar şi încântat că April nu fusese rănită, şi era hotărât să o găsească.

Cel de-al optulea telefon fu cu noroc. Un student de la sediul frăţiei Kappa Theta le spuse că nu ştia nimic de nicio formaţie, că întârziase la meciul de fotbal, dar să rămână pe fir o clipă. Reveni la telefon şi le zise:

— Da, e o formaţie numită Plunder.

— La ce oră încep să cânte?

— Oricând. De regulă pe la nouă. Trebuie să fug, amice.

Covrigeii se terminaseră. Adevărul era că Theo habar nu avea ce să facă. Chase susţinea cu tărie că ar trebui să sune la poliţie, dar Theo nu era aşa de sigur.

Două lucruri erau clare, pentru Theo, cel puţin. Unu, fata din fotografie era April. Doi, era cu formaţia,

iar formaţia urma să cânte în seara aceea la frăţia Kappa Theta din Chapel Hill, în Carolina de Nord. În loc să sune la poliţie, Theo îl sună pe Ike.

Douăzeci de minute mai târziu, Theo, Chase şi Judge urcau în fugă scările de la biroul lui Ike. Când îl sunase Theo, Ike tocmai îşi lua prânzul la localul grecesc de dedesubt. Ike şi Chase făcură cunoştinţă, în timp ce Theo căuta poza cu April pe calculatorul lui Ike.

— Ea e, declară Theo.

Ike se uită cu atenţie la poză, cu ochelarii de citit pe vârful nasului.

— Eşti sigur?

Theo îi spuse povestea gecii. Îi descrise cât era fata de înaltă, cum era tunsă şi ce culoare de păr avea şi arătă spre nasul şi bărbia ei care se vedeau din profil.

— Dacă zici tu.

— E cu taică-său, exact aşa cum ai zis, Ike. Jack Leeper nu are nimic de-a face cu dispariţia ei. Poliţia a urmărit omul nepotrivit.

Ike clătină din cap şi zâmbi, dar fără pic de îngâmfare. Continuă să se uite la ecranul calculatorului.

— Chase e de părere că ar trebui să anunţăm poliţia, spuse Theo.

— Bineînţeles, zise Chase. De ce nu?

— Staţi să mă gândesc, zise Ike dând scaunul la o parte şi ridicându-se. Porni combina şi începu să se plimbe prin birou. În cele din urmă, spuse: Nu-mi place ideea de a anunţa poliţia, cel puţin nu acum. Uite ce s-ar putea întâmpla. Poliţia de aici ar suna la poliţia din Chapel Hill, iar noi nu ştim sigur ce vor

face cei de acolo. Probabil, se vor duce la petrecere şi vor încerca să o găsească pe April. Ceea ce poate fi mai dificil decât credeţi. Să presupunem că e o petrecere mare, cu o grămadă de studenţi distrându-se şi bând şi aşa mai departe, iar când apare poliţia se poate întâmpla orice. Poate poliţiştii sunt isteţi; poate nu. Poate că nu sunt interesaţi de o fată care doar se plimbă pe-acolo, în timp ce taică-său cântă cu o trupă. Poate că fata nu vrea să fie salvată de poliţie. Se pot întâmpla o grămadă de lucruri, majoritatea nu foarte bune. Nu există mandat de arestare pe numele tatălui ei, pentru că poliţia de aici nu l-a acuzat de nimic. Deocamdată, el nu este suspect.

Ike se plimba cu paşi mari în spatele biroului său, iar băieţii îi urmăreau fiecare mişcare şi îi sorbeau fiecare cuvânt.

— Şi fără o identificare clară, nu sunt sigur că poliţia de aici va face ceva.

Se aşeză pe scaun şi se uită la poză. Se încruntă, se ciupi de nas şi îşi frecă mustaţa.

— Ştiu că ea e, insistă Theo.

— Dar dacă nu e, Theo? spuse Ike cu gravitate. Pe lumea asta nu există doar o singură geacă Twins. Nu i se pot vedea ochii. Tu ştii că e April pentru că vrei foarte mult să fie ea. Eşti disperat să fie ea, dar dacă greşeşti? Să spunem că mergem chiar acum la poliţie, iar ei se agită şi îi sună pe colegii lor din Chapel Hill, care la rândul lor intră în alertă şi se duc diseară la petrecere unde (a) nu o găsesc pe fată sau (b) o găsesc, dar nu e April. Nu prea ar da bine, nu-i aşa?

Urmă o pauză lungă şi apăsătoare în care băieţii se gândiră cât de aiurea ar fi dacă s-ar înşela în

privinţa fetei. În cele din urmă, Chase fu cel care vorbi:

— Ce-ar fi să-i spunem maică-sii? Pun pariu că-şi poate identifica propria fiică, iar apoi nu mai depinde de noi.

— Nu cred, zise Ike. Femeia aia e nebună şi ar fi în stare de orice. Nu e deloc în interesul lui April să o amestecăm pe maică-sa în acest moment. Din ce-am auzit, îi înnebuneşte pe cei de la poliţie, iar ei încearcă să o evite.

Urmă încă o pauză lungă în care toţi trei se uitară pe pereţi.

— Păi, şi-atunci ce facem, Ike? vru să ştie Theo.

— Cel mai inteligent lucru ar fi să mergem să luam fata, să o aducem înapoi, iar după aceea să sunăm la poliţie. Şi toate astea ar trebui făcute de către cineva în care ea are încredere, cineva ca tine, Theo!

Lui Theo îi pică faţa, rămase cu gura deschisă, fără să rostească un cuvânt.

— E o plimbare cam lungă cu bicicleta, remarcă numaidecât Chase.

— Theo, spune-le părinţilor tăi şi convinge-i să te ducă până acolo cu maşina. Trebuie să te întâlneşti cu April, să vezi dacă e bine şi să o aduci înapoi. Imediat. Nu e timp de pierdut.

— Ai mei nu sunt aici, Ike. Sunt la Briar Springs pentru Convenţia anuală a Baroului şi nu se întorc până mâine. Eu stau la Chase peste noapte.

Ike se uită la Chase şi-l întrebă:

— Părinţii tăi pot să meargă până acolo?

Chase deja scutura din cap.

— Nu, nu prea cred. Nu îi văd amestecându-se în

ceva de genul ăsta. În plus, diseară iau masa cu nişte prieteni şi fac mare caz de chestia asta.

Theo se uită la unchi-său şi văzu în ochii lui sclipirea inconfundabilă a unui puşti cu chef de aventură.

— Ike, se pare că tu eşti omul nostru, spuse Theo. Şi, aşa cum zici, nu e timp de pierdut.

CAPITOLUL 17

Aventura îi puse imediat faţă în faţă cu câteva probleme serioase. Theo se gândi la părinţii lui şi dacă ar trebui să le spună sau nu. Ike se gândi la maşina lui şi îşi dădu seama că aceasta nu va rezista călătoriei. Chase se gândi la faptul că Theo ar fi trebuit să-şi petreacă noaptea la el acasă şi i se părea imposibil ca absenţa lui să treacă neobservată.

Cât despre părinţii săi, lui Theo nu-i plăcea ideea de a-i suna şi de a la cere voie să plece la Chapel Hill. Ike credea că era un plan bun – Chase era neutru –, dar Theo se opunea. Un asemenea telefon le-ar distruge călătoria, le-ar perturba discursurile şi seminariile şi aşa mai departe şi, în plus, Theo îşi închipui că părinţii săi (mai ales maică-sa) vor refuza. Apoi va trebui să se confrunte cu decizia de a-i asculta sau nu. Ike se gândi că ar putea face ca lucrurile să meargă mai uşor şi să-i convingă pe Woods şi pe Marcella că deplasarea era urgentă, dar Theo fu de neclintit. El credea că trebuie să fii sincer cu părinţii tăi şi le ascundea puţine lucruri, dar de data asta era altceva. Dacă ar aduce-o pe April înapoi, atunci toată lumea, inclusiv părinţii lui, va fi încântată că Theo evitase problemele.

Maşina lui Ike era un Triumph Spitfire, o maşină sport antică despre care se ştia prea bine că nu te poţi

baza pe ea, o decapotabilă prin care intra apa, având cauciucuri aproape netede şi un motor care scotea sunete ciudate. Lui Theo îi plăcea maşina, dar se întreba adesea cum de mai reuşeşte să se târască prin oraş. Şi, în plus, aveau nevoie de patru locuri – Ike, Theo, Judge şi, poate, April. Părinţii lui plecaseră cu maşina maică-sii. SUV-ul lui taică-său era în garaj, gata de drum. Ike hotărî că poate împrumuta maşina fratelui său, având în vedere importanţei misiunii.

Cea mai serioasă problemă era cea a lui Chase. El trebuia să ascundă peste noapte absenţa lui Theo din casa familiei Whipple. Discutară despre posibilitatea de a-i informa pe părinţii lui Chase. Ba chiar Ike se oferi să-i sune şi să le explice ce anume aveau de gând să facă, dar Theo ajunse la concluzia că nu era o idee bună. Doamna Whipple era tot avocat şi avea mereu ceva de comentat despre aproape orice, iar Theo era convins că o va suna imediat pe maică-sa şi le va zădărnici planurile. Mai exista un motiv pentru care Theo dorea ca Ike să-şi ţină gura – reputaţia lui Ike printre avocaţi nu era tocmai de invidiat. Theo şi-o putea închipui cu uşurinţă pe doamna Whipple agitându-se la gândul că Ike Boone gonea cu nepotul lui în maşină în cine ştie ce călătorie nebunească.

La trei după-amiaza, Theo îi trimise un sms mamei sale: „încă în viaţă. Cu Chase. Prin oraş. Pup”.

Theo nu aşteptă răspuns, pentru că în acel moment mama lui tocmai îşi ţinea discursul.

La trei şi un sfert, Theo şi Chase îşi lăsară bicicletele pe aleea din faţa reşedinţei Whipple şi intrară înăuntru.

Doamna Whipple tocmai scotea din cuptor o tavă cu negresă. Îl luă pe Theo în braţe, îl spuse că e bine-

venit şi că era bucuroasă să-l găzduiască şi aşa mai departe. Avea tendinţa de a exagera. Theo îşi aşează pe masă sacul Nike cu schimburile de dormit, pentru ca ea să îl observe.

În timp ce le dădea negresă şi lapte, Chase spuse că se gândeau să meargă la film şi apoi poate la meciul de volei de la Colegiul Stratten.

— De volei? se miră doamna Whipple.

— Mie îmi place voleiul, spuse Chase. Meciul începe la şase şi ar trebui să se termine pe la opt. O să fim bine, mamă. Nu mergem decât până la Colegiu.

De fapt, meciul de volei era singurul eveniment sportiv din campus în seara aceea. Şi era şi feminin. Nici Chase şi nici Theo nu văzuseră vreodată un meci de volei, la sală sau la televizor.

— La ce film vă duceţi? întrebă ea, continuând să taie negresa în bucăţi pătrate.

— *Harry Potter*, spuse Theo. Dacă ne grăbim un pic, o să-l prindem aproape pe tot.

— Iar apoi ne ducem la meci, interveni Chase. E în regulă, mamă?

— Cred că da, spuse ea.

— Tu şi tata ieşiţi la cină, nu-i aşa?

— Da, cu familiile Coley şi Shepherd.

— La ce oră vă întoarceţi acasă? întrebă Chase uitându-se la Theo.

— Oh, nu ştiu. 10.00 sau 10.30. Daphne va fi aici, iar ea vrea să comande pizza. E bine aşa?

— Sigur, spuse Chase.

Cu puţin noroc, până la zece seara, Theo şi Ike ar trebui să ajungă în Chapel Hill. Partea ce mai grea va fi să o evite pe Daphne de la opt la zece. Chase nu avea încă un plan, dar lucra la asta.

Îi mulţumiră pentru gustare şi îi spuseră că se duc la Paramount, vechiul cinematograf al oraşului, de pe Main Street. După plecarea lor, doamna Whipple luă sacul cu schimburi al lui Theo şi-l duse sus în cameră la Chase, aşezându-l pe patul de alături.

La ora patru, Theo, Ike şi Judge părăseau reşedinţa Boone în SUV. Chase văzu singur ultimul film cu Harry Potter.

GPS-ul estimă călătoria la şapte ore dacă se respectau toate limitele de viteză, ceea ce era ultimul lucru la care s-ar fi gândit Ike. În timp ce se grăbeau să iasă din oraş, Ike spuse:

— Eşti agitat?

— Da, sunt.

— Şi de ce, mă rog?

— Cred că mi-e teamă să nu fiu prins. Dacă află doamna Whipple, o să o sune pe mama, mama pe mine, iar asta înseamnă că am dat de belea.

— De ce să dai de belea, Theo? Încerci să ajuţi o prietenă.

— Nu sunt sincer, Ike. Nici cu familia Whipple, nici cu ai mei.

— Theo, priveşte lucrurile în perspectivă. Dacă totul iese bine, mâine-dimineaţă vom fi înapoi acasă cu April. Părinţii tăi şi oricine altcineva din oraş vor fi încântaţi să o vadă. Având în vedere situaţia, ăsta e cel mai bun lucru pe care îl putem face. Poate că e puţin greşit, dar nu există altă soluţie.

— Dar tot mă face să mă simt agitat.

— Theo, eu sunt unchiul tău. Ce e în neregulă ca eu şi nepotul meu preferat să facem o mică excursie cu maşina?

— Cred că nimic.

— Atunci, nu-ţi mai face griji. Singurul lucru care contează e să o găsim pe April şi să o readucem acasă. În acest moment, nimic altceva nu e mai important. Dacă lucrurile ies prost, o să stau de vorbă cu ai tăi şi o să iau toată vina asupra mea. Stai liniştit.

— Mulţam, Ike!

Goneau pe autostradă, iar traficul era lejer. Judge adormise deja pe bancheta din spate. Telefonul lui Theo vibră. Era un sms de la Chase: „Filmul e super. Voi bine?”

Theo răspunse: „Da. Bine”.

La cinci după-amiaza, îi trimise sms mamei sale: „Filmul cu Harry Potter e super”.

Câteva minute mai târziu, ea răspunse: „Mă bucur. Pup, mama”.

Intrară pe autostrada expres, iar Ike fixă viteza de deplasare la 120 km/h, cu şaisprezece kilometri peste limită.

— Ike, explică-mi ceva. Povestea despre April a fost peste tot la ştiri, da?

— Da.

— Şi atunci, April sau taică-său, sau vreunul dintre tipii din formaţie n-au văzut oare ştirea şi nu şi-au dat seama ce se întâmplă? Oare să nu ştie ei că April e căutată?

— Se prea poate. Şi, din păcate, sunt atât de mulţi copii daţi dispăruţi, cam câte unul pe zi. Şi deşi aici e o ştire importantă, poate că acolo unde se află ei nu e o ştire atât de importantă. Cine ştie ce le-a zis taică-său colegilor lui de trupă. Sunt sigur că şi ei ştiu că el nu are o căsnicie solidă. Poate că le-a spus că maică-sa e nebună şi că a fost obligat să o salveze pe fiică-sa şi că vrea să nu se facă vâlvă despre asta până

la un moment dat în viitor. Poate că membrii formaţiei se tem să spună ceva. Nici indivizii ăştia nu sunt foarte stabili. Sunt o mână de bărbaţi de 40 de ani care încearcă să devină staruri rock, stau treji toată noaptea, dorm peste zi, călătoresc într-o dubiţă închiriată şi cântă pe nimic în baruri şi la petrecerile frăţiilor. Probabil că fiecare dintre ei aleargă după ceva. Nu ştiu, Theo, nu are sens.

— Pun pariu că e speriată de moarte.

— Speriată şi confuză. Un copil merită mai mult.

— Dar dacă nu o să vrea să plece de lângă taică-său?

— Dacă o găsim şi refuză să vină cu noi, atunci nu putem decât să sunăm la poliţia din Strattenburg şi să le spunem unde se află. Simplu ca bună ziua.

Lui Theo însă nimic nu i se părea simplu.

— Dar dacă ne vede taică-său şi ne face probleme?

— Theo, stai liniştit. O să fie bine.

La şase jumătate era deja întuneric când Chase îi trimise un sms: „Voleibalistele sunt drăguţe. Pe unde sunteţi?”

Theo îi răspunse: „Pe undeva prin Virginia. Ike zboară”.

Se întunecase de-a binelea şi, în cele din urmă, pe Theo îl ajunse toată agitaţia săptămânii. Simţi că pică de oboseală, iar apoi căzu într-un somn adânc.

CAPITOLUL 18

Spre finalul meciului de volei, Chase îşi dădu seama că singura cale de a nu da ochii cu Daphne era să evite cu totul să se ducă acasă. Aproape că o putea vedea cum stă în sufragerie, uitându-se la ecranul imens al televizorului, aşteptându-l pe el şi pe Theo să

sosească pentru a putea comanda o pizza extra-large de la Santos's.

Când meciul se termină, Chase merse cu bicicleta până la Gufs Frozen Yogurt, pe Main Sreet, în apropiere de biblioteca oraşului. Îşi luă o cupă cu îngheţată de banane, găsi un loc la fereastră şi sună acasă. Daphne răspunse după primul apel.

— Eu sunt, spuse el. Vezi că avem o problemă. Eu şi Theo am trecut pe la el pe-acasă să vedem ce face câinele şi l-am găsit foarte bolnav. Probabil că a mâncat ceva stricat. A vomat, a făcut peste tot prin casă; e o mizerie de nedescris.

— Bleah! făcu Daphne.

— Nici nu-ţi vine să crezi. Caca de căţel din bucătărie până în dormitor. Facem curat acum, dar o să dureze o vreme. Theo se teme ca nu cumva câinele să fie pe moarte şi încearcă să dea de maică-sa.

— Ce îngrozitor!

— Da. S-ar putea să fie nevoie să-l ducem de urgenţă la veterinar. Bietul de el, abia se poate mişca.

— Pot să vă ajut cu ceva, Chase? Pot să mă sui în maşina mamei şi să vin să va iau.

— Poate, dar nu chiar acum. Trebuie să facem curat pe aici în timp ce avem grijă de el. Mi-e teamă ca ar face un dezastru în maşina mamei.

— Voi aţi mâncat ceva?

— Nu, dar mâncarea e ultimul lucru la care ne-am putea gândi acum. Aproape că îmi vine să vomit. Tu comandă pizza. O să vin şi eu mai târziu.

Chase închise şi zâmbi către îngheţata sa de iaurt. Până acum toate bune.

Judge continua să doarmă pe bancheta din spate, sforăind uşor în timp ce maşina înghiţea kilometri.

Theo adormea şi se trezea, aţipind din când în când – acum era treaz cu ochii larg deschişi, pentru ca în clipa următoare să doarmă tun. Era treaz când intrară în Carolina de Nord, dar dormea când ajunseră la Chapel Hill.

În sms-ul de la ora nouă, îi spunea maică-sii: „Ne ducem la culcare. Foarte obosit. Pup”.

Bănui că părinţii lui sunt ocupaţi cu cina prelungită, ascultând probabil discursuri interminabile şi că maică-sa nu va putea să-i răspundă. Aşa şi era.

— Theo, trezeşte-te, spuse Ike. Am ajuns.

Merseseră fără oprire şase ore. Ceasul digital de pe bord arăta 22.05. GPS-ul îi duse direct pe Franklin Street, principala stradă care mărginea campusul. Pe trotuare era plin de studenţi şi de fani gălăgioşi. UNC câştigase meciul de fotbal în prelungiri şi toţi erau surescitaţi. Barurile şi magazinele erau aglomerate. Ike viră pe Columbia Street şi trecură pe lângă câteva sedii mari ale unor frăţii.

— S-ar putea să fie o problemă cu locul de parcare, mormăi Ike, aproape pentru sine. Pe aici trebuie să fie sediile frăţiilor, spuse el uitându-se la GPS şi arătând spre o zonă unde casele erau aşezate faţă în faţă, cu locurile de parcare în mijloc. Cred că sediul Kappa Theta e pe undeva pe acolo.

Theo coborî geamul în timp ce se strecurau prin traficul aglomerat. Peste tot răsuna muzica de la formaţiile care cântau înăuntru. Pe verande, pe peluze, pe maşini, oamenii stăteau înghesuiţi unii într-alţii, mişunând, dansând, râzând, deplasându-se în grupuri de la o casă la alta, strigând unii la alţii. Era o imagine violentă, iar Theo nu mai văzuse niciodată

ceva asemănător. La Colegiul Stratten se mai isca din când în când câte o bătaie sau avea loc câte o descindere pentru droguri, dar nu aşa. La început i se păru interesant, dar apoi Theo se gândi la April. Ea se afla undeva în mijlocul acestui carnaval uriaş căruia nu îi aparţinea. Ea era timidă şi liniştită şi prefera să fie singură cu desenele şi picturile ei.

Ike viră pe o altă stradă, apoi pe alta.

— Va trebui să parcăm undeva şi să o luăm pe jos.

Peste tot era plin de maşini parcate, cele mai multe ilegal. Găsiră un loc de parcare pe o stradă îngustă şi întunecoasă, departe de toată gălăgia.

— Rămâi aici, Judge, spuse Theo, iar Judge îi privi cum se îndepărtează.

— Care e planul, Ike? întrebă Theo.

Mergeau repede pe un trotuar întunecos şi prost pavat.

— Vezi pe unde calci, spuse Ike. Nu avem un plan. Hai să găsim casa, să găsim formaţia şi o să mă gândesc eu la ceva.

Merseră în direcţia larmei şi la scurt timp intrară prin spate în zona cu sedii de frăţii. Înaintară prin mulţime, iar dacă arătau un pic ciudat, nimeni nu părea să observe – un bărbat de 62 de ani, cu păr lung şi grizonant, strâns în coadă, în sandale şi cu şosete roşii, cu un pulover maro vechi de cel puţin treizeci de ani, împreună cu un puşti de 13 ani, cu ochii cât cepele de uimire.

Sediul Kappa Theta era o casă mare, din piatră, cu nişte coloane greceşti şi cu o verandă spaţioasă. Ike şi Theo îşi croiră drum prin mulţime, urcară treptele şi ajunseră aproape de verandă. Ike voia să

verifice locul, să vadă care sunt intrările şi ieşirile şi să încerce să afle unde cânta formaţia. Muzica răsuna tare, iar râsetele şi strigătele şi mai tare. În cei 13 ani de viaţă, Theo nu văzuse niciodată atâtea cutii de bere. Fetele dansau pe verandă în timp ce partenerii lor le priveau şi fumau.

— Unde e trupa? o întrebă Ike pe una dintre fete.

— La subsol, zise ea.

Încetul cu încetul îşi făcură drum către treptele din faţă şi se uitară în jur. Uşa de la intrare era păzită de un bărbat tânăr şi masiv, îmbrăcat la costum, care părea să aibă autoritatea de a hotărî cine intră şi cine nu.

— Să mergem, spuse Ike.

Theo îl urmă în timp ce se îndreptau spre uşă împreună cu un grup de studenţi. Aproape ajunseră. Paznicul, gardianul sau ce era el, ridică mâna şi îl prinse pe Ike de antebraţ.

— Mă scuzi, spuse brutal. Ai permis?

Ike îşi smulse furios braţul şi îl privi de parcă ar fi fost gata să-l pocnească pe individ.

— Nu am nevoie de permis, băiete, şuieră el. Eu sunt managerul formaţiei. El e fiul meu. Să nu mă mai atingi vreodată.

Ceilalţi studenţi se dădură câţiva paşi înapoi şi pentru o clipă agitaţia se mai domoli.

— Mă scuzaţi, domnule, spuse paznicul, iar Ike şi Theo păşiră înăuntru. Ike se mişca repede, de parcă ar fi cunoscut bine casa şi avea treburi pe-aici. Străbătură un foaier spaţios, iar apoi un fel de hol, ambele încăperi pline de studenţi. Într-un alt spaţiu deschis, o adunătură de studenţi, doar bărbaţi, strigau în timp ce urmăreau un meci de fotbal la un televizor

imens, având în apropiere două butoiaşe de bere. De dedesubt se auzea muzica şi cei doi găsiră curând o scară lată care ducea către petrecere. Ringul de dans se afla în centru, o viermuială de studenţi implicaţi în tot felul de mişcări frenetice, iar în partea stângă erau cei de la Plunder, bubuind la baterie şi urlând cât îi ţinea gura. Ike şi Theo de îndată ce coborâră scările, fură înghiţiţi de mulţime. Theo simţi că îi pocnesc timpanele de la muzică.

Încercară să se ascundă într-un colţ. Încăperea era întunecoasă, cu reflectoare colorate ce luminau de colo-colo masa de oameni. Ike se aplecă şi ţipă în urechea lui Theo:

— Hai să ne facem treaba repede. Eu o să rămân aici. Tu încearcă să pătrunzi în spatele formaţiei şi să arunci o privire. Nu mai sta!

Theo se lăsă în jos şi se strecură printre trupuri. Fu îmbrâncit, lovit, aproape călcat în picioare, dar continuă să se deplaseze pe lângă peretele din partea stângă. Formaţia termină un cântec, toată lumea izbucni în urale şi pentru o clipă dansul se opri. El se deplasă mai repede, tot pe vine, cu ochii în toate direcţiile. Dintr-odată, vocalul începu să răcnească. Bateristul îl urmă, iar chitaristul îşi făcu intrarea cu nişte acorduri tunătoare. Următoarea piesă era şi mai tare. Theo trecu de o pereche de boxe mari, ajunse la circa doi metri de băiatul de la clape, iar apoi o zări pe April, aşezată pe o cutie de metal în spatele bateristului. Stătea în unicul loc sigur din întreaga încăpere. Theo aproape se târî până la marginea micii scene şi îi atinse genunchiul înainte ca ea să-l vadă.

April era prea şocată pentru a face vreo mişcare, iar apoi îşi duse ambele mâini la gură.

— Theo, spuse ea, dar el abia dacă o auzi.

— Să mergem, îi ceru el.

— Ce cauţi aici? strigă ea.

— Am venit să te iau acasă.

La 22.30, Chase se ascundea în spatele unei curăţătorii, uitându-se de peste stradă la cei care plecau de la localul cu specific italian Robilio’s. Îi văzu pe domnul şi doamna Shepherd, apoi pe domnul şi doamna Coley, apoi pe părinţii săi. Îi urmări cum demarează, iar apoi se întrebă ce anume să facă mai departe. În câteva minute o să-i sune telefonul, iar maică-sa va avea zeci de întrebări. Povestea cu câinele bolnav se apropia de sfârşit.

CAPITOLUL 19

Theo şi April înaintară puţin câte puţin pe lângă perete, ocolind dansatorii obosiţi care luau o pauză de la distracţie, şi se deplasară rapid prin semiîntuneric către o uşă care dădea spre nişte scări. Nu exista riscul ca tatăl ei să îi vadă, pentru că era profund absorbit de versiunea Plunder a piesei celor de la Rolling Stone, „I Can’t Get No Satisfaction”.

— Unde te duci? strigă Theo la April.

— Asta dă afară, îi strigă ea înapoi.

— Stai! Trebuie să-l iau şi pe Ike.

— Pe cine?

Theo se strecură prin mulţime, îl găsi pe Ike acolo unde îl lăsase şi cei trei coborâră scările şi ajunseră repede într-o curte interioară nu foarte mare, din spatele casei Kappa Theta. Încă se mai putea auzi muzica, iar pereţii păreau că vibrează, dar afară era ceva mai multă linişte.

— Ike, ea e April, spuse Theo. April, el este Ike, unchiul meu.

— Îmi pare bine, zise Ike. April continua să fie prea confuză pentru a răspunde. Erau singuri în întuneric, lângă o masă de picnic stricată. Pe ici, pe colo erau risipite alte piese de mobilier. Geamurile din partea din spate a casei erau sparte.

— Ike m-a adus cu maşina până aici, ca să te iau, explică Theo.

— Dar de ce? întrebă ea.

— Cum adică „De ce”? întrebă la rândul său Theo.

Ike înţelese nedumerirea fetei. Făcu un pas în faţă şi puse delicat o mână pe umărul ei.

— April, acasă nu ştie nimeni unde eşti. Nu ştie nimeni dacă ai murit sau trăieşti. Acum patru zile ai dispărut fără urmă. Nimeni – nici mama ta, nici poliţia, nici prietenii tăi – nu au mai primit niciun semn de viaţă de la tine.

April începu să scuture din cap a neîncredere.

— Eu bănuiesc că tatăl tău te-a minţit, continuă Ike. Probabil, ţi-a spus că a stat de vorbă cu mama ta şi că acasă totul este în regulă, nu-i aşa?

April încuviinţă uşor din cap.

— Minte, April. Mama ta e moartă de îngrijorare. Tot oraşul te caută. E timpul să te întorci acasă.

— Dar venim acasă peste doar câteva zile, zise ea.

— Aşa ţi-a spus tatăl tău? zise Ike, bătând-o pe umăr. E foarte probabil să fie acuzat de răpirea ta. April, uită-te la mine. Ike îi ridică uşor bărbia cu un deget pentru ca ea să nu-i poată evita privirea. E timpul să mergi înapoi acasă. Hai să ne suim în maşină şi să plecăm. Acum.

Se deschise uşa şi apăru un bărbat. Cu bocanci

de motociclist, tatuaje şi un păr gras; era evident că nu putea fi student.

— April, ce faci aici? îi ceru el socoteală.

— Iau o pauză, spuse ea.

El veni mai aproape şi întrebă:

— Cine sunt oamenii ăştia?

Cine eşti tu? îl întrebă Ike.

Plunder tocmai cânta o melodie, aşa că era evident că nu era un membru al formaţiei.

— El e Zack, zise April. Lucrează pentru formaţie.

Ike întrevăzu imediat pericolul şi veni cu o poveste. Îl întâmpină cu o strângere de mână entuziastă şi spuse:

— Eu sunt Jack Ford, iar el este Max, fiul meu. Am stat la Strattenburg, dar acum locuim aici, în Chapel Hill. Max şi April au fost la grădiniţă împreună. Bună trupă aveţi!

Zack îi strânse mâna. Era prea încet la minte pentru a face legăturile. Se încruntă, ca şi cum gânditul îi provoca dureri, apoi le aruncă o privire confuză lui Ike şi lui Theo.

— Aproape am terminat. Vin şi eu imediat, zise April.

— Taică-tău îi cunoaşte pe oamenii ăştia? întrebă Zack.

— Oh, normal, zise Ike. Eu şi Tom ne cunoaştem de ani de zile. Aş vrea să vorbesc şi cu el în pauza următoare, dacă poţi să-l anunţi, Zack.

— Da, bine, spuse Zack şi se duse înăuntru.

— Îi va spune tatălui tău? întrebă Ike.

— Probabil, admise ea.

— Atunci trebuie să plecăm, April.

— Ştiu şi eu...

— Haide, April, rosti Theo cu fermitate.

— Ai încredere în Theo? întrebă Ike.

— Sigur că da.

— Atunci poţi să ai încredere în Ike, spuse Theo. Să mergem.

Theo o apucă de mână şi începură să se îndepărteze repede de sediul Kappa Theta, de zona frăţiilor şi de Tom Finnemore.

April se aşează pe bancheta din spate lângă Judge şi îl mângâie pe cap, în timp ce Ike îşi croia drum spre ieşirea din Chapel Hill. Timp de câteva minute nimeni nu mai spuse nimic, apoi Theo întrebă:

— N-ar trebui să-l sunăm pe Chase?

— Ba da, spuse Ike.

Traseră pe dreapta într-o benzinărie non-stop şi parcară departe de pompe.

— Sună-l, zise Ike.

Theo formă numărul şi îi întinse telefonul lui Ike.

Chase răspunse imediat la telefon.

— Era şi timpul.

— Chase, sunt Ike. April e cu noi şi venim spre casă. Tu unde eşti?

— Mă ascund în grădina din spate. Ai mei sunt gata să mă ucidă.

— Du-te în casă şi spune-le adevărul. O să-i sun eu cam în zece minute.

— Mulţumesc, Ike.

Ike îi dădu telefonul lui Theo şi îl întrebă:

— Care din părinţii tăi e mai probabil să răspundă la mobil la ora asta?

— Mama.

— Atunci, dă-mi-o la telefon.

Theo formă numărul şi îi dădu din nou telefonul lui Ike.

Doamna Boone răspunse agitată:

— Theo, ce s-a întâmplat?

— Marcella, Ike la telefon. Ce faci?

— Ike? De pe telefonul lui Theo? De ce sunt dintr-odată foarte îngrijorată?

— E o poveste foarte lungă, Marcella, dar nu e nimeni rănit. Toată lumea e bine şi avem şi un final fericit.

— Ike, te rog, ce se întâmplă?

— April e cu noi.

— Ce?

— April e cu noi şi acum ne întoarcem în Strattenburg.

— Ike, unde suneteţi?

— La Chapel Hill în Carolina de Nord.

— Continuă.

— Theo a găsit-o şi am făcut o mică excursie ca să o aducem înapoi. În tot timpul ăsta ea a fost cu tatăl ei, ca într-un fel de plimbare.

— Theo a găsit-o pe April în Chapel Hill? repetă sacadat doamna Boone.

— Da. Repet, e o poveste lungă şi o să-ţi dăm toate detaliile mai târziu. O să ajungem acasă de dimineaţă. Undeva între şase şi şapte. Asta dacă o să pot sta treaz toată noaptea ca să conduc.

— Mama ei ştie?

— Incă nu. Mă gândeam că ar trebui să o sune şi să-i spună ce s-a întâmplat.

— Da, Ike, cu cât mai repede, cu atât mai bine. O să plecăm şi noi acum şi o să o venim spre casă. O să ajungem cam odată cu voi.

— Perfect, Marcella. Şi sunt convins că o să ne fie foame.

— Am înţeles, Ike.

Işi pasară iar telefonul de la unul la altul, apoi Ike vorbi cu doamna Whipple. Îi explică situaţia, o asigură că totul era în regulă, îl lăudă pe Chase pentru ajutorul pe care-l dăduse pentru găsirea lui April, îşi ceru scuze pentru înşelătorie şi pentru confuzia creată şi îi promise că o să o sune mai târziu.

Ike trase maşina lângă pompe, umplu rezervorul, iar când intră înăuntru să plătească, Theo îl scoase pe Judge la o scurtă plimbare. Când porniră iar la drum, Ike spuse peste umăr:

— April, vrei să o suni pe mama ta?

— Cred că da, zise ea.

Theo îi întinse mobilul lui. Încercă să telefoneze acasă, dar nu-i răspunse nimeni. Încercă să o sune pe mobil, dar îl avea închis.

— Ce surpriză! exclamă April. Nu e de găsit.

CAPITOLUL 20

Ike îşi luă o cafea mare, pe care o bău repede în încercarea de a nu adormi. La câţiva kilometri după ce ieşiră din oraş, el spuse:

— Bun, măi copii, uitaţi care e treaba. Avem un drum lung de făcut, iar mie deja mi-e somn. Vreau să vorbiţi. Vreau să nu vă tacă gura. Dacă adorm la volan, o să murim cu toţii. S-a înţeles? Hai, Theo! începe tu, iar apoi e rândul tău, April.

Theo se întoarse şi se uită la April.

— Cine e Jack Leeper?

Capul lui Judge era la April în poală. Ea îi răspunse:

— Un văr de departe, cred. De ce? Cine ţi-a zis

despre el?

— E la Strattenburg, în arest. A evadat din închisoarea din California în urmă cu vreo săptămână şi şi-a făcut apariţia în oraş cam tot atunci când ai dispărut tu.

— I-a apărut chipul în toate ziarele.

— Poliţia a crezut că a pus mâna pe tine şi a spălat putina cu tine, adăugă Theo.

Şi aşa au vorbit când unul, când altul, preluând ştafeta, în timp ce spuneau povestea lui Jack Leeper; pozele lui de pe prima pagină, prinderea lui spectaculoasă de către echipa SWAT, ameninţările lui vagi despre cum ţinea ascuns trupul lui April şi aşa mai departe. April, care era copleşită de întâmplările din ultima oră, păru că nu poate înghiţi întreaga poveste.

— Nu l-am cunoscut niciodată, murmură ea încet, de câteva ori.

Ike sorbi cu zgomot din cafea şi spuse:

— În ziar se spunea că i-ai scris nişte scrisori. Că voi doi corespondaţi. Aşa este?

— Da. Acum vreun an am început să-i scriu, recunoscu ea. Mama mi-a zis că suntem veri îndepărtaţi, chiar dacă nu am putut să-i dau de urmă în arborele nostru genealogic. Nu e un arbore genealogic normal. În sfârşit, mi-a zis că ispăşea o pedeapsă de mulţi ani în California şi că voia să corespondeze cu cineva. I-am scris. El mi-a răspuns. Era destul de distractiv. Părea foarte singur.

— După ce a evadat, interveni Ike, în celula lui s-au găsit scrisorile tale. El şi-a făcut apariţia în Strattenburg, aşa că poliţia a presupus că a venit după tine.

— Nu-mi vine să cred aşa ceva, spuse ea. Tata mi-a zis că a vorbit cu mama şi cu cei de la şcoală şi că toată lumea a fost de acord să plec pentru o săptămână şi ceva. Fără probleme. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Probabil că taică-tău e un mincinos foarte bun, remarcă Ike.

— Unul dintre cei mai buni, zise April. Niciodată nu mi-a spus adevărul. Nici nu ştiu de ce l-am crezut de data asta.

— Erai speriată, spuse Theo.

— Doamne Dumnezeule! E miezul nopţii. Trupa se pregăteşte să plece. Ce o să facă când o să-şi dea seama că am dispărut?

— O să primească o doză din propriul lui medicament, spuse Ike.

— Ar trebui să-l sunăm? întrebă Theo.

— Nu are telefon mobil, spuse April. Zice că e prea uşor să fie găsit. Ar fi trebuit să-i las un bilet sau ceva.

O vreme se gândiră la asta. Ike părea refăcut şi nu-i mai era deloc somn. Vocea lui April era mai puternică şi ieşise din starea de şoc.

— Poate pe idiotul ăla de Zack? propuse Theo. L-am putea suna pe el?

— Nu-i ştiu numărul.

— Care e numele lui de familie?

— Nici asta nu ştiu.

— Am încercat să păstrez distanţa faţă de Zack.

Mai parcurseră 2-3 kilometri. Ike mai luă o gură de cafea şi zise:

— Uite ce o să se întâmple. Când o să vadă că nu te pot găsi, Zack le va spune că te-a văzut cu noi. Va

încerca să-şi aducă aminte cum ne cheamă -Jack şi Max Ford – care am locuit în Strattenburg, dar acum stăm în Chapel Hill, iar dacă o să poată, atunci o să caute în dreapta şi-n stânga ca să dea de numărul nostru de telefon. Când o să descopere că nu ne pot găsi, o să presupună că eşti la noi acasă. Vechi prieteni care stau de vorbă după toţi aceşti ani.

— Asta e puţin forţat, remarcă April.

— E tot ce îmi vine în minte.

— Ar fi trebuit să las un bilet.

— Chiar îţi faci atâtea griji pentru taică-tău? întrebă Theo. Uite ce ţi-a făcut. Te-a luat cu el în mijlocul nopţii, nu a spus nimănui nimic, iar în ultimele patru zile, toată lumea din oraş şi-a făcut griji pentru tine. Biata de maică-ta şi-a ieşit din minţi. Nu prea mi-e milă de el, April.

— Nu mi-a plăcut niciodată de el, recunoscu ea. Dar ar fi trebuit să-i las un bilet.

— Prea târziu, spuse Ike.

— Marţi, au găsit un cadavru, o anunţă Theo, şi tot oraşul a crezut că ai murit.

— Un cadavru?

Ike se uită la Theo, Theo la Ike şi continuară. Theo începu să povestească despre grupul lor de căutare, cum cutreieraseră prin oraş ca să împartă fluturaşi şi oferiseră o recompensă, cum răscoliseră fiecare clădire părăsită, cum se feriseră de poliţişti şi cum, în cele din urmă, văzuseră de peste râu cum poliţia a scos pe cineva din apă. Ike mai adăugă pe ici, pe colo câteva detalii.

— April, spuse Theo, am crezut că ai murit şi că ai fost lăsată să pluteşti pe râu de către Jack Leeper. Doamna Gladwell ne-a convocat în sala de festivităţi

ca să încerce să ne înveselească, dar noi eram siguri că ai murit.

— Îmi pare atât de rău!

— Nu e vina ta, o linişti Ike. Taică-tău e de vină.

Theo se întoarse, se uită la ea şi spuse:

— Chiar îmi pare bine să te văd, April.

Ike zâmbi în barbă. Cana sa de cafea era goală. Ieşiră din Carolina de Nord, intrară în Virginia, iar Ike se opri să mai ia o cafea.

Puţin după ora două, telefonul lui Ike începu să vibreze. Îl scoase din buzunar şi răspunse. Era fratele său, Woods Boone. El şi doamna Boone tocmai ajunseseră acasă în Strattenburg şi voiau să ştie pe unde erau ei. Cei doi copii adormiseră, la fel şi câinele, iar Ike vorbi încet. Se mergea bine; nu era trafic, vremea ţinea cu ei şi până acum nu dădură nici peste radare. Deloc surprinzător, părinţii lui Theo erau extrem de curioşi să afle cum o găsise Theo pe April. Marcella ridică şi celălalt receptor, iar Ike le povesti cum Theo şi Chase făcuseră pe detectivii, dând de urma formaţiei – cu puţin ajutor din partea lui Ike –, iar apoi priviseră mii de fotografii de pe Facebook până când dăduse norocul peste ei. După ce avură confirmarea că formaţia era în zonă, sunaseră la frăţiile de băieţi şi de fete şi din nou avură noroc.

Ike îi asigură că April era bine. Le povesti şi versiunea ei, cu toate minciunile pe care i le spusese taică-său.

Părinţii lui Theo continuau să fie neîncrezători, dar şi amuzaţi. Şi nu erau chiar atât de surprinşi că Theo nu doar că o găsise pe April, dar se şi dusese să o ia.

Când convorbirea luă sfârşit, Ike îşi schimbă

poziţia, încercă să-şi întindă piciorul drept, se foi puţin pe scaun, iar apoi, dintr-odată, aproape adormi.

— Gata! strigă el. Voi doi, trezirea. Îl împunse pe Theo în umărul stâng, îi ciufuli părul şi spuse cu voce tare: Aproape că era să ies de pe şosea. Vreţi să murim? Nu! Theo, trezeşte-te şi stai de vorbă cu mine. April, e rândul tău. Spune-ne o poveste.

April se frecă la ochi, încercând să se dezmeticească şi să priceapă de ce ţipa la ei acest individ nebun. Chiar şi Judge părea nedumerit.

În acel moment Ike apăsă pe frână şi ajunse la un loc de popas, pe marginea şoselei. Sări din maşină şi alergă de jur împrejur de trei ori. Un tir cu optsprezece roţi claxonă în timp ce trecea în viteză pe lângă ei. Ike se sui în maşină, îşi puse centura de siguranţă şi demară.

— April, zise el tare, spune-mi ceva. Vreau să ştiu tot ce s-a întâmplat de când ai plecat cu tatăl tău.

— Bineînţeles, Ike, spuse ea, temătoare. Eu dormeam, începu ea.

— Marţi noaptea sau miercuri dimineaţă? întrebă Ike. Ce oră era?

— Nu ştiu. Era după miezul nopţii, că la miezul nopţii eram încă trează. Apoi am adormit.

— Mama ta nu era acasă? întrebă Theo.

— Nu, nu era. Am vorbit cu tine la telefon, am tot aşteptat-o să vină acasă, iar apoi am adormit. După aceea a bătut cineva la uşă. La început am crezut că visez, un alt coşmar, dar apoi mi-am dat seama că nu, iar asta a fost şi mai înspăimântător. Era cineva în casă, un bărbat, care bătea la uşa camerei mele şi mă striga. Mi-a fost atât de frică, încât nu puteam gândi, nu puteam vedea, nu mă puteam mişca. Apoi mi-am

dat seama că era tata. Venise acasă, pentru prima dată după o săptămână. I-am deschis uşa. El m-a întrebat unde era mama. I-am spus că nu ştiu, că nu fusese acasă în ultimele două – trei seri. El a început să înjure şi mi-a spus să mă schimb, că plecăm. „Grăbeşte-te”. Aşa că am plecat. Pe când ne îndepărtam cu maşina, mi-am zis în gând – e mai bine să plec decât să rămân. Prefer să fiu cu tata în maşină, decât singură-singurică în casă.

Făcu o scurtă pauză. Ike era treaz de-a binelea, la fel şi Theo. Amândoi ar fi vrut să se uite în spate să vadă dacă ea plângea, dar n-au făcut-o.

— Am mers o vreme, vreo două ore, poate. Cred că eram aproape de D.C., când ne-am oprit la un motel în apropiere de autostradă. Am rămas acolo peste noapte, în aceeaşi cameră. Când m-am trezit, el nu mai era. Am aşteptat. S-a întoars cu ceva de mâncare şi cu suc de portocale. În timp ce mâncam, mi-a zis că a dat de mama, că au avut o lungă discuţie şi ea a fost de acord că ar fi mai bine pentru mine să stau cu el câteva zile, poate o săptămână, poate mai mult. Zicea că ea a recunoscut că avea nişte probleme şi că avea nevoie de ajutor. Mi-a spus că a vorbit cu directoarea de la şcoală şi că ea a fost de acord că e mai bine să stau departe de casă şi că mă va ajuta ea dacă voi avea nevoie de meditaţii după ce mă întorc. L-am întrebat cum o cheamă pe directoare şi bineînţeles că nu a ştiut. Îmi aduc aminte că mi s-a părut ciudat, dar nu era ceva neobişnuit ca tata să uite numele cuiva la zece secunde după încheierea conversaţiei.

Theo aruncă o privire în spate. April se uita în gol pe geam, continuând să povestească agreabil, cu un zâmbet straniu pe chip.

— Am plecat de la motel şi ne-am dus la Charlottesville, în Virginia. În acea seară – miercuri cred că era – formaţia a cântat într-un bar numit Miller's. E un bar vechi care e renumit acum pentru că aici a cântat pentru prima dată formaţia lui Dave Matthews.

— Îmi place formaţia aia.

— Sunt OK, admise Ike, o voce mai înţeleaptă dintr-o generaţie mai matură.

— Tata găsea că e atât de ca lumea să cânte la Miller's!

— Cum ai intrat în bar la cei 13 ani ai tăi? întrebă Theo.

— Nu ştiu. Eram cu formaţia. Că doar nu fumam şi nici nu beam alcool. A doua zi ne-am dus într-un alt oraş, Roanoke parcă, unde formaţia a cântat într-un club gol. În ce zi era asta?

— Joi, îi aminti Ike.

— Apoi ne-am dus la Raleigh.

— Ai mers în dubiţă împreună cu trupa?

— Nu. Tata avea maşina lui, la fel şi alţi doi tipi. Noi mergeam tot timpul în urma dubiţei. Zack era şoferul şi cel care se ocupa de organizare. Tata m-a ţinut departe de ceilalţi membri ai formaţiei. Indivizii ăştia se certau şi se încăierau mai rău decât copiii mici.

— Ceva droguri? întrebă Ike.

— Da, şi băutură, şi femei. E aiurea şi cam trist să vezi oameni de 40 de ani încercând să se poarte cool în faţa unui grup de fete la facultate. Dar nu şi tata. De departe el se comporta cel mai bine.

— Asta pentru că erai tu acolo, spuse Ike.

— Presupun că da.

— Ce zici de o oprire, Ike? propuse Theo arătând spre un popas aglomerat de pe marginea şoselei.

— Sigur. Am nevoie de încă o cafea.

— Unde mergem când ajungem în Strattenburg? întrebă April.

— Unde vrei să mergi? întrebă Ike.

— Nu sunt convinsă că vreau să mă duc acasă, spuse ea.

— Atunci mergem la Theo. Mama lui încearcă să dea de maică-ta. Cred că va fi acolo şi va fi încântată să te vadă.

CAPITOLUL 21

Duminică la şase şi zece dimineaţa când ajunse Ike, pe aleea din faţa casei familiei Boone erau parcate mai multe maşini. Vechiul său Spitfire se afla tot acolo unde îl lăsase. Alături de el era un Sedan negru, arătând foarte oficial. Iar în spatele maşinii sale staţiona cel mai ciudat vehicul din lume – un dric galben-deschis, deţinut cândva de o firmă de pompe funebre, acum în proprietatea doamnei May Finnemore.

— E aici, şopti April.

Nici Ike, nici Theo nu putură să-şi dea seama dacă asta o bucura sau nu.

Era încă întuneric când parcară. Judge sări din maşină şi alergă către tufişurile de lângă verandă, locul său favorit pentru a se uşura. Uşa de la intrare se deschise larg şi May Finnemore ieşi aproape în fugă, plângând şi întinzând braţele spre fiica ei. Se îmbrăţişară îndelung, iar între timp Ike, Theo şi Judge intrară în casă. Theo se lăsă îmbrăţişat de mamă-sa, iar apoi îl salută pe detectivul Slater, care desigur că fusese invitat să se alăture grupului. După schimburile

de saluturi şi de felicitări, Theo o întrebă pe maică-sa:

— Unde aţi găsit-o pe doamna Finnemore?

— Era în vecini, spuse detectivul Slater. Ştiam de asta. Era prea speriată să rămână acasă.

„Şi cum rămâne cu faptul că o lăsase pe April singură în casă?”, aproape că îi veni lui Theo să spună.

— Vreo veste de la Tom Finnenmore? întrebă Ike. Noi am plecat în grabă şi nu i-am lăsat niciun bilet.

— Nimic, răspunse detectivul.

— Deloc surprinzător.

— Cred că eşti obosit mort, spuse doamna Boone.

— Păi, ca să fiu sincer, răspunsul este da, recunoscu Ike zâmbind. Şi cam mort de foame. Eu şi Theo am petrecut ultimele 14 ore pe drum, fără să mâncăm prea mult şi fără să dormim, eu adică. Theo şi April au reuşit să tragă un pui de somn. Ce avem la micul dejun?

— De toate, spuse doamna Boone.

— Theo, cum ai găsit-o? întrebă domnul Boone, fără săşi poată ascunde mândria.

— E o poveste lungă, tată, dar mai întâi trebuie să mă duc la baie.

Theo plecă şi pe uşă îşi făcură apariţia doamna Finnemore şi April, amândouă cu lacrimi în ochi şi zâmbind. Doamna Boone nu se putu abţine şi o îmbrăţişă pe April îndelung.

— Ne bucurăm atât de tare că eşti din nou acasă! spuse ea.

Detectivul Slater i se prezentă lui April, care era obosită, nu-şi găsea locul şi se simţea stânjenită de atâta atenţie.

— Ce bine-mi pare să te văd, micuţo! zise Slater.

— Mulţumesc, răspunse April încet.

— Uite, putem să stăm de vorbă mai târziu, spuse detectivul uitându-se la doamna Finnemore. Dar acum am nevoie de vreo cinci minute singur cu ea.

— Nu se poate amâna? îi ceru doamna Boone, făcând un pas mai aproape de April.

— Sigur că se poate, doamnă Boone, cu excepţia unui singur aspect de care trebuie să mă ocup acum. După asta, plec şi vă las liniştiţi.

— Domnule detectiv, nu v-am spus să plecaţi, zise doamna Boone.

— Înţeleg. Am nevoie de aceste cinci minute.

Theo reveni şi întreaga familie plecă din sufragerie spre bucătărie, unde plutea în aer un miros puternic de cârnăciori. Doamna Finnemore şi April se aşezară pe canapea, iar detectivul îşi trase un scaun mai aproape.

Vorbi cu voce scăzută:

— April, suntem încântaţi că eşti din nou acasă, bine sănătoasă. Avem în vedere posibilitatea unor acuzaţii de răpire. Am vorbit despre asta cu mama ta şi trebuie să-ţi pun câteva întrebări.

— Bine, şopti ea timid.

— În primul rând, când ai plecat cu tatăl tău, ai fost de acord cu plecarea? Sau te-a obligat el să plecaţi?

April părea derutată. Se uită la maică-sa, dar aceasta privea în pământ.

— Răpirea presupune dovada faptului că victima a fost obligată să plece împotriva voinţei ei, preciză Slater.

April clătină încet din cap şi spuse:

— Nu am fost obligată să plec. Am vrut să plec.

Eram foarte speriată.

Slater respiră adânc şi se uită la May care în continuare evita orice fel de contact vizual.

— Bine, spuse el. A doua întrebare: Ai fost ţinută împotriva voinţei tale? Ai vrut să pleci la un moment dat, dar ţi s-a spus că nu o poţi face? Uneori, în cazuri rare de răpire, victima e luată fără să obiecteze, fără forţă, oarecum din proprie voinţă, dar pe măsură ce trece timpul victima se poate răzgândi şi poate dori să meargă acasă. Dar răpitorul refuză. În acest moment devine răpire. Aşa s-a întâmplat?

April îşi încrucişă braţele la piept, scrâşni din dinţi şi spuse:

— Nu. Nu aşa mi s-a întâmplat. Tata m-a minţit tot timpul. M-a convins că a luat legătura cu mama, că aici totul era în regulă şi că ne vom întoarce acasă. În cele din urmă. Nu mi-a spus niciodată când anume, dar nu după mult timp. Nu m-am gândit niciodată să fug de acasă, deşi cu siguranţă aş fi putut să o fac. Nu era nimeni să mă supravegheze, iar uşa era descuiată.

Detectivul mai trase încă o dată aer în piept, pe măsură ce cazul îi scăpa printre degete.

— O ultimă întrebare, spuse el. Ţi-a făcut rău în vreun fel?

— Tata? Nu. Poate că e el un mincinos, un ordinar şi un tată de nimic, dar nu mi-ar face niciodată vreun rău şi nici nu ar lăsa pe cineva să-mi facă vreun rău. Nu m-am simţit nicio clipă ameninţată. M-am simţit singură şi speriată, şi confuză, dar asta nu e ceva neobişnuit pentru mine, nici chiar aici în Strattenburg.

— April, spuse doamna Finnemore încet.

Detectivul Slater se ridică în picioare şi rosti:

— Asta nu e un caz penal. Se vor ocupa de el cei de la tribunalul civil.

Se duse în bucătărie, mulţumi familiei Boone şi plecă. După plecarea sa, April şi mama ei se alăturară celor din bucătărie, aşezându-se la masă pentru un mic dejun copios cu cârnăciori, clătite şi ouă jumări. După ce mâncarea fu pusă în farfurii, se rugară şi toată lumea îmbucă o gură-două, Ike spuse:

— Slater abia aştepta să plece de aici, pentru că se simţea prost. Poliţia a irosit patru zile cu Leeper, iar Theo a rezolvat cazul în două ore.

— Cum ai reuşit, Theo? îl întrebă tata. Şi vreau amănunte.

— Să auzim, interveni şi mama.

Theo înghiţi din ou şi se uită la toţi cei de la masă. Toată lumea îl privea. Zâmbi, mai întâi obraznic, în colţul gurii, iar apoi un zâmbet cu toţii dinţii săi îmbrăcaţi în metal ortodontic, zâmbet care deveni contagios. April, deja scăpată de aparat dentar, arboră un zâmbet frumos.

Nereuşind să se abţină, Theo izbucni în râs.

Detectivul Slater se duse direct la închisoare, unde se întâlni cu detectivul Capshow. Aşteptară împreună într-o sală mică ca Jack Leeper să fie trezit din somn, încătuşat şi practic târât pe coridor în salopeta sa portocalie şi încălţat cu papucii de cauciuc portocalii. Două ajutoare de şerif îl aduseră până în sala de interogatoriu şi îl aşezară într-un scaun de metal, după care-i scoaseră cătuşele.

Leeper, nebărbierit şi cu ochii încă umflaţi de somn, se uită la Slater şi la Capshow şi spuse:

— Bună dimineaţa. Voi, băieţi, v-aţi trezit cam cu noaptea în cap.

— Unde e fata, Leeper? mârâi Slater.

— Da, da, deci v-aţi întors. De astă dată sunteţi gata să cădem la învoială?

— Da. Avem o învoială, una chiar foarte bună pentru tine, Leeper. Dar mai întâi trebuie să ne spui cât de departe este fata. Măcar cât să ne facem o idee. 10 kilometri, 100, 1 000?

Leeper zâmbi. Îşi frecă barba cu mâneca, rânji şi spuse:

— E cam la 150 de kilometri de aici.

Slater şi Capshaw începură să râdă.

— Am zis ceva amuzant?

— Leeper, eşti un mare mincinos! spuse Slater. Cred că o să minţi până când o să intri în mormânt.

Capshaw făcu un pas în faţă şi zise:

— Fata e acasă cu maică-sa, Leeper. Se pare că a plecat cu taică-său şi s-a plimbat câteva zile. Acum s-a întors, bine sănătoasă. Slavă Domnului că nu a dat vreodată ochii cu tine!

— Vrei o învoială, Leeper? întrebă Slater. Uite învoiala ta. Renunţăm aici la toate acuzaţiile şi o să ne grăbim să te trimitem înapoi în California. Am vorbit cu autorităţile de acolo şi au pentru tine, având în vedere că ai evadat, un loc special. Securitate maximă. Nu o să mai vezi vreodată lumina zilei.

Leeper deschise gura, dar nu putu să rostească un cuvânt.

Slater le spuse celor două ajutoare de şerif:

— Duceţi-l înapoi.

Apoi el şi Capshaw părăsiră încăperea.

Duminică dimineaţa la ora nouă, Poliţia din Strattenburg dădu un comunicat de presă care suna aşa: „În această dimineaţă, în jurul orei şase, April

Finnemore s-a reîntors la Strattenburg şi este acum în grija mamei sale. Este în siguranţă, sănătoasă, într-o stare bună de spirit şi nu i s-a făcut niciun rău. Continuăm investigaţiile în acest caz şi, cât mai curând posibil, vom dispune interogarea tatălui ei, Tom Finnemore".

Ştirea fu difuzată imediat la radio şi la televizor. Se răspândi pe internet. La zeci de biserici, anunţul fu primit cu aplauze şi mulţumiri către Domnul.

Tot oraşul respiră uşurat, zâmbi şi Îi mulţumi lui Dumnezeu pentru miracol.

April nu văzu nimic din toate astea. Dormea dusă în micul dormitor unde din când în când familia Boone îşi caza oaspeţii. Nu dorise să meargă acasă, cel puţin nu imediat. Un vecin o sună pe May Finnemore şi îi dădu vestea că reşedinţa sa era asediată de reporteri şi că ar fi mai bine să nu se apropie până când aceştia nu pleacă. Woods Boone îi propuse să-şi parcheze caraghioasa maşină în garajul lor; altfel, s-ar putea să o vadă cineva şi să ştie unde anume se ascundea April.

Theo şi Judge traseră un somn bun în dormitorul de la etaj.

CAPITOLUL 22

Luni dimineaţă, când elevii de la Gimnaziul din Strattenburg se întoarseră la şcoală, se aşteptau la ceva agitaţie. Asta nu avea să fie o zi tipică de luni. De la dispariţia lui April, asupra şcolii se abătuse un nor întunecat, iar acum acesta dispăruse. April revenise şi nu doar că fusese găsită, dar fusese adusă înapoi de unul de-ai lor. Aventura îndrăzneaţă a lui Theo la Chapel Hill pentru a o smulge din captivitatea în care o ţinea tatăl ei deveni repede legendară.

Când ajunseră la şcoală, elevii nu fură

dezamăgiţi. Înainte de apariţia zorilor, 5-6 caruri de televiziune staţionau ici şi colo de jur împrejurul parcării mari de la intrarea în şcoală. Locul era înţesat de reporteri şi de fotografi aşteptând să surprindă ceva. Asta o deranjă pe doamna Gladwell care chemă poliţia. Avu loc o dispută; se rostiră cuvinte grele şi ameninţări cu arestarea. În cele din urmă, poliţia îndepărtă televiziunile de pe proprietatea şcolii, prin urmare, camerele de filmat se instalară vizavi de instituţie. Între timp, autobuzele cu elevi începură să sosească, iar aceştia prinseseră câte ceva din confruntare.

La 08.15 sună clopoţelul pentru dirigenţie, dar nici urmă de Theo şi April. În clasa domnului Mount, Chase Whipple povesti pe scurt care fusese rolul său în căutarea şi salvarea lui April, iar colegii săi se arătară fascinaţi de ce auzeau. Pe pagina sa de Facebook, Theo postase o versiune prescurtată a celor întâmplate şi insistase foarte mult asupra contribuţiei lui Chase.

La 08.30, doamna Gladwell îi convocă din nou pe elevii de clasa a opta. În timp ce se adunau, starea de spirit era complet opusă celei de la ultima întrunire. Acum copiii erau cu inima uşoară, râzând şi nerăbdători să o vadă pe April şi să uite de această experienţă. Theo şi April se strecurară prin spatele şcolii, se întâlniră cu domnul Mount în apropiere de cantină şi se grăbiră spre adunare, unde fură înconjuraţi de colegii de clasă şi îmbrăţişaţi de profesori.

April era agitată şi vizibil jenată de toată această atenţie.

Pentru Theo însă, era momentul său de glorie.

Mai târziu în aceeaşi dimineaţă, Marcella Boone se duse la Tribunalul pentru minori şi familie pentru a înainta o petiţie în care solicita numirea temporară a unui tutore legal pentru April Finnemore. O asemenea petiţie putea fi înaintată de orice persoană preocupată de siguranţa şi binele unui copil. Nu era nevoie ca părinţii sau copilul în cauză să fie preveniţi cu privire la acea petiţie, dar un tutore temporar nu va fi numit decât dacă se dovedea curţii că solicitarea era pentru o cauză bună.

Judecătorul era un bărbat în vârstă şi gras, cu părul sur, des şi cârlionţat, cu o barbă albă şi rotundă şi cu nişte obraji roşii care le aminteau multora de Moş Crăciun. Acesta era judecătorul Jolly. În ciuda numelui său, era pios şi disciplinat, motiv pentru care, având în vedere înfăţişarea sa, era poreclit pe la spate Sfântul Nicolae.

Aşezat la prezidiul său, el se uită peste petiţie şi o întrebă pe doamna Boone:

— Tom Finnemore a dat vreun semn?

Doamna Boone îşi petrecuse mare parte din cariera sa la Curtea Civilă şi îl cunoştea extrem de bine pe Sfântul Nicolae.

— Mi s-a spus că aseară a sunat-o pe soţia sa şi că au stat de vorbă pentru prima dată după câteva săptămâni. Se pare că se va întoarce acasă în această după-amiază.

— Şi nu se pune problema unor acuzaţii penale? se interesă judecătorul.

— Poliţia afirmă că este o problemă civilă, nu una penală.

— Vă gândiţi să-mi recomandaţi pe cineva pe care să-l numesc tutore temporar?

— Da.

— Pe cine?

— Pe mine.

— Soliciţi să fii numită?

— Exact, onorată instanţă. Cunosc foarte bine această situaţie. O ştiu pe fată, pe mama ei şi, într-o mai mică măsură, pe tatăl ei. Soarta lui April mă îngrijorează şi sunt gata să îi fiu tutore temporar fără onorariu.

— Asta este o treabă bună pentru toată lumea, doamnă Boone, spuse Sfântul Nicolae cu unul dintre rarele lui zâmbete pe buze. În consecinţă, eşti numită. Ce ai de gând?

— Aş dori cât mai repede posibil o audiere în faţa acestei curţi pentru a stabili unde ar trebui să locuiască April în următoarele câteva zile.

— Acordată. Când?

— Cât de repede se poate, onorată instanţă. Dacă domnul Finnemore se întoarce astăzi, o să mă asigur că este anunţat imediat cu privire la audiere.

— Atunci, mâine la ora nouă?

— Perfect.

Tom Finnemore ajunse acasă târziu, în după-amiaza zilei de luni. Turneul formaţiei Plunder luase sfârşit şi la fel şi activitatea formaţiei. Timp de două săptămâni, membrii trupei se certaseră aproape non-stop şi făcuseră puţini bani. Şi erau de părere că, luând-o pe April şi ţinând-o cu el, Tom îi implicase în problemele lui de familie. April fusese doar unul dintre numeroasele lucruri pentru care se certaseră. Cea mai mare problemă a lor era că acum aveau cu toţii în jur de 40 de ani şi erau prea bătrâni să mai cânte pe nimic pentru frăţii şi prin baruri.

Acasă, Tom se văzu cu nevastă-sa, care nu-i adresă prea multe cuvinte, şi cu fiică-sa, care-i adresă şi mai puţine. Cele două femei se coalizaseră împotriva lui, dar Tom era prea obosit să se mai certe. Se duse la subsol şi încuie uşa. O oră mai târziu, sosi un ajutor de şerif şi îi înmână o citaţie. Pentru a doua zi dimineaţă la prima oră.

CAPITOLUL 23

După câteva ore de negocieri tensionate, se hotărî în cele din urmă că Theo putea să nu se ducă marţi de dimineaţă la şcoală şi să meargă la tribunal. La început, părinţii îl refuzară categoric, dar deveni evident că Theo nu va da înapoi. April era prietena lui. El ştia multe despre familia ei. Chiar el o salvase, lucru pe care li-l aminti părinţilor de mai multe ori. S-ar putea ca ea să aibă nevoie de susţinerea lui şi aşa mai departe. În cele din urmă, domnul şi doamna Boone se săturară să se tot certe şi îl lăsară. Dar taică-său îi puse în vedere să-şi facă temele, iar maică-sa îl avertiză că nu va avea voie în sala de judecată. La Tribunalul familiei, problemele legate de copii erau întotdeauna discutate cu uşile închise.

Theo se gândea că ştia cum să rezolve asta şi avea şi un plan de rezervă pentru cazul în care Sfântul Nicolae l-ar fi dat afară din sală.

Ceea ce se întâmplă cât ai zice peşte.

La Tribunalul familiei, toate hotărârile erau date de către judecători, fie că era vorba de Sfântul Nicolae sau de judecătoarea Judy Ping. (Sau Ping-Pong cum i se mai spunea, tot pe la spate. Majoritatea judecătorilor de la Tribunalul din Strattenburg aveau câte o poreclă sau două.) Se lucra fără juraţi, iar spectatorii erau puţini. De aceea, cele două săli de

judecată, folosite pentru divorţuri, dispute pentru custodia copiilor, adopţii şi zeci de alte cazuri, erau mult mai mici decât sălile de judecată cu juraţi, unde se aduna un public numeros. Şi nu era deloc neobişnuit ca atmosfera să fie tensionată atunci când se ajungea la Tribunalul familiei.

Într-adevăr, marţi dimineaţă lumea era tensionată. Doamna Boone şi Theo sosiră devreme, iar ea îi dădu voie să stea la masă cu ea în timp ce aşteptau. Se concentră asupra unor acte, în timp ce Theo îşi deschise laptopul pentru a fi la curent cu probleme importante. Cei trei Finnemore intrară împreună. Domnul Gooch, doar unul din armata de poliţişti pe jumătate pensionaţi care îşi omorau timpul ca agenţi în uniformă, îl îndrumă pe Tom Finnemore către masa din partea stângă a sălii; May Finnemore fu trimisă către masa din partea dreaptă a sălii. April se aşeză la mijloc, alături de doamna Boone, faţă în faţă cu prezidiul judecătorului.

Theo se gândi că era un semn bun că familia sosise împreună. Mai târziu avea să afle că April venise pe bicicletă; maică-sa cu dricul ei galben, fără maimuţă; iar taică-său pe jos, ca să facă mişcare. Se întâlniseră în faţa tribunalului şi intraseră împreună.

Mai jos pe culoar, la Curtea Penală, Henry Gantry prefera să-şi facă intrarea mai tradiţional şi oarecum mai spectaculos, cu aprozii ridicând pe toată lumea în picioare, în timp ce judecătorul îşi făcea apariţia cu roba sa neagră fluturând. Şi Theo prefera aşa, chiar dacă doar pentru spectacol. Exista extraordinara posibilitate ca într-o zi el să devină un mare judecător, cam ca Henry Gantry, şi plănuia să păstreze deschiderea mai formală a proceselor.

În ce altă profesie se poate ca unei săli întregi de oameni, indiferent de vârstă, meserie sau educaţie, să li se ceară să se ridice în picioare ca formă de respect solemn atunci când intri? Theo se putea gândi doar la trei astfel de situaţii – regina Angliei, preşedintele Statelor Unite şi judecătorul.

Sfântului Nicolae nu-i păsa prea mult de formalităţi. El intră printr-o uşă laterală, urmat de un grefier. Urcă la prezidiu, se aşează pe un scaun de piele ponosit şi se uită în sală.

— Bună dimineaţa, spuse el răguşit.

Urmară câteva răspunsuri mormăite.

— Tom Finnemore, presupun? întrebă el uitându-se la tatăl lui April.

Domnul Finnemore se ridică plin de nonşalanţă.

— Da, eu sunt.

— Bine aţi venit acasă.

— Am nevoie de un avocat?

— Luaţi loc, domnule. Nu, nu aveţi nevoie de un avocat. Poate mai târziu.

Domnul Finnemore se aşează zâmbind superior. Theo se uită la el şi încercă să şi-l reconstituie din memorie în frenezia petrecerii de sâmbătă seara de la sediul frăţiei. El era bateristul trupei şi fusese parţial ascuns de instrument. Arăta într-un fel familiar, dar Theo nu avusese timpul necesar pentru a-i studia pe cei din formaţia Plunder. Tom Finnemore era un bărbat bine, respectabil într-un anume fel. Era îmbrăcat în blugi şi cu cizme de cowboy, dar haina sa sport avea stil.

— Iar dumneata eşti May Finnemore? întrebă Sfântul Nicolae, arătând din cap spre dreapta.

— Da, domnule.

— Şi, doamnă Boone, April e lângă dumneata.

— Da, domnule.

Sfântul Nicolae se uită câteva secunde spre Theo şi spuse:

— Theo, tu ce cauţi aici?

— April mi-a cerut să vin.

— A, da? Eşti martor?

— Aş putea fi.

Sfântul Nicolae reuşi să schiţeze un zâmbet. Îşi ţinea ochelarii de citit jos de tot pe vârful nasului, iar atunci când zâmbea, ceea ce nu se întâmpla prea des, în ochii săi apărea o sclipire şi chiar semăna cu Moş Crăciun.

— Ai putea la fel de bine să fii avocat, aprod sau grefier, nu-i aşa, Theo?

— Presupun.

— Ai putea să fii chiar judecător şi să hotărăşti în chestiunea de faţă, nu?

— Probabil.

— Doamnă Boone, există vreun motiv legitim pentru care fiul dumneavoastră să se afle în această sală de judecată în timpul acestei audieri?

— Nu chiar, răspunse doamna Boone.

— Theo, du-te la şcoală.

Aprodul făcu un pas spre Theo şi, cu mâna ridicată, îi indică delicat uşa.

Theo îşi luă rucsacul şi zise:

— Mulţumesc, mamă. Şopti apoi către April: Ne vedem la şcoală, apoi ieşi.

Cu toate acestea, nu avea de gând să se ducă la şcoală. Îşi lăsă rucsacul pe un scaun din afara sălii de judecată, coborî scările în fugă până la băcănie, cumpără un pahar mare de suc, urcă înapoi scările în

fugă şi, când nu se uită nimeni, vărsă băutura pe podeaua de marmură strălucitoare. Sucul şi gheaţa se împrăştiară formând o baltă rotundă. Theo nu se opri. Alergă pe culoar, trecu de Tribunalul familiei şi o luă după colţ către o încăpere micuţă care servea ca spaţiu utilitar, depozit şi loc de dormit pentru domnul Speedy Cobb, cel mai bătrân şi mai mocăit portar din istoria ţinutului Stratten.

Aşa cum era de aşteptat, Speedy se odihnea, trăgând un pui de somn înainte de a fi chemat la datorie.

— Speedy, am scăpat o băutură pe culoar. S-a făcut mizerie, zise Theo cu mare zor.

— Bună, Theo. Ce-i cu tine aici?

Aceeaşi întrebare de fiecare dată când îl vedea. Speedy se ridică în picioare, luând mopul.

— Şi eu pe-aici. Îmi pare rău pentru asta, spuse Theo.

Cu un mop şi o găleată, Speedy ajunse în cele din urmă pe culoar. Se scărpină în barbă şi cercetă balta de parcă operaţiunea ar dura ore în şir şi ar necesita multă pricepere. Theo îl privi timp de câteva secunde, iar apoi se retrase în cămăruţa lui Speedy. Locul înghesuit şi murdar unde dormea Speedy se afla lângă o încăpere ceva mai mare unde erau depozitate obiecte sanitare. Repede, Theo se căţără pe rafturi, pe lângă prosoape de hârtie, hârtie igienică şi dezinfectanţi. Deasupra ultimului raft era un spaţiu mic, întunecos şi îngust, cu o gură de aerisire pe una dintre părţi. Sub aerisire, la vreo cinci metri mai departe, era chiar fotoliul Sfântului Nicolae. Din mica sa ascunzătoare secretă, ştiută doar de el însuşi, Theo nu putea vedea nimic. Dar putea auzi fiecare cuvânt.

CAPITOLUL 24

Sfântul Nicolae spunea:

— Chestiunea adusă la cunoştinţa Curţii este plasarea temporară a lui April Finnemore. Nu e vorba de o custodie legală, ci de plasare. Am un raport preliminar de la Serviciul de Asistenţă Socială care recomandă ca April să fie plasată în îngrijirea cuiva până când se pot rezolva celelalte probleme. Printre aceste alte probleme pot fi incluse, şi repet cuvântul „pot”, proceduri de divorţ, acuzaţii penale împotriva tatălui, evaluări psihiatrice ale ambilor părinţi şi aşa mai departe. Nu putem anticipa toate luptele prin tribunale care ne aşteaptă. Treaba mea de azi este să hotărăsc unde să o plasez pe April în perioada în care părinţii ei încearcă să-şi facă ordine în viaţă. Acest raport preliminar concluzionează că ea nu este în siguranţă acasă. Doamnă Boone, aţi avut timp să citiţi acest raport?

— Da, onorată instanţă.

— Sunteţi de acord cu el?

— Da şi nu, onorată instanţă. Seara trecută April a fost acasă, cu ambii părinţi şi s-a simţit în siguranţă. Cu o seară în urmă ea a fost acasă cu mama ei şi s-a simţit în siguranţă. Dar săptămâna trecută, luni seară şi marţi seară, ea a fost singură acasă, fără nici cea mai mică idee despre unde se aflau părinţii ei. Marţi pe la miezul nopţii, tatăl ei şi-a făcut apariţia şi pentru că era înspăimântată, a plecat cu el. Acum, restul poveştii îl ştim cu toţii. April vrea să stea acasă cu ambii părinţi, dar nu sunt convinsă că părinţii ei vor să stea acasă cu ea. Onorată instanţă, poate că ar trebui să auzim părerea lor.

— Întocmai. Domnule Finnemore, ce planuri

aveţi pentru viitorul apropiat? Aveţi de gând să rămâneţi acasă sau să plecaţi? încă un turneu cu trupa dumneavoastră rock sau aţi renunţat în cele din urmă? Să vă luaţi o slujbă sau să plutiţi în derivă de colo-colo? Să înaintaţi actele de divorţ sau să acceptaţi să fiţi ajutat de un specialist? Daţi-ne un indiciu, domnule Finnemore, să ne facem o idee despre ce anume ne putem aştepta de la dumneavoastră.

Tom Finnemore se încovoie sub greutatea întrebărilor abătute dintr-odată asupra sa. Vreme îndelungată nu spuse nimic. Toată lumea aşteptă şi aşteptă şi după ceva timp părea că nu avea niciun răspuns. Dar atunci când vorbi, vocea sa era stridentă, aproape spartă:

— Nu ştiu, domnule judecător. Am luat-o pe April săptămâna trecută pentru că era speriată de moarte şi niciunul din noi nu aveam idee unde era May. După ce am plecat, am sunat de mai multe ori, fără răspuns şi, pe măsură ce a trecut timpul, presupun că am renunţat să mai sun. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că tot oraşul va crede că a fost răpită şi omorâtă. A fost o mare greşeală din partea mea. Îmi pare foarte rău. Se şterse la ochi, îşi drese vocea şi continuă: Cred că s-a terminat cu turneele rock, un fel de drum închis, mă înţelegeţi? Pentru a vă răspunde la întrebare, domnule judecător, am de gând să stau pe-acasă mult mai mult. Mi-ar plăcea să petrec mai mult timp cu April, dar nu sunt convins că vreau să petrec timp şi cu mama ei.

— Aţi discutat despre divorţ?

— Domnule judecător, suntem căsătoriţi de 24 de ani, iar prima dată ne-am despărţit după două luni de

căsnicie. Divorţul a fost întotdeauna un subiect fierbinte.

— Cum răspundeţi la concluzia raportului conform căruia April să fie luată de acasă şi plasată undeva în siguranţă?

— Domnule, vă rog să nu faceţi asta. O să stau acasă, promit. Nu sunt sigur că May va sta acasă, dar promit în faţa acestei Curţi că unul din noi va fi acasă cu April.

— Asta sună bine, domnule Finnemore, dar, ca să fiu sincer, nu vă bucuraţi de prea multă credibilitate din partea mea în acest moment.

— Ştiu, domnule judecător, şi vă înţeleg. Dar vă rog să nu ne-o luaţi!

Se şterse din nou la ochi şi tăcu. Sfântul Nicolae aşteptă, apoi se întoarse spre cealaltă parte a sălii şi spuse:

— Şi dumneata?

May Finnemore avea câte un şerveţel în fiecare mână şi arăta de parcă ar fi plâns zile întregi. Mormăi şi se bâlbâi până reuşi să vorbească:

— Nu e o casă mare, domnule judecător; cred că este evident. Dar e casa noastră; e casa lui April. Acolo e camera ei, acolo sunt hainele şi cărţile, şi lucrurile ei. Poate că părinţii ei nu sunt tot timpul acolo, dar o să ne străduim mai mult. Nu o puteţi lua pe April de acasă şi să o daţi unor străini. Vă rog să nu faceţi asta!

— Şi planurile dumeavoastră, doamnă Finnemore? Tot cam aceleaşi sau sunteţi dispusă să vă schimbaţi?

May Finnemore scoase nişte hârtii dintr-un dosar şi le dădu aprodului care la rândul său le dădu

judecătorului, domnului Finnemore şi doamnei Boone.

— Aceasta este o scrisoare de la psihologul meu, în care explică faptul că acum sunt în îngrijirea sa şi că el e optimist cu privire la însănătoşirea mea.

Toată lumea citi scrisoarea. Deşi redactată în termeni medicali, concluzia era că May avea probleme emoţionale şi pentru a le face faţă ea îşi făcuse mai mult rău decât bine luând tot felul de medicamente.

— El m-a înscris într-un program de reabilitare, continuă ea, în sistem ambulatoriu. În fiecare dimineaţă la opt mi se fac analize.

— Când aţi început acest program? întrebă Sfântul Nicolae.

— Săptămâna trecută. M-am dus la psiholog după ce a dispărut April. Deja mă simt mult mai bine, onorată instanţă, vă asigur.

Sfântul Nicolae puse scrisoarea jos şi se uită la April.

— Aş vrea să aud şi părerea ta, zise el cu un zâmbet cald. La ce te gândeşti, April? Ce îţi doreşti?

Cu o voce mai puternică decât a celor doi părinţi, April începu aşa:

— Păi, domnule judecător, ce îmi doresc eu e ceva imposibil. Îmi doresc ce îşi doreşte orice copil – o casă normală şi o familie normală. Dar nu am aşa ceva. La noi nu e normal şi am învăţat să trăiesc astfel. Fratele şi sora mea au învăţat să trăiască astfel. Au plecat de acasă cât de repede au putut şi le merge bine în lumea largă. Ei au supravieţuit şi la fel voi supravieţui şi eu, cu puţin ajutor. Îmi doresc un tată care să nu plece o lună fără să-şi ia la revedere şi fără să dea un telefon acasă. Îmi doresc o mamă care să mă protejeze. Pot să fac faţă multor lucruri, câtă

vreme ei nu-şi iau câmpii. Vocea începu să i se frângă, dar era hotărâtă să termine. Şi eu o să plec, de îndată ce voi putea. Până atunci însă, vă rog să nu mă abandonaţi.

Se uită la taică-său şi văzu că avea ochii în lacrimi. Se uită la maică-sa şi ea avea ochii în lacrimi.

Sfântul Nicolae se uită la avocată şi spuse:

— Doamnă Boone, ca tutore al lui April, aveţi vreo recomandare?

— Da, onorată instanţă, am o recomandare şi am şi un plan, zise Marcella Boone.

— Nu mă surprinde. Continuaţi.

— Recomandarea mea este ca April să rămână acasă în seara asta şi mâine-seară şi tot aşa noapte de noapte. Dacă vreunul din părinţi are de gând să lipsească de acasă peste noapte, atunci acel părinte trebuie să mă anunţe în timp util, iar eu voi anunţa Curtea. Mai mult, recomand ca părinţii să înceapă imediat o consiliere de cuplu. O recomand pe doamna doctor Francine Street, care după părerea mea, e cea mai bună din oraş. Mi-am luat libertatea de a le face o programare pentru azi după-amiază la ora cinci. Doamna doctor Street mă va ţine la curent cu progresele. Dacă vreunul din părinţi nu se duce la şedinţele de consiliere, atunci voi fi anunţată imediat. Îl voi contacta pe noul psiholog al doamnei Finnemore şi îi voi solicita să mă ţină la curent cu progresele ei în ceea ce priveşte reabilitarea.

Mângâindu-şi barba, Sfântul Nicolae dădu din cap către doamna Boone şi spuse:

— Îmi place. Ce părere aveţi, domnule Finnemore?

— Pare rezonabil, onorată instanţă.

— Şi dumneata, doamnă Finnemore?

— Sunt de acord cu orice, domnul judecător. Doar nu mi-o luaţi pe April.

— Atunci aşa să rămână. Altceva, doamnă Boone?

— Da, onorată instanţă. Am aranjat ca April să aibă un telefon mobil. Dacă se întâmplă ceva, dacă se simte ameninţată sau în pericol, atunci mă poate suna imediat. Dacă, din cine ştie ce motiv nu-i pot răspunde, atunci poate suna pe unul dintre asistenţii mei sau pe cineva de la tribunal. În plus, sunt sigură că poate da oricând de Theo.

Sfântul Nicolae căzu o clipă pe gânduri şi zâmbi, apoi spuse:

— Şi sunt sigur că şi Theo poate da oricând de ea.

Cinci metri mai sus, în interstiţiile întunecate ale Tribunalului Regional din Strattenbug, Theodore Boone zâmbea în sinea sa.

Audierea luă sfârşit.

Speedy se reîntoarse, învârtindu-se prin cămăruţa sa înghesuită, mormăind ceva ca pentru sine şi punând mopul la loc, dar lovind accidental găleata. Theo era prins în capcană şi chiar dorea să iasă din clădire şi să se ducă la şcoală. Aşteptă. Trecură câteva minute şi apoi auzi sunetul cunoscut al sforăitului lui Speedy, care adormise repede, ca de obicei. În linişte, Theo se dădu jos de pe rafturi şi ateriză pe podea. Speedy stătea pe scaunul lui preferat, cu şapca trasă pe ochi, pierdut pentru restul lumii. Theo se strecură pe lângă el şi reuşi să iasă. În timp ce se grăbea pe culoarul larg şi aproape ajunsese la scara în spirală, auzi că îl strigă cineva. Era Henry Gantry, judecătorul său preferat.

— Theo! strigă el tare.

Theo se opri, se întoarse şi începu să meargă spre acesta.

Henry Gantry nu zâmbea, oricum rareori o făcea. Avea cu el un dosar gros şi nu era îmbrăcat în roba sa neagră.

— De ce nu eşti la şcoală? întrebă el.

Nu doar o dată Theo chiulise sau se învoise de la şcoală pentru a urmări un proces şi de cel puţin două ori fusese prins cu mâţa în sac în sala de judecată.

— Am venit la tribunal cu mama, spuse el şi era oarecum adevărat.

Theo se uita în sus, judecătorul Gantry în jos.

— Şi asta are vreo legătură cu cazul lui April Finnemore? întrebă el.

Strattenburg nu era un oraş mare şi nu prea existau secrete, mai ales printre avocaţi, judecători şi poliţişti.

— Da, domnule.

— Am auzit că ai găsit fata şi ai adus-o acasă, spuse judecătorul Gantry cu prima urmă de zâmbet pe chip.

— Cam aşa ceva, zise Theo cu modestie.

— Ai făcu treabă bună, Theo.

— Mulţumesc!

— Ca să ştii, am reprogramat procesul lui Duffy peste şase săptămâni. Sunt sigur că vrei un loc în primul rând.

Theo nu găsi nimic de zis. Primul proces pentru crimă al lui Pete Duffy fusese cel mai mare din istoria oraşului şi, mulţumită lui Theo, se ajunsese la viciu de procedură. Cel de-al doilea se întrevedea şi mai plin de suspans.

Theo spuse în cele din urmă:

— Desigur, domnule judecător.

— O să mai vorbim despre asta. Du-te la şcoală.

— Bineînţeles.

Theo alergă pe scări, sări pe bicicletă şi se îndepărtă în goană de tribunal. La prânz, avea întâlnire cu April. Plănuiseră să se vadă la amiază, dar nu la cantina şcolii, ci să se strecoare în fosta sală de sport, unde nu i-ar putea găsi nimeni. Doamna Boone le făcuse sendvişuri cu legume, preferatele lui April şi ultimele pe lista preferinţelor lui Theo, şi fursecuri cu unt de arahide.

Theo voia să asculte totul despre răpire, până în cele mai mici detalii.

În seria THEODORE BOONE la Editura RAO a mai apărut

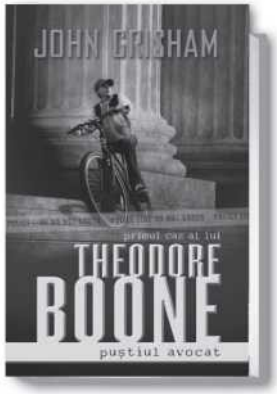

Theodore Boone – Puştiul avocat

John Grisham

O CRIMĂ PERFECTĂ. UN MARTOR FĂRĂ CHIP. UN SINGUR OM ŞTIE ÎNTREG ADEVĂRUL... ŞI ARE

NUMAI 13 ANI… Orăşelul Strattenburg e plin de avocaţi şi, deşi are numai 13 ani, Theo Boone se crede unul dintre ei. Visează să devină un mare avocat pledant, visează la o viaţă în sala de tribunal. Dar Théo se trezeşte la tribunal mult mai repede decât se aştepta, când este târât în mijlocul unui senzaţional proces de crimă. Un ucigaş cu sânge rece e gata să scape nevinovat şi numai Théo ştie adevărul. Miza e mare, dar Théo nu se va opri până când nu se va face dreptate. Debordând de intriga şi suspansul care au făcut din John Grisham cel mai bine vândut autor la nivel internaţional şi maestrul indiscutabil al thrillerului juridic, Theodore Boone îi va ţine pe cititori cu sufletul la gură şi îi va face să întoarcă pagină după pagină.

FICŢIUNE
biblioteca rao
CLASICI
Charles Dickens David Copperfield (2 vol.)
Diderot Nepotul lui Rameau
Stendhal Mănăstirea din Parma
CLASICI CONTEMPORANI
James Agee
William Blake
Charles Bukowski
Albert Camus
Albert Camus & *René Clair*
André Gide
William Faulkner
Michel Foucault… Witold Gombrowicz
John O'Hara… Hermann Hesse…
John Irving
Ilf şi Petrov

Franz Kafka…

Claudio Magris… André Malraux… Thomas Mann…

Gabriel García Márquez

Marcel Proust

Antoine de Saint-Exupéry

William Saroyan

Jean-Paul Sartre

Claude Simon

John Steinbeck

Stefan Zweig

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Vartan Arachelian

Leo Butnaru

Val Butnaru

Eugen Ovidiu Chirovici

Cristian Gava

Un deces în familie Cântece ale inocenţei

Poveşti despre nebunia obişnuită – Cea mai frumoasă femeie din oraş şi alte povestiri

Carnete – Teatru – Primul om

Corespondenţă 1946 – 1959

Falsificatorii de bani. Porumbelul – Fructele pământului Cătunul – Oraşul – Casa cu coloane – Steaguri în ţărână – Sanctuar – Sartoris – Nuvele regăsite – Neînfrânţii – Povestiri inedite – Recviem pentru o călugăriţă – Iscoadă în ţărână Cuvintele şi lucrurile – Arheologia cunoaşterii Ferdydurke – Trans Atlantic – Pornografie – Cosmos – Bakakai – Jurnal, vol. 1 Butterfield 8 – întâlnire în Samarra

Jocul cu mărgele de sticlă – Knulp. Demian – Siddhartha – Călătorie spre Soare-Răsare – Lupul de stepă – Narcis şi Gură-de-aur Lumea văzută de Carp –

Până te voi găsi Viţelul de aur – Douăsprezece scaune Corespondenţă (vol. I) – Corespondenţă (vol. II) – corespondenţă (vol. III)

La voia întâmplării. Călătorie nesfârşită

Cuceritorii. Calea regală – Speranţa – Muzeul imaginar Alteţă regală – Mărturisirile escrocului Felix Krull – Povestiri

— Lotte la Weimar – Doctor Faustus – Casa Buddenbrook – Muntele vrăjit

Aventura lui Miguel Littin, clandestin în Chile – Despre dragoste şi alţi demoni – Generalul în labirintul său – Un veac de singurătate – Toamna patriarhului – Vijelia – Povestea târfelor mele triste – Dragostea în vremea holerei – Douăsprezece povestiri călătoare – Cronica unei morţi anunţate

— Ceas rău – Incredibila şi trista poveste a candidei Erendira şi a bunicii sale fără suflet – Ochi de câine – Ştiri despre o răpire – N-am venit să ţin un discurs

Eseuri – Carnete

Curierul de Sud. Zbor de noapte.

— Pământ al oamenilor – Pilot de război

Comedia umană – Nebunie în familie Cuvintele. Greaţa – Teatru – Zidul Drumul Flandrei – Georgicele

Păşunile Raiului – Şoareci şi oameni – Fructele mâniei –

Cartierul Tortilla – Nopţi fără lună – Perla – Jurnal rusesc – Joia dulce – Călătorii cu Charley Suflete zbuciumate

Noaptea bastarzilor Ruleta românească Cartea nomazilor din B

Suflete la preţ redus – La Broasca Leşinată – Labyrinth.com – A doua moarte – Voodoo – Pulbere

neagră – Hoodoo Creek Drumul spre fericire. Misterul testamentului

Dafin Mureşeanu Sosia

Adrian Onciu Cercul Kagan – Afacerea Alzira

Dumitru Popescu Cândva, după izgonirea din Paradis…

Dinu Săraru Trilogia ţărănească (3 vol.)

Alex Mihai Stoenescu Patimile Sfântului Tommaso d'Aquino

Olimpian Ungherea Sayonara. Confesiunile unui criminalist

THRILLER, AVENTURI, ACŢIUNE

David Baldacci Jocul orelor – Colecţionarii – Clubul Camel

Josh Bazell Târgul cu moartea

Dan Brown Codul lui da Vinci (ediţie ilustrată) – Îngeri şi demoni (ediţie ilustrată)

John le Carré Prietenie absolută – Cel mai vânat om din lume

Richard Clarke Poarta scorpionului

John Connolly Răzbunătorii

Robin Cook şocul

Clive Cussler Walhalla – Odiseea troiană – Şarpele – Aurul albastru

Joseph Finder Puteri excepţionale – Paranoia

Colin Forbes Conspiraţia – Rinocerul – Valul ucigaş

Karin Fossum Nu privi înapoi!

David Gibbins Aurul cruciaţilor

Olivia Goldsmith Preţul libertăţii – Viaţa după Billy

Javier Gonzales A cincea coroană

John Grisham Campionul din Arkansas –

Mediatorul – Fotbal şi pizza

— Ford County – Theodore Boone: puştiul avocat

Richard Hains Cameleonul de pe Wall Street

Jack Higgins Atac la preşedinte – Răzbunarea

Jane Johnson Al zecelea dar

Dean Koontz Chipul – În puterea nopţii – Trăieşte noaptea – Invazia

— Odd Thomas – Odd pentru vecie – Fratele Odd

— Noaptea lui Odd

Brad Meltzer Cartea sorţii – Milionarii

Nelson DeMille Căderea nopţii – întoarcerea la Coasta de Aur

Jo Nesbo Fantoma trecutului – Călăul – Steaua diavolului

Jodi Picoult o viaţă de rezervă – Dispariţii

Mario Puzo Omerta

John Saul Casa de la răscruce – Clubul Manhattan – Vocile – Coşmarul

— Vocile răului

Joscelyn Godwin & *Guido Mina di Sospiro*... Cartea interzisă

Olen Steinhauer Turistul

Scarlett Thomas Sfârşitul domnului Y

J.R.R. Tolkien Copiii lui Hurin

Nicola Upson Un expert în crimă

Philip Vandenberg Al optulea păcat

Michael White Secretul Medici

Mark Winegardner întoarcerea naşului – Răzbunarea naşului

David Wroblewski Povestea lui Edgar Sawtelle

ROMAN ISTORIC

Juan Tafur Pătimirile Mariei Magdalena

Jumătate de soare galben

Tigrul Alb
Harul
Frumoasa din ceaţă Inimă atât de albă Goana nebună a lumii Citind *Lolita* în Teheran Farsa Loterie
RAO CONTEMPORAN *Chimamanda Ngozi Adichie*
Aravind Adiga
Nikita Lalwani
Manuel de Lopez
Javier Marias
Colum McCann
Azar Nafisi
Marius Serra
Patricia Wood
Su Tong Eu sunt împăratul Chinei
DRAMĂ
Ángela Becerra Ella
Kim Edwards Fiica tăcerii
Louise Erdrich Toba pictată
Alice Hoffman Al treilea înger
Helen Oyeyemi Fiica lui Icar
Indra Sinha Oamenii lui Animal
ROMAN BIOGRAFIC
Ruy Câmara Cântece de toamnă
PENTRU TINE
John Burnham Schwartz împărăteasa
Anthony Capella Ofiţerul stării civile
Lan Samantha Chang Moştenire
Sophie Dahl în jocul celor mari
Laura Dave Londra este cel mai frumos oraş din America
Anne Fine Cenuşa unei iubiri
Rina Frank Toate casele au nevoie de un balcon

Gloria Goldreich Cină cu Anna Karenina
Victoria Hislop Insula
Stephanie Kallos Vieţi în mozaic
Sarah Lark în ţara norului alb
Santa Montefiore Marea iubirii pierdute
Linda Newbery Fata sălbatică
Francine Prose Prima iubire
Ambra Radaelli Casa de vacanţă
Daniele Sallènave La Fraga
Lisa See Floare-de-Zăpadă şi evantaiul secret – Dragostea Florii-de-Bujor
Heather Skyler Vârsta perfectă
Ayelet Waldman Dragostea şi alte lucruri imposibile
NONFICŢIUNE
ISTORIE, SOCIOLOGIE, POLITICĂ, GEOGRAFIE, RELIGIE, ARTĂ *Benedict al XVI-lea* Iisus din Nazaret
Grigore Arbore Libertatea fără democraţie şi „glonţul de aur”.
Richard Bassett Spionul-şef al lui Hitler
Antony Beevor Stalingrad
Eugen Ovidiu Chirovici Misterele istoriei – Puterea – Noua economie
Bill Clinton Arta de a dărui
John Curran Agatha Christie. Jurnalul secret
Vasile Dâncu Patrie de unică folosinţă – Mitologii, fantasme şi idolatrie
Norman Davies Varşovia *Ioan Drogan* Comunicarea
Richard J. Evans Al Treilea Reich
Bogdan Ficeac De ce se ucid oamenii
John Lewis Gaddis Războiul Rece
Cristopher Hale Cruciada lui Himmler

Jonathan Harr Tabloul pierdut

Vittoria Haziel Patimile după Leonardo

Angela Lambert Viaţa irosită a Evei Braun

Vasile Maierean, Dan Dulciu o istorie a criptologiei româneşti

Liviu Maior Alexandru Vaida-Voevod

Bor Sugarjav & *Ion Mihail Iosif* Mongolia lui Cinghis Haan

M. Baigent & *Ion Mihail Iosif* Moştenirea mesianică – Sângele sfânt şi Sfântul Graal

Irène Mainguy Simbolurile masoneriei în mileniul III

Virgil Măgureanu Declinul sau apoteoza puterii?

— Sociologie politică – De la regimul comunist, la regimul Iliescu

Stefan Aust Complexul Baader-Meinhoff

Ştefan Mâşu Revelaţiile Ucenicului Mason – De la Ucenic la Calfă în Francmasonerie – Omenirea secolului al XXI-lea şi Guvernul Mondial

Marian Nazat România oranj – România târâş îndrăzneala de a spera Jurnal de… „Front”.

James Tabor… Frederick Taylor Oreste Teodorescu Joyce Tyldesley. Dumitru Zamfir

Barack Obama Ioan Mircea Paşcu

Sidney Pike

Lynn Picknet & *Clive Prince*

Lawrence Rees

Mihai Retegan

Alex Mihai Stoenescu…

CNN – Noi am schimbat lumea

Giulgiul de la Torino – Misterul templierilor

Auschwitz

Povestea unei trădări

Istoria loviturilor de stat în România (vol. 4, partea I) – Istoria loviturilor de stat în România (vol. 4, partea II) – Interviuri despre revoluţie în sfârşit, adevărul Dinastia Iisus Dresda

Codul lui Oreste Egipt

Respectarea drepturilor omului în activitatea serviciilor de informaţii

MEDICINĂ

Aurelian Curin Reiki nontradiţional

Vlad T. Popescu Dincolo de frontierele Reiki

MEMORII, JURNALE, BIOGRAFII

Carl Bernstein o femeie la putere

Benazir Bhutto Reconcilierea

Rodney Bolt Lorenzo da Ponte. Aventurile libretistului lui Mozart

Gyles Brandreth Philip şi Elizabeta – Portretul unei căsătorii

Edonde Charles-Roux Coco Chanel

Eric Clapton Autobiografie

Stanislao Dziwisz o viaţă cu Karol

Al Gore Asalt asupra raţiunii

Mireille Guiliano Franţuzoaicele nu se îngraşă

Agnès Humbert Résistence. Războiul nostru

Julio Iglesias Între Paradis şi Infern

Angela Lambert Viaţa irosită a Evei Braun

Enrik Lauer Mozart şi femeile

Gerd Langguth Angela Merkel

Pierre Leprohon Vincent van Gogh

Ilie Năstase Mr Năstase (conţine coliţă filatelică)

Ioan Paul al II-lea Memorie şi identitate

David Rockefeller Memorii

Emil Tocaci Ultimul protest

Roxana Valea Prin praf şi vise

Kurt Vonnegut Un om fără de ţară

Regina Maria a României Povestea vieţii mele (3 vol.)

ESEISTICĂ

Mark Crick Supa lui Kafka

Ernesto Sábato Eseuri (vol. 1, 2)

Marius Tucă Astenii de buzunar – Pamflete cu români

CLUBUL CĂRŢII RAO

www.*raobooks.com*; www.*rao.ro*

Tiparul executat de R.A. „Monitorul Oficial".

Bucureşti, România